

การถ่ายทอดวีจันลีลาในนวนิยาย
เรื่อง *Days Without End* ของ เซบาสเตียน แบร์รี

ณัฐกรณ์ อังสิริเสถณี

สารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการแปลและการล่าม ศูนย์การแปลและการล่ามเฉลิมพระเกียรติ
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository(CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

Recreating Style in Translating
Sebastian Barry's *Days Without End*

Nattakorn Angsirisenee

An Independent Study in Partial Fulfillment of the Requirement for the
Degree of Master of Arts in Translation
Faculty of Arts, Chulalongkorn University
Academic Year 2018
Copyright of Chulalongkorn University

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ฉบับนี้จัดทำขึ้นด้วยวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะของวัจนลีลา วิเคราะห์ปัญหาการแปล รวมถึงแก้ปัญหาโดยการหาแนวทางการแปล เพื่อถ่ายทอดวัจนลีลาในนวนิยายอิงประวัติศาสตร์เรื่อง *Days Without End* ของเซบาสเตียน แบร์รี อันไม่เป็นไปตามขนบการประพันธ์นวนิยายบางส่วนให้ได้บทแปลที่ทำหน้าที่ทั้งสื่อความหมาย และให้อรรถรสแก่ผู้อ่านได้ใกล้เคียงกับต้นฉบับ

การถ่ายทอดวัจนลีลาเริ่มจากการศึกษาแนวคิดและระเบียบวิธีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวัจนลีลาประเภทต่าง ๆ ได้แก่ ทฤษฎีวัจนลีลา ของ พอล ซิมป์สัน (Paul Simpson) ทฤษฎีวัจนลีลาเชิงวจนปฏิบัติศาสตร์ ของ เอลิซาเบธ แบล็ค (Elizabeth Black) และแนวทางการแปลวัจนลีลา ของฌ็อง โบส-ไบเออร์ (Jean Boase-Beier) รวมถึงลักษณะการประกอบสร้างทางภาษาเพื่อสร้างความโดดเด่นให้กับวัจนลีลา และผลงานด้านการแปลวัจนลีลาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันอันปรากฏในวรรณกรรมเรื่องอื่น

หลังจากที่ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิด ระเบียบวิธี และทฤษฎีข้างต้นแล้วนำมาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์และการแปลเพื่อถ่ายทอดวัจนลีลา พบว่าความรู้ที่ได้จากการศึกษาเหล่านั้นสามารถช่วยแก้ปัญหาการถ่ายทอดวัจนลีลาจากภาษาของต้นฉบับให้เป็นภาษาปลายทางได้เป็นผลสำเร็จ อย่างไรก็ตาม ยังต้องอาศัยองค์ประกอบด้านความรู้ทางประวัติศาสตร์และบริบททางสังคมที่เป็นฉากหลังของนวนิยายอย่างละเอียดลึกซึ้ง เพื่อช่วยในการทำความเข้าใจเนื้อหาและสารของผู้ประพันธ์อันสะท้อนผ่านวัจนลีลาเหล่านั้นให้ได้ดียิ่งขึ้น

Abstract

This special research aims to study stylistic approach to translation, to analyze the translation's problem and to find solutions to the problem of translating the style of the novel *Days Without End* by Sebastian Barry, which does not conform to the norm of typical novels. Also, the research aims to produce the target text that conveys the similar meaning and aesthetic values of the source text.

The theories and approaches employed in this research include Stylistics proposed by Paul Simpson, Pragmatic Stylistics proposed by Elizabeth Black, Stylistics approaches to Translation proposed by Jean Boase-Beier, foregrounding techniques including similar stylistics translation in other fictions.

After gathering all related theories and approaches, I found that the frameworks mentioned above are applicable and successfully solve the problems found in the recreation of style in translation. However, profound knowledge in history and social context is required for the purpose of better understanding the content and the author's message reflected through the stylistics of the novel.

กิตติกรรมประกาศ

ในการจัดทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้รับความกรุณาเป็นอย่างมากจากอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพร ศรีวรกานต์ ที่ให้คำแนะนำอันมีค่า ตลอดจนสละเวลาอ่านและตรวจแก้ร่างสารนิพนธ์ตั้งแต่ต้นจนเสร็จสมบูรณ์ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.อัชมา มหาพสุธานนท์ ที่กรุณาให้ข้อชี้แนะอันเป็นประโยชน์ในการปรับแก้สารนิพนธ์ฉบับนี้จนมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านในหลักสูตรการแปล คณะอักษรศาสตร์ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อันเป็นประโยชน์แก่การจัดทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทองทิพย์ พูลลาภ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.แพรว จิตติพลังศรี ที่เมตตาให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการส่งโครงร่างสารนิพนธ์เพื่อพิจารณา ตลอดจนการจัดทำสารนิพนธ์ให้สำเร็จ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์อธิพงษ์ อมรวงศ์ปิติ ที่ให้ความกรุณาแนะนำนวนิยายอันเป็นที่มาของหัวข้อสารนิพนธ์ฉบับนี้ ทั้งยังให้ข้อมูลและความรู้เพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ศูนย์การแปลและล่ามเฉลิมพระเกียรติ คณะอักษรศาสตร์ทุกท่าน ที่ช่วยเหลือและติดต่อประสานงานตลอดระยะเวลาที่ศึกษาอยู่ รวมถึงให้คำแนะนำเกี่ยวกับขั้นตอนการจัดทำสารนิพนธ์จนกระทั่งสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนนิสิตการแปลรุ่นที่ 16 ทุกคน สำหรับมิตรภาพ ความรู้ ประสบการณ์ และกำลังใจที่แบ่งปันให้แก่กันมาตลอด

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณครอบครัวและมิตรสหายทุกคน ที่คอยเป็นกำลังใจอยู่เคียงข้าง และเป็นแรงสนับสนุนผลักดันให้ผู้วิจัยมุ่งมั่นและไม่ย่อท้อ จนสามารถจัดทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ได้สำเร็จ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 หลักการและเหตุผล	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
1.3 สมมติฐานของการวิจัย	4
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	4
1.5 ระเบียบวิธีวิจัย	7
1.6 ขั้นตอนการศึกษาวิจัย	8
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
บทที่ 2 แนวคิดและระเบียบวิธีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิชาวิจารณ์ศิลปะ	9
2.1 ความหมายของวิชาวิจารณ์ศิลปะ	10
2.2 ทฤษฎีวิชาวิจารณ์ศิลปะของพอล ซิมป์สัน (Paul Simpson)	13
2.2.1 วิชาวิจารณ์ศิลปะของเรื่องเล่า (Narrative Stylistics)	14
2.2.2 องค์ประกอบในการวิเคราะห์วิชาวิจารณ์ศิลปะ (Domain in stylistics)	15
2.2.2.1 กลวิธีการนำเสนอผ่านสื่อตัวบท (Textual medium)	15
2.2.2.2 ข้อบ่งชี้ทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic code)	16
2.2.2.3 วิธีการบรรยายการกระทำและเหตุการณ์ (Characterization 1: actions and events)	16
2.2.2.4 วิธีการใช้มุมมองการเล่าเรื่อง (Characterization 2: point of view)	16
2.2.2.5 โครงสร้างของตัวบท (Textual Structure)	16
2.2.2.6 สัมพันธบท (Intertextuality)	16
2.2.3 วิชาวิจารณ์ศิลปะกับมุมมองการเล่าเรื่อง (Style and point of view)	18
2.3 มุมมองการเล่าเรื่องในวรรณกรรม (Point of view in Fiction)	18
2.3.1 ประเภทของผู้เล่า	19
2.3.1.1 ผู้เล่าบุรุษที่ 1 (First-person narrators)	19
2.3.1.2 ผู้เล่าบุรุษที่ 3 (Third-person narrators)	19

2.4	ปริจเฉทตรงและปริจเฉทอ้อม (Direct and Indirect discourse)	20
2.4.1	ภาษาเฉพาะบุคคล (Idiolect)	20
2.4.2	วิธีการศึกษาวิเคราะห์ปริจเฉท (Method of Analysis)	21
2.4.2.1	ปริจเฉทตรง (Direct Discourse)	21
2.4.2.2	ปริจเฉทตรงอิสระ (Free Direct discourse)	24
2.4.2.3	ปริจเฉทอ้อม (Indirect discourse)	25
2.4.2.4	ปริจเฉทอ้อมอิสระ (Free indirect discourse)	28
2.4.2.4.1	คำจำกัดความและรูปแบบต่าง ๆ ของปริจเฉท	30
2.5	กระแสน้ำนึก (Stream of consciousness)	32
2.5.1	หน้าที่ของกระแสน้ำนึก	33
2.5.2	ข้อแตกต่างระหว่างกระแสน้ำนึกกับสำนวนการเขียนทั่วไป	33
2.6	กระบวนการวิเคราะห์วัจนลีลาเพื่อแปลนวนิยายเรื่อง <i>Days Without End</i>	35
บทที่ 3	การวิเคราะห์ตัวบทและปัญหาการแปล	37
3.1	บริบททางสังคมและประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง <i>Days Without End</i>	37
3.1.1	บริบททางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสงครามชนเผ่าพื้นเมืองอินเดีย (Indian wars)	38
3.1.2	บริบททางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสงครามกลางเมืองในอเมริกา (Civil war)	38
3.1.2.1	ความหลากหลายทางวัฒนธรรมทางตอนเหนือของสหรัฐอเมริกา	39
3.1.2.2	ระบบเกษตรกรรมในรัฐทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกา	40
3.1.2.3	เหตุการณ์การทำสงครามระหว่างฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้	41
3.1.2.4	ความเสียหายและผลกระทบทางด้านสังคม หลังสงครามกลางเมืองในอเมริกา.....	42
3.1.2.5	การประนีประนอมสงครามใน ค.ศ.1850	43
3.2	ภูมิหลังทางวรรณกรรมและองค์ประกอบทางวรรณกรรมของเรื่อง <i>Days Without End</i>	43
3.2.1	ผู้ประพันธ์	44
3.2.2	เรื่องย่อ	46
3.2.3	แก่นเรื่อง	50
3.2.3.1	สงครามระหว่างชาติพันธุ์: ความขัดแย้งระดับมหภาค	50
3.2.3.2	ความหลากหลายทางเพศวิถีและความขัดแย้งระดับจุลภาค.....	52
3.2.4	ตัวละครสำคัญ	53
3.2.5	โครงสร้างและมุมมองการเล่าเรื่อง	56
3.3	การวิเคราะห์ลักษณะเด่นของตัวบท แนวทางการถ่ายทอดวัจนลีลา และปัญหาการแปล	57
3.3.1	วัจนลีลาของเรื่องเล่า (Narrative)	57

3.3.1.1	แนวทางการถ่ายทอดวจนลีลาของเรื่องเล่า	60
3.3.1.2	ปัญหาการแปลวจนลีลาของเรื่องเล่า	64
3.3.2	วจนลีลาตามกระแสสำนึก (Stream of consciousness)	64
3.3.2.1	แนวทางการถ่ายทอดวจนลีลาตามกระแสสำนึก	67
3.3.2.2	ปัญหาการแปลวจนลีลาตามกระแสสำนึก	69
3.3.3	วจนลีลาแบบคำสัมผัสและคำซ้ำ (Rhyme and Repetition)	69
3.3.3.1	แนวทางการถ่ายทอดวจนลีลาแบบคำสัมผัสและคำซ้ำ	72
3.3.3.2	ปัญหาการแปลวจนลีลาแบบคำสัมผัสและคำซ้ำ	73
3.3.4	วจนลีลาปริศนาคอสมิสร (Free Indirect Speech)	74
3.3.4.1	แนวทางการถ่ายทอดวจนลีลาปริศนาคอสมิสร	77
3.3.4.2	ปัญหาการแปลวจนลีลาปริศนาคอสมิสร	78
	บทที่ 4 ต้นฉบับ บทแปล และคำอธิบายการแปล	81
4.1	การแปลวจนลีลาของเรื่องเล่า (Narrative)	81
4.2	การแปลวจนลีลาตามกระแสสำนึก (Stream of consciousness)	107
4.3	การแปลวจนลีลาแบบคำสัมผัสและคำซ้ำ (Rhyme and Repetition)	117
4.4	การแปลวจนลีลาปริศนาคอสมิสร (Free Indirect Speech)	129
	บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ	146
5.1	บทสรุป	146
5.1.1	การทบทวนวัตถุประสงค์	146
5.1.2	การทบทวนสมมติฐาน	146
5.1.3	รายงานผลการวิจัย	147
5.1.3.1	วจนลีลาทั้ง 4 ประเภท	147
5.1.3.1.1	การแปลวจนลีลาของเรื่องเล่า	147
5.1.3.1.2	การแปลวจนลีลาตามกระแสสำนึก	148
5.1.3.1.3	การแปลวจนลีลาแบบคำสัมผัสและคำซ้ำ	149
5.1.3.1.4	การแปลวจนลีลาปริศนาคอสมิสร	150
5.1.3.2	วจนลีลาเชิงวจนปฏิบัติศาสตร์	151
5.2	ข้อเสนอแนะ	152
	บรรณานุกรม	154

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 แสดงแผนผังโครงสร้างวัจนลีลาของเรื่องเล่า	17
ภาพที่ 2 แสดงขั้นตอนการแปล	36

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

นวนิยายเรื่อง *Days Without End* เป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ของเซบาสเตียน แบริร์รี (Sebastian Barry) นักประพันธ์ชาวไอริช เขียนขึ้นเมื่อ ค.ศ. 2016 บอกเล่าเหตุการณ์ชีวิตของเด็กหนุ่มชาวไอริชที่ชื่อว่า โทมัส แมคนัลท์ (Thomas McNulty) ผู้ลี้ภัยจากประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของตนเนื่องจากประเทศไอร์แลนด์ประสบทุกข์ภัยครั้งใหญ่ (The Great Famine) กลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 ระหว่าง ค.ศ.1845 ถึง ค.ศ. 1849 ซึ่งมีสาเหตุมาจากเชื้อราปนเปื้อนในมันฝรั่ง ส่งผลให้เกิดภาวะโรคระบาดและภาวะอดอยากไปทั่วทั้งประเทศ ทำให้ประชากรไอริชเสียชีวิตจำนวนมาก และบางส่วนพากันอพยพออกนอกประเทศเพื่อหนีให้ไกลจากความยากลำบากและมีชีวิตรอด หลังจากสมาชิกในครอบครัวแมคนัลท์พากันล้มตายจากภาวะอดอยาก โทมัส ในขณะที่มีอายุราว 17 ปี จึงได้ย้ายถิ่นฐานออกจากประเทศไอร์แลนด์ไปสู่ประเทศแคนาดาเป็นประเทศแรก จากนั้นเข้าสู่รัฐมิสซูรีทางตอนกลางของสหรัฐอเมริกา ณ ที่นั่นเอง โทมัสได้พบกับจอห์น โคล (John Cole) เด็กหนุ่มชาวอเมริกันเชื้อสายอินเดียน ผู้อพยพลี้ภัยจากภาวะอดอยากมาจากรัฐแมสซาชูเซตส์ ทั้งสองตัดสินใจเข้าเกณฑ์ทหารเพื่อร่วมรบในสงครามกลางเมืองอเมริกา อันเป็นปัญหาความขัดแย้งกันเองภายในประเทศ ระหว่างชนชาติอินเดียนพื้นเมือง ชนชาติผิวขาวยึดถิ่นฐาน และกองทัพสหรัฐอเมริกาที่บังคับเกณฑ์ทหารในกองทัพ โทมัสผู้มีรสนิยมรักเพศเดียวกันได้เรียนรู้การใช้ชีวิตและต่อสู้กับอุปสรรคนานาประการ เพื่อเอาชีวิตรอดในภาวะสงคราม รวมถึงการประคับประคองความสัมพันธ์และปกป้องบุคคลที่ตนรัก คือ จอห์น โคล ผู้เป็นทั้งเพื่อนและคนรัก และวินอนา (Winona) เด็กหญิงชาวอินเดียนที่ทั้งสองอุปการะเป็นลูกสาวบุญธรรม ครอบครัวของโทมัสประสบชะตากรรมมากมาย ทั้งด้านสิ่งแวดล้อม สังคม มนุษย์ สงคราม ความขัดแย้งราวกับไม่มีวันจบลง เขาเองจึงเปรียบเทียบการเดินทางของชีวิตนี้ว่าเป็นคืนวันอันไม่สิ้นสุดตามชื่อเรื่อง *Days Without End* นั่นเอง แต่แล้วการเสียชีวิตก็จบลงเมื่อสงครามกลางเมืองในสหรัฐอเมริกาสิ้นสุด ทั้งสามจึงได้อยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวที่อบอุ่นและมีความสุข

เซบาสเตียน แบริร์รี ผู้ประพันธ์นวนิยายเรื่องนี้เป็นชาวไอริช เกิดเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม ค.ศ.1995 ณ เมืองดับลิน ประเทศไอร์แลนด์ มีผลงานการประพันธ์ทั้งนวนิยาย บทกวี และบทละคร แบริร์รีมีความถนัดเรื่องการประพันธ์นวนิยายอิงประวัติศาสตร์สงครามเป็นอย่างมาก และมีผลงานที่ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล The Man Booker Prize ซึ่งเป็นรางวัลที่มอบให้นวนิยายยอดเยี่ยมแห่งปีที่สร้างสรรค์ขึ้น

ด้วยภาษาอังกฤษและในประเทศอังกฤษ 3 ครั้ง นั่นคือ *A Long Long Run* ใน ค.ศ. 2005 *The Secret Scripture* ใน ค.ศ. 2008 และ *On Canaan's Side* ใน ค.ศ. 2011 ก่อนหน้านั้นนวนิยายเรื่อง *The Secret Scripture* ยังได้รับรางวัลชนะเลิศ Costa Book of the Year และ the James Tait Black Memorial อันเป็นรางวัลที่มอบให้กับนวนิยายยอดเยี่ยมในเครือจักรภพอังกฤษมาแล้ว ใน ค.ศ. 2008 เช่นเดียวกับ *Days Without End* ที่ได้รับรางวัลชนะเลิศ Costa Book of the Year ประจำปี ค.ศ. 2016 และยังเป็นนวนิยายเล่มหนึ่งที่ผ่านมาเข้ารอบการตัดสิน The Man Booker Prize ประจำปี ค.ศ. 2017

Days Without End เป็นนวนิยายเรื่องที่ 7 ของแบร์รี ประพันธ์ขึ้นเมื่อ ค.ศ. 2016 ด้วยวัตถุประสงค์ของผู้ประพันธ์ที่ตั้งใจนำเสนอเรื่องราวของตระกูลเก่าแก่ที่มีประวัติความเป็นมายาวนาน 2 ตระกูลในประเทศไอร์แลนด์ นั่นคือตระกูลดันน์ (the Dunnes) และตระกูลแมคนัลท์ (the McNulty) โดยนำสมาชิกของทั้งสองตระกูลมาเป็นตัวละครเอกในนวนิยายแทบทุกเรื่อง ผ่านช่วงเวลาเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกันไปตามแต่ละยุคสมัย ในนวนิยายเรื่อง *Days Without End* เป็นการเล่าเรื่องผ่านสายตาของตัวละครจากตระกูลแมคนัลท์ คือ โทมัส ผู้ถ่ายทอดเหตุการณ์ชีวิตของตนเองที่ผ่านสงครามกลางเมืองอเมริกา การบรรยายเรื่องราวลำดับเหตุการณ์ตามความทรงจำของตนแต่เพียงผู้เดียว มีลักษณะคล้ายบันทึกส่วนตัว แต่ผู้ประพันธ์ยังคงโครงสร้างขนบของนวนิยายทั่วไป กล่าวคือ แบ่งเป็นบทตั้งแต่บทที่ 1 จนถึงบทที่ 23 ลักษณะอันโดดเด่นอย่างมากของนวนิยายเรื่องนี้ คือการใช้ภาษาของตัวละครโทมัส ที่ผู้ประพันธ์ใช้วิจนลีลาอย่างมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ทั้งวิจนลีลาของเรื่องเล่า วิจนลีลาตามกระแสสำนึก ตลอดจนการใช้ปริศนาอ้อมอ้อมสระ รวมถึงการสร้างบรรยากาศหลังของเรื่อง คือสงครามกลางเมืองได้อย่างสมจริง ไม่เพียงแต่ทำให้ผู้ชมเกิดอารมณ์ความรู้สึกร่วมไปกับชะตากรรมของตัวละครเท่านั้น อีกทั้งยังเป็นการนำเสนออัตลักษณ์ ความคิด ทศนคติ และวิจยวุฒิของตัวละครโทมัสอย่างเห็นได้ชัด และเป็นการแสดงศักยภาพของผู้ประพันธ์ด้วย

ผู้เชี่ยวชาญจำนวนมากกล่าวชื่นชมความงดงามทางภาษาของนวนิยายเรื่อง *Days Without End* ตัวอย่างเช่น ศาสตราจารย์รอย ฟอสเตอร์ (Roy Foster) (2017) อดีตอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์ไอร์แลนด์แห่งมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด ประเทศอังกฤษ กล่าวยกย่องนวนิยายเรื่อง *Days Without End* ให้เป็นผลงานชิ้นเอกของเซบาสเตียน แบร์รี ทั้งในแง่การใช้ภาษาและการสร้างบรรยากาศ และเป็นนวนิยายที่จะไม่ถูกลืมเลือนตลอดไป นิตยสาร *The Times Literary Supplement* กล่าวว่า “For its exhilarating use of language alone, Sebastian Barry’s *Days Without End* stood out among the year’s novel.” (TLS Books of the Year, 2016: 1) และอเล็กซ์ คลาร์ก (Alex Clark) (2016) จากหนังสือพิมพ์เดอะการ์เดียน (The Guardian) กล่าวว่า “A work of staggering openness; its startlingly beautiful sentences are so capacious that they are hard to leave behind, its narrative so propulsive that you must move on.”

ผู้วิจัยเห็นว่ากลวิธีการประพันธ์ของนวนิยายเรื่องนี้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่โดดเด่น เนื่องจากมีการเรียบเรียงบทบรรยายและบทสนทนา ที่ไม่เป็นไปตามขนบการประพันธ์นวนิยายอยู่บางส่วน กล่าวคือ ไม่แยกส่วนบทสนทนาออกจากบทบรรยายตัวละคร ฉากหลัง สิ่งแวดล้อม และสถานที่ อีกทั้งยังมีการเล่าเรื่องตามกระแสสำนึก คือ ไม่เป็นไปตามลำดับเวลาที่ผ่านมา แต่เล่าตามภาพความทรงจำของตนที่ผุดขึ้นในหัว รวมถึงการรายงานคำพูดของตัวละครต่าง ๆ ผสมผสานกลืนกันไปกับสถานการณ์ที่ตนเองกำลังเล่า และเสียงเล่าของตนเอง โดยไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนกำกับ หรือ ปริเฉทอ้อมอิสระ ซึ่งอาจก่อให้เกิดความสับสนในแง่ของเวลาและตัวละคร กอปรกับการที่ผู้ประพันธ์ได้เลือกสรรคำ รูปแบบวลี ประโยคที่มีการใช้ซ้ำ สัมผัสสระ สัมผัสอักษร มาใช้ในการบรรยายและเรียบเรียงวจนลีลาประเภทต่าง ๆ ดังกล่าวตลอดทั้งเรื่อง ช่วยเพิ่มคุณค่าและสร้างความไพเราะสละสลวยโดดเด่นให้กับตัวบทต้นฉบับ รวมถึงการสอดแทรกเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ คือสงครามชนพื้นเมืองอินเดียนและสงครามกลางเมืองอเมริกาให้เป็นฉากหลังของเรื่อง ด้วยการใช้กลวิธีการประพันธ์นั้นอธิบายมูลเหตุและผลกระทบของสงคราม อันส่งผลต่อทั้งความคิดและการกระทำของตัวละครและสิ่งแวดล้อม สะท้อนถึงผู้ประสพภัยจากเหตุการณ์จริงในยุคสมัยนั้นได้อย่างแยบคาย นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังแฝงแนวคิดการใช้ชีวิตที่ถูกต้องเหมาะสม การไม่ยอมแพ้หรือจำนนต่อโชคชะตา การดิ้นรนต่อสู้กับอุปสรรคเพื่อรักษาศักดิ์ศรีและชีวิตของตนเองและบุคคลอันเป็นที่รัก และการยึดมั่นคุณธรรมความดี อันจะนำไปสู่ชีวิตที่ประสบความสำเร็จและสงบสุขในบั้นปลายในที่สุด แม้ว่าตัวตนและพฤติกรรมของตัวละครจะขึ้นขนบธรรมเนียมของสังคมในยุคสมัยนั้น

ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาแนวทางและกลวิธีการถ่ายทอดวจนลีลาของผู้ประพันธ์ ซึ่งเป็นวจนลีลาที่มีความซับซ้อนทั้งในแง่ไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค และความหมาย และอาจเป็นปัญหาต่อการถ่ายทอดเป็นภาษาไทย โดยเริ่มต้นศึกษาทฤษฎีวจนลีลาและแนวทางการแปลวจนลีลา แต่ผู้วิจัยเห็นว่า การแปลโดยการถ่ายทอดความหมายของวจนลีลาเพียงอย่างเดียวนั้น ไม่อาจทำให้วจนลีลาในภาษาปลายทางสื่อความได้อย่างสมบูรณ์ แต่ยังคงอาศัยความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวจนลีลาประเภทต่าง ๆ คือ วจนลีลาของเรื่องเล่า วจนลีลาการเล่าเรื่องตามกระแสสำนึก และวจนลีลาการเล่าเรื่องด้วยปริเฉทอ้อมอิสระ มาเพื่อประกอบการวิจัยและเพื่อตัดสินใจถ่ายทอดวจนลีลานั้นให้ออกมาได้อย่างถูกต้อง สื่อสารกับผู้อ่านทั้งความหมายและเก็บลีลาวรรณศิลป์ของตัวบทต้นฉบับไว้ด้วย จนกระทั่งกลายเป็นภาษาปลายทางคือภาษาไทยที่ครอบคลุมเก็บความทั้งรูปคำ วลี ประโยค โครงสร้างประโยค ตลอดจนความหมายที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อถึงผู้อ่านไว้ได้อย่างครบถ้วน อันเป็นองค์ประกอบที่หลอมรวมกันและแสดงออกเป็นวจนลีลาอันมีเอกลักษณ์เฉพาะ สะท้อนความรู้สึนึกคิดของตัวละครหลักที่มีต่อชีวิตของตนเอง บุคคลใกล้ชิด สังคมรอบข้าง วัฒนธรรม ฉากและบรรยากาศ ตลอดจนเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ได้อย่างชัดเจน ขณะเดียวกันสามารถทำหน้าที่เล่าเรื่องและนำเสนอข้อคิดของผู้ประพันธ์ออกมาให้เห็นภาพได้เป็นอย่างดี เมื่อแปลเป็นภาษาไทยแล้ว จึงสมควรอย่างยิ่งที่นวนิยายฉบับแปลภาษาไทยจะทำหน้าที่สื่อสาร

องค์ประกอบทุกประเภทให้สัมผัสผลใกล้เคียงกับตัวบทต้นฉบับ อันจะนำไปสู่การได้รับบรรณรสที่เต็มอ้อม ไม่ผิดเพี้ยนไปจากการอ่านวรรณกรรมต้นฉบับที่เป็นภาษาอังกฤษ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อศึกษาทฤษฎีการแปลและแนวทางการวิเคราะห์ที่ตัวบทวรรณกรรมประเภทนวนิยาย และการศึกษาวิจารณ์ลีลาประเภทต่าง ๆ ที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง *Days Without End*
- 1.2.2 เพื่อศึกษา วิเคราะห์ และค้นหาวิธีการถ่ายทอดวิจารณ์ลีลา
- 1.2.3 เพื่อแปลส่วนหนึ่งของตัวบทที่คัดสรรจากนวนิยายเรื่อง *Days Without End* ของ เซบาสเตียน แบร์รี

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

นอกจากแนวทางการศึกษาวิเคราะห์ตัวบทประเภทนวนิยาย ทฤษฎีวิจารณ์ลีลาของพอล ซิมป์สัน (Paul Simpson) แนวคิดการแปลวิจารณ์ลีลาของฌ็อง โบส-ไบเออร์ (Jean Boase-Beier) การวิเคราะห์ตัวบทด้วยการศึกษาวิจารณ์ลีลาของเรื่องเล่า วิจารณ์ลีลาตามกระแสสำนึก และวิจารณ์ลีลาที่เรียบเรียงด้วยปริเฉทอ้อมอสิระ จะช่วยให้เข้าใจวัตถุประสงค์ในการเลือกสรรคำและข้อความในการเรียบเรียงของผู้ประพันธ์ แก้ปัญหาการถ่ายทอดวิจารณ์ลีลาภาษาอังกฤษที่มีโครงสร้างเชิงไวยากรณ์และความคิดที่ซับซ้อนให้เป็นวิจารณ์ลีลาภาษาไทยอันก่อให้เกิดบรรณรสตามต้นฉบับได้อย่างสมบูรณ์

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการถ่ายทอดส่วนหนึ่งของตัวบทที่คัดสรรจากนวนิยายเรื่อง *Days Without End* ของเซบาสเตียน แบร์รี จากความยาว 301 หน้า ผู้วิจัยเลือกศึกษา ค้นคว้า วิเคราะห์ และถ่ายทอดวิจารณ์ลีลาในส่วนหนึ่งของตัวบทที่โดดเด่นด้านการใช้กลวิธีการเรียบเรียงวิจารณ์ลีลา รวมทั้งสิ้น 30 หน้า ดังต่อไปนี้

บทที่ 2	หน้า 18-26
บทที่ 3	หน้า 33-39
บทที่ 4	หน้า 42-43 46-47 และ 49-50
บทที่ 8	หน้า 99-100
บทที่ 9	หน้า 115-116
บทที่ 10	หน้า 124-126
บทที่ 14	หน้า 171-178 และ 181-182
บทที่ 16	หน้า 199-200
บทที่ 20	หน้า 258-261

ตัวบทที่คัดสรรมาครอบคลุมลักษณะทางวจนลีลาอันโดดเด่นที่ปรากฏในเรื่อง *Days Without End* คือ วจนลีลาของเรื่องเล่า วจนลีลาตามกระแสสำนึก และวจนลีลาปริศนาคถอ้อมอสิระ ดังจะตั้ยกตัวอย่างต่อไปนี้

Wearily, wearily, we walked back. The townsmen were standing twenty feet back from the flames. It was still a ferocious turmoil of smoke and fire and resins sparking and spitting like some old painting of hell. The troopers massed together, not talking much yet, watching the flames and watching the townsmen. We didn't know where we were. We didn't for those moments know our names. We were different then, we were other people. We were killers, like no other killers that had ever been. Then with a huge queer sighing, the roof of the lodge fell in. it collapsed in a great smoulder and shatter of sparks. The sparks rushed into the air above and tumbled there, joyous and black and red. An enormous stormcloud of sparks. Then the walls of the building tumbled, and fierce in the dark worst flames burned the bodies, brave upon brave piled six deep, you could see the ruined faces and smell the roasting flesh, the corpses twisted strangely in the heat, fell and rolled onto the scorched grasses, no longer held by the walls. More sparks flew up, it was a complete vision of world's end and death, in those moments I could think no more, my head bloodless,

empty, racketing, astonished. Troopers wept, but they were not tears I knew. Others threw their hats into the air, as if it were crazy celebration. Others held their heads as if they had just heard of the death of their own loved ones. There didn't seem to be anything alive, including ourselves. We were dislocated, we were not there, now we were ghosts.

(Barry, 2016: 38-39)

ย่อหน้าข้างต้นเป็นการใช้โวจน์ลีลาแบบเล่าเรื่องที่ทำให้เห็นภาพของไฟไหม้หลังการทำสงครามอย่างชัดเจน รวมถึงมีการเลือกสรรคำที่อยู่ในหมวดหมู่เดียวกันและมีความหมายใกล้เคียงกันเพื่อเสริมบทบรรยายให้สื่อความหมายได้ครบถ้วน รวมถึงมีลีลาทางวรรณศิลป์ที่งดงามอีกด้วย

So we dug like frightened heroes. John Cole I noted was the best digger, it wasn't the first time he had turned the earth, you could tell. So I copied him. I had only ever pulled up potatoes with my hands as a little boy in Ireland, after my father shook the earth around them with his spade, that was just a little patch he had kept behind our house, it wasn't like he was a true farmer. The frost was still on the ground every-where and the temperature had started to freeze the little river that wound past the camp, making it I suppose a good choice for a stopping place. The grasses were sere and indifferent really, scratching the horizon of the sky with their sharp stems. That sky was clear and high and the lightest blue. We were four hours digging out the trenches. The troopers were signing as they worked, dirty-worded songs we all knew. We were sweating like window-glass in the winter. The major drove us on in his strange way, sort of cold, indifferent, like the grasses. He was set to do something and he was doing it. In the town he had asked the padre to come out but the townsmen vetoed that. After the hours of digging we were sent then to fetch across the bodies and we brought the bodies of the women and the children to the pit and after that we went to the burnt-out lodged and fetched in among the debris and the black dirt and got whatever we could of the bones of the braves, heads and such.

(Ibid. pp. 42-43.)

ย่อหน้าข้างต้นประกอบด้วยเหตุการณ์สามเหตุการณ์ที่ตัวละครเอกได้เล่าตามกระแสสำนึกของตนเอง เหตุการณ์ ณ ขณะปัจจุบัน เป็นตัวชักนำให้หวนคิดถึงเหตุการณ์ในอดีตสองเหตุการณ์

I curse my heart and plead this be my last battle. If I can only get Winona away. Now here's big Starling Carlton and he's standing five feet off. Captain, I say, can you help us, please help us. This is John Cole's daughter. That ain't his daughter, roars Starling. Starling, it is, and I beg you, stand one side of her and help me. Don't you understand, Thomas McNulty? Everything changed now. We're to do what was said. We're to kill them all and leave nothing alive. But this is Winona, you know Winona. There ain't nothing but a squaw. Don't you know, corporal? These the killers of Mrs Neale. These the killers of his daughter. Stand aside, Thomas, and I going to quench her life. We got our orders and by damn we going to do them. His body looks huge and puffed out. He like an adder going to strike. Sweat like the Deluge in The Bible.

(Ibid. pp. 260-261.)

ย่อหน้าข้างต้นเป็นการผสมผสานคำพูดและบทสนทนาระหว่างตัวละครสองตัวเข้าไปรวมกับบทบรรยายส่วนอื่นจนกลืนเป็นเนื้อความเดียวกัน โดยปราศจากเครื่องหมายวรรคตอนมากำกับข้อความส่วนที่เป็นคำพูดและไม่แยกส่วนของบทสนทนาออกมาขึ้นเป็นบรรทัดหรือย่อหน้าใหม่ให้เห็นชัดเจน

1.5 ระเบียบวิธีวิจัย

1.5.1 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการวิจัยจากเอกสาร

1.5.2 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีกระบวนการค้นคว้าการวิจัยแบบนิรนัย ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าทฤษฎี ความรู้ หลักการที่เกี่ยวข้องจากเอกสารวิชาการและเว็บไซต์เพื่อรวบรวมแล้วนำมาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางการแปล

1.6 ขั้นตอนการศึกษาวิจัย

- 1.6.1 ศึกษาและทบทวนทฤษฎีการแปล แนวทางการวิเคราะห์ตัวบทประเภทนวนิยาย ตลอดจนแนวคิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวบท
- 1.6.2 ศึกษาลักษณะของวจนลีลาประเภทต่าง ๆ
- 1.6.3 วิเคราะห์ตัวบท วิเคราะห์ประเด็นปัญหาการแปล และวางแผนการแปล
- 1.6.4 แปลโดยยึดหลักการแปลตามที่วางแผนไว้
- 1.6.5 อภิปรายปัญหาที่พบแก้ไข และตรวจสอบบทแปล
- 1.6.6 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.7.1 ได้ความรู้เกี่ยวกับประเภทของวจนลีลา
- 1.7.2 ได้แนวทางการถ่ายทอดวจนลีลาในตัวบทที่มีปัญหาคล้ายกันต่อไป

บทที่ 2

แนวคิดและระเบียบวิธีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวัจนลีลา

การแปลตัวบทประเภทวรรณกรรมนั้นผู้แปลไม่อาจแปลความหมายจากภาษาหนึ่งสู่อีกภาษาหนึ่ง เพื่อเก็บรักษาความหมายของวรรณกรรมต้นฉบับไว้เพียงอย่างเดียวได้ แต่ยังคงถ่ายทอดวัจนลีลาของผู้ประพันธ์ต้นฉบับสู่ภาษาปลายทางให้ได้อย่างใกล้เคียงมากที่สุด เพื่อรักษาความงดงามทางวรรณศิลป์ ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกที่ผู้อ่านจะได้รับให้เทียบเท่าได้กับการอ่านตัวบทต้นฉบับด้วย เพื่อให้ผู้รับสารของภาษาปลายทางได้รับทั้งแก่นสารและอรรถรสของตัวบทต้นฉบับได้ครบถ้วนสมบูรณ์ ดังที่ฌ็อง โบส-ไบเออร์ (Jean Boase-Beier) กล่าวถึงหน้าที่ของผู้แปลไว้ว่า

[...] the translator is a reader of the source text, and so the effects on its style upon the translator need to be examined. Important issues to consider here are how style is read, how it achieves its effects upon the reader, and what its relationship to various factors in the creation of the source text is seen to be.

(Boase-Beier, 2006: 4)

ผู้แปลคือผู้อ่านต้นฉบับ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องศึกษาผลที่วัจนลีลาของต้นฉบับก่อให้เกิดกับผู้แปล ในที่นี้ประเด็นสำคัญที่ต้องคำนึงถึงคือลีลาถูกถ่ายทอดออกมาอย่างไร ส่งผลกระทบต่อผู้อ่านได้สัมฤทธิ์ผลอย่างไร และความสัมพันธ์ระหว่างลีลา กับปัจจัยแวดล้อมอื่นในการประกอบสร้างต้นฉบับถูกสะท้อนออกมาเช่นไร

ผู้วิจัยมีสมมติฐานว่าการถ่ายทอดวัจนลีลาของนวนิยายเรื่อง *Days Without End* ของแบร์รี อันมีเอกลักษณ์ด้านวัจนลีลา กลวิธีการเล่าเรื่อง และการใช้ภาษาประกอบสร้างตัวบทที่โดดเด่น ต้องประยุกต์ใช้แนวคิดและทฤษฎีต่าง ๆ อันประกอบไปด้วยทฤษฎีวัจนลีลาของพอล ซิมป์สัน (Paul Simpson) ทฤษฎีวัจนลีลาเชิงวจนปฏิบัติศาสตร์ของเอลิซาเบธ แบล็ค (Elizabeth Black) และแนวทางการแปลวัจนลีลาของฌ็อง โบส-ไบเออร์ (Jean Boase-Beier) มาวิเคราะห์ตัวบทเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการแปลวัจนลีลาและเก็บรักษาวัจนลีลาของนวนิยายเรื่องนี้ไว้ได้ เพื่อส่งผลให้ได้วัจนลีลาในภาษาปลายทางอย่างมีสมมูลภาพใกล้เคียงกับตัวบทต้นฉบับมากที่สุด ผู้วิจัยรายงานการศึกษาทบทวน

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับประเด็นดังกล่าวทั้งหมดไว้ในเนื้อหาบทที่ 2 ซึ่งจะได้นำเสนอรายละเอียดเป็นลำดับดังต่อไปนี้

2.1 ความหมายของวจนลีลา

พจนานุกรม Merriam-Webster (online) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่าวจนลีลา (Stylistics) ไว้ว่า

1. an aspect of literary study that emphasizes the analysis of various elements of style (such as metaphor and diction)
 2. the study of the devices in a language that produce expressive value
1. แขนงหนึ่งของการศึกษาวรรณกรรมซึ่งเน้นย้ำการวิเคราะห์องค์ประกอบหลากหลายด้านของลีลาการเขียน (เช่น การเปรียบเทียบแบบอุปลักษณ์และการเลือกสรรคำ)
 2. การศึกษาเครื่องมือทางภาษาที่ก่อให้เกิดคุณค่าทางอารมณ์ความรู้สึก

นักภาษาศาสตร์และนักทฤษฎีได้นิยามความหมายของวจนลีลาไว้หลากหลายนิยาม แต่ต่างก็ให้ความสำคัญกับการศึกษากลวิธีทางภาษาที่ผู้ประพันธ์ได้เลือกใช้เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวจนกลายเป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่งดงามของวรรณกรรมเรื่องนั้น ซึ่งผู้อ่านจะสามารถสัมผัสได้จากการอ่านวจนลีลานั้น ดังที่เจฟฟรีย์ ลีช (Geoffrey Leech) และมิก ชอร์ต (Mick Short) ได้กล่าวถึงความหมายของวจนลีลาไว้ว่า

Stylistics is a linguistic approach to literature, explaining the relation between language and artistic function, with motivating questions such as “why” and “how” more than “what”.

(Leech and Short, 2007: 8)

วจนลีลาคือวิธีการทางภาษาศาสตร์ที่ใช้ศึกษาวรรณกรรม เป็นการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและหน้าที่ทางวรรณศิลป์ด้วยคำถามจูงใจเช่นคำว่า “ทำไม” และ “อย่างไร” มากกว่าคำว่า “อะไร”

โบส-ไบเออร์ ยังอธิบายความหมายและกระบวนการศึกษาวจนลีลาไว้ว่าเป็นการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการที่โครงสร้างของจิตใจมีผลกระทบต่อการสร้างและโดยเฉพาะอย่างยิ่งความเข้าใจในเรื่องวจนลีลา การศึกษาดังกล่าวช่วยให้เราเข้าใจวิธีการที่ตัวบทถูกอ่านและตีความ

Stylistics, [...], the study of how the production and, especially, understanding of style are affected by the structure of the mind, has contributed a great deal to understanding of how texts are read and interpreted.

(Boase-Beier, 2006: 7)

นอกจากนี้ซิมป์สันกล่าวถึงความหมายและความสำคัญของการศึกษาวจนลีลา โดยกล่าวว่า วจนลีลาคือวิธีการตีความตัวบทซึ่งให้ความสำคัญกับภาษาเป็นลำดับแรก เหตุผลที่ภาษาสำคัญต่อผู้ศึกษา วจนลีลานั้นเป็นเพราะรูปแบบ การจัดวาง และระดับภาษาที่หลากหลายเป็นตัวบ่งชี้สำคัญตัวหนึ่งที่บ่งบอกหน้าที่ของตัวบท

Stylistics is a method of textual interpretation in which primacy is assigned to language. The reason why language is so important to stylisticians is because the various forms, patterns, and levels that constitute linguistic structure are an important index of the function of the text.

(Simpson, 2004: 2)

ซิมป์สันยังได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการศึกษาวจนลีลาซึ่งมุ่งเน้นไปในด้านการคิดไตร่ตรองของผู้อ่านเมื่อได้สัมผัสวจนลีลา โดยกล่าวไว้ว่าการศึกษาวจนลีลาคือการศึกษาภาษาเชิงลึกและเฉพาะเจาะจงมากไปกว่านั้นคือการศึกษาความสร้างสรรค์ในการใช้ภาษา ดังนั้นการศึกษาวจนลีลาจึงช่วยขยายวิธีการ

มองภาษาของเราให้กว้างขึ้น และเมื่อสังเกตให้ดีจะพบว่าการศึกษารัฐศาสตร์ช่วยให้อ่านตัวบท (วรรณกรรม) อย่างมีนัยยะสำคัญ

To do stylistics is to explore language, and, more specifically, to explore creativity in language use. Doing stylistics thereby enriches our ways of thinking about language and, as observed, exploring language offers a substantial purchase on our understanding of (literary) text.

(Ibid. p. 3.)

เอลิซาเบธ แบล็ค (2006) ได้อธิบายวรรณศิลป์ในแง่ของการตีความของผู้อ่านเมื่อได้อ่านวรรณศิลป์ จากตัวบทต้นฉบับ โดยกล่าวว่า ผู้ประพันธ์มุ่งเน้นอย่างมากในการใช้วรรณศิลป์ เพื่อสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจ ตัวบทเท่าที่องค์ประกอบของวรรณศิลป์จะสามารถทำหน้าที่ได้ เราอยู่ในโลกที่ความหมายทางภาษาค่อนข้าง จะไม่ตายตัว ฉะนั้นบทบาทของผู้อ่านจึงเป็นบทบาทของผู้ตีความ มิใช่เป็นเพียงผู้รับสารฝ่ายเดียวที่ ปราศจากปฏิกริยายตอบสนองโต้ตอบกับตัวบท

[...] it is understandable that stylistics has become increasingly interested in using the insights it can offer. We are in the world of (relatively) unstable meanings; the role of the reader is that of an interpreter, not a mere passive recipient.

(Black, 2006: 2)

อาจกล่าวได้ว่าภาษาคือพื้นฐานสำคัญในการประกอบสร้างขึ้นเป็นวรรณศิลป์ ผู้ประพันธ์มักจะมี กลวิธีการใช้ภาษาเพื่อสรรสร้างวรรณศิลป์ที่มีความงามให้กับผลงานของตน ซึ่งจะส่งผลต่อการรับรู้และ การตีความของผู้อ่านว่าวรรณศิลป์นั้นต้องการสื่อสารสิ่งใด มีบทบาทต่อองค์ประกอบอื่น ๆ ของตัวบท เช่น แก่นสาร ความหมาย การดำเนินเรื่อง ตัวละคร สามารถส่งผลกระทบต่ออารมณ์ของเรื่องและความรู้สึก ของผู้อ่าน การศึกษาวรรณศิลป์จึงต้องเริ่มต้นจากการศึกษาและวิเคราะห์ภาษาของผู้ประพันธ์อย่างลึกซึ้ง เพื่อช่วยให้เข้าใจการคัดสรรถ้อยคำและการร้อยเรียงวรรณศิลป์ได้อย่างถ่องแท้ อันจะนำไปสู่การแปลตัวบท ต้นฉบับเป็นภาษาปลายทางให้ได้ใกล้เคียงกับภาษาต้นทางอย่างสัมฤทธิ์ผลมากที่สุด เนื่องจากการแปล โดยถ่ายทอดความหมายเพียงอย่างเดียววันนั้น ไม่สามารถนำพาให้งานแปลประสบความสำเร็จถึงที่สุดได้ แต่

การถ่ายทอดวจนลีลาของต้นฉบับด้วย จะยิ่งช่วยส่งเสริมให้งานแปลบรรลุวัตถุประสงค์ของผู้ประพันธ์ และนำพาผู้อ่านให้บรรลุแก่นสารของต้นฉบับได้อย่างแท้จริง ทำให้ไม่เกิดช่องว่างหรือความแตกต่างระหว่างการอ่านต้นฉบับกับการอ่านงานแปลมากจนเกินไป ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการศึกษาและการวิเคราะห์ภาษาในนวนิยายเรื่อง *Days Without End* ของเซบาสเตียน แบร์รี เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการถ่ายทอดวจนลีลาของนวนิยายเรื่องนี้เป็นภาษาไทย เพื่อให้ผู้อ่านได้รรถรสใกล้เคียงหรือมีปฏิกริยาเทียบเท่ากับการอ่านต้นฉบับมากที่สุด ทฤษฎีที่สอดคล้องกับความโดดเด่นทางวรรณศิลป์ของวจนลีลาของแบร์รีมากที่สุด คือ ทฤษฎีวจนลีลาของพอล ซิมป์สัน (Paul Simpson) ทฤษฎีวจนลีลาเชิงวจนปฏิบัติศาสตร์ของเอลิซาเบธ แบล็ค (Elizabeth Black) และแนวความคิดการแปลวจนลีลาของฌ็อง โบส-โบเออร์ (Jean Boase-Beier) อันจะได้กล่าวถึงต่อไป

2.2 ทฤษฎีวจนลีลาของพอล ซิมป์สัน (Paul Simpson)

พอล ซิมป์สัน (2004: 3) สรุปว่าการศึกษาวิเคราะห์วจนลีลาต้องอาศัยหลักการ R สามประการ (Three 'Rs') คือ ถูกต้อง (Rigorous) ปรับปรุงได้ (Retrievable) และใช้วิธีเดียวกัน (Replicable) ดังต่อไปนี้

การศึกษาวิเคราะห์วจนลีลาต้องกระทำให้ถูกต้อง (Stylistic analysis should be rigorous) กล่าวคือ การศึกษาวิเคราะห์ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของขอบเขตการวิเคราะห์ที่ชัดเจน การศึกษาวิเคราะห์วจนลีลามีใช้ผลผลิตของการเรียงลำดับความคิดเห็นอย่างไร้ระเบียบหรือเฉพาะกิจ หากแต่เป็นการศึกษารูปแบบของภาษาและปริจเฉทที่มีโครงสร้างชัดเจนแน่นอนที่จะอธิบายว่าเราประมวลผลทำความเข้าใจรูปแบบอันหลากหลายทางภาษาได้อย่างไร (Ibid. p. 4.)

การศึกษาวิเคราะห์วจนลีลาต้องสามารถปรับปรุงได้ (Stylistic analysis should be retrievable) กล่าวคือ การศึกษาวิเคราะห์วจนลีลาประกอบสร้างผ่านข้อกำหนดและเกณฑ์การตัดสินที่ชัดเจน ผ่านการให้นิยามและลงความเห็นตรงกันของบรรดานักวิเคราะห์วจนลีลา แม้ว่าแง่มุมทางภาษาบางส่วนจะเอื้ออำนวยให้นักวิเคราะห์วจนลีลาสามารถให้คำจำกัดความที่เที่ยงตรงได้ แต่ยังคงเป็นการยากที่จะชี้ชัดว่าความหมายที่แท้จริงคือสิ่งใด อีกทั้งยังมีการทำข้อตกลงร่วมกันเกี่ยวกับการนิยามคำศัพท์ทางวจนลีลาอยู่อย่างต่อเนื่อง ข้อตกลงดังกล่าวส่งผลให้นักวิเคราะห์วจนลีลาเลือกปฏิบัติตามแบบแผนที่ใช้วิเคราะห์วจนลีลาได้หลากหลายวิธี ได้ทดลองจัดหมวดหมู่ และตรองดูว่าการวิเคราะห์นั้นเดินทางสู่บทสรุปได้อย่างไร หรืออีกนัยหนึ่งเรียกว่า การปรับปรุงวิธีวิเคราะห์วจนลีลา (Ibid. p. 4.)

การศึกษาวิเคราะห์วจนลีลาต้องใช้วิธีเดียวกัน (Stylistic analysis should be replicable)

กล่าวคือ การศึกษาวิเคราะห์วจนลีลามุ่งหาผลลัพธ์ที่ตรงกัน มิได้หมายความว่าเราทุกคนควรพยายามลอกเลียนผลงานของกันและกัน หากแต่หมายความว่าวิธีการวิเคราะห์ควรโปร่งใสมากเพียงพอเพื่อให้ นักวิเคราะห์คนอื่น ๆ ตรวจสอบได้ ไม่ว่าจะเป็นการทดสอบกับตัวบทเดียวกัน หรือใช้วิธีการนั้น นอกเหนือไปจากตัวบทเดิม ผลสรุปที่ได้มาจะสามารถบัญญัติเป็นมาตรฐานได้ หากเส้นทางการวิเคราะห์ โปร่งใสและเป็นมาตรฐาน จากขอบเขตนี้ อธิบายได้ว่ากฎเกณฑ์สำคัญทางวจนลีลาที่นักวิเคราะห์ตกลง ร่วมกันจนกลายเป็นวิธีมาตรฐาน สามารถนำมาใช้ตีความตัวบทได้หลายฉบับ แม้ว่าจะเป็นตัวบทที่ สร้างสรรค์ขึ้นจากความคิดของผู้ประพันธ์อันเป็นนามธรรม ไม่สามารถพิสูจน์ได้ชัดเจนก็ตาม (Ibid. p. 4.)

2.2.1 วจนลีลาของเรื่องเล่า (Narrative Stylistics)

ผู้ประพันธ์วรรณกรรมประเภทนวนิยายมักใช้การบรรยายเพื่อให้รายละเอียดเกี่ยวกับ ลักษณะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น การดำเนินไปของเหตุการณ์ ลักษณะของตัวละคร รวมถึงฉากหลัง ของนวนิยายอันจะส่งผลต่อการกระทำและเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านได้ติดตามเรื่องราว และเกิดอารมณ์ความรู้สึกซึมซับร่วมกันไปกับเหตุการณ์หรือตัวละครนั้นได้ครบถ้วน ไม่ขาดตก บกพร่องตามความตั้งใจของผู้ประพันธ์จนบรรลุวัตถุประสงค์ของการบรรยาย อีกทั้งเพื่อก่อให้เกิด จินตภาพในหัวของผู้อ่านอย่างชัดเจนเมื่อได้อ่านการบรรยายนั้น พอล ซิมป์สัน (2004: 18) อธิบายความหมายและยกตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับวจนลีลาของเรื่องเล่าไว้ดังต่อไปนี้

ปริเฉทเรื่องเล่า คือ วิธีการสรุปใจความและประสบการณ์ที่ผู้อ่านได้รับรู้และรู้สึก โดย รวบรวมรูปแบบทางภาษาหลายรูปแบบแล้วร้อยเรียงกันเป็นชุดเหตุการณ์หลากหลายชุด ติดต่อกัน รูปแบบที่สั้นที่สุด นั่นคือ ประโยคเรื่องเล่าที่ประกอบด้วยวลี 2 วลีที่เรียงต่อกัน ตามลำดับเวลา หากมีการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งหรือลำดับของวลี จะส่งผลให้เกิดการ เปลี่ยนแปลงวิธีการตีความลำดับเวลาของเหตุการณ์ตามสมมติฐานของเราด้วยเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น วลีเรื่องเล่า 2 วลีในประโยคที่ว่า

John dropped the plates and Janet laughed suddenly.

จอห์นทำจานตกแล้วทันใดนั้นเจเน็ตก็หัวเราะ

(Simpson, 2004: 19)

ประโยคดังกล่าวสื่อกระบวนการตามลำดับเวลาระหว่างการกระทำสองการกระทำตามที่ได้เล่าไว้ เราไม่เพียงแต่อนุมานได้ว่าความผิดพลาดของจอห์นเกิดขึ้นก่อนการตอบสนองของเจเน็ต แต่ความผิดพลาดของจอห์นยังเป็นเหตุให้เกิดการตอบสนองของเจเน็ตด้วยในทางตรงกันข้าม หากเราสลับลำดับวลีเป็นว่า “Janet laughed suddenly and John dropped the plates.” (ทันใดนั้นเจเน็ตหัวเราะออกมาแล้วจอห์นก็ทำจานตก) จะก่อให้เกิดการตีความที่แตกต่างกันออกไป กล่าวคือ เสียงหัวเราะของเจเน็ตไม่เพียงแต่เกิดขึ้นก่อนหน้าความผิดพลาดของจอห์น แต่แท้จริงแล้วยังเป็นเหตุให้จอห์นทำผิดพลาดอีกด้วย (Ibid. p. 19.)

แน่นอนว่าปริศนาเรื่องเล่าส่วนใหญ่ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของงานเขียนแนวร้อยแก้วที่เป็นที่ยอมรับ หรือมาจากเรื่องเล่าต้นสดจากการปฏิสัมพันธ์กันทางสังคมในชีวิตประจำวัน มีองค์ประกอบลึกซึ้งมากกว่าการเรียงวลี 2 ประโยคเข้าด้วยกันตามลำดับเวลา วัจนลีลาของเรื่องเล่าต้องมีพัฒนาการการขยายความและการเสริมแต่งความ อีกทั้งยังต้องมีการแต่งแต้มวัจนลีลาในระดับเพียงพอที่จะสร้างเอกลักษณ์ความเป็นตัวตน หรือลักษณะเฉพาะให้กับวัจนลีลานั้นได้ เรื่องราวที่เล่าโดยปราศจากการแต่งแต้มสีสนิมมักจะให้ความรู้สึกราบเรียบและไร้ชีวิตชีวา (Ibid. p. 19.)

2.2.2 องค์ประกอบในการวิเคราะห์วัจนลีลา (Domain in stylistics)

พอล ซิมป์สัน (2004: 20-21) สรุปลักษณะองค์ประกอบสำคัญในการวิเคราะห์วัจนลีลาของเรื่องเล่าไว้หกประการด้วยกัน ดังจะได้อธิบายต่อไป

2.2.2.1 กลวิธีการนำเสนอตัวบท (Textual medium) คือ รูปแบบการนำเสนอและเล่าเรื่องทีนิยามและพบเห็นกันโดยทั่วไป คือ ภาพยนตร์และนวนิยาย แม้จะมีการเล่าเรื่องรูปแบบอื่น ๆ เช่น การแสดงบัลเลต์ ละครเพลง หรือการ์ตูน (Simpson, 2004: 20)

2.2.2.2 ข้อบ่งชี้ทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic code) คือ ภูมิหลังของเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและภาษาศาสตร์ อันกำหนดขอบเขตของวัจนลีลาของเรื่องเล่า ภูมิหลังจะบ่งบอกและบรรยายเวลารวมทั้งสถานที่ โดยฉายให้เห็นภาพผ่านรูปภาษา ซึ่งสะท้อนถึงบริบททางภาษาศาสตร์สังคม ภาษาศาสตร์สังคมยัง

หมายถึงสำเนียงและภาษาถิ่นที่หลากหลายที่ใช้ในการบรรยาย หรือเล่าผ่านผู้เล่าเรื่อง หรือตัวละครที่ปรากฏตัวอยู่ในการบรรยายด้วย (Ibid. p. 21.)

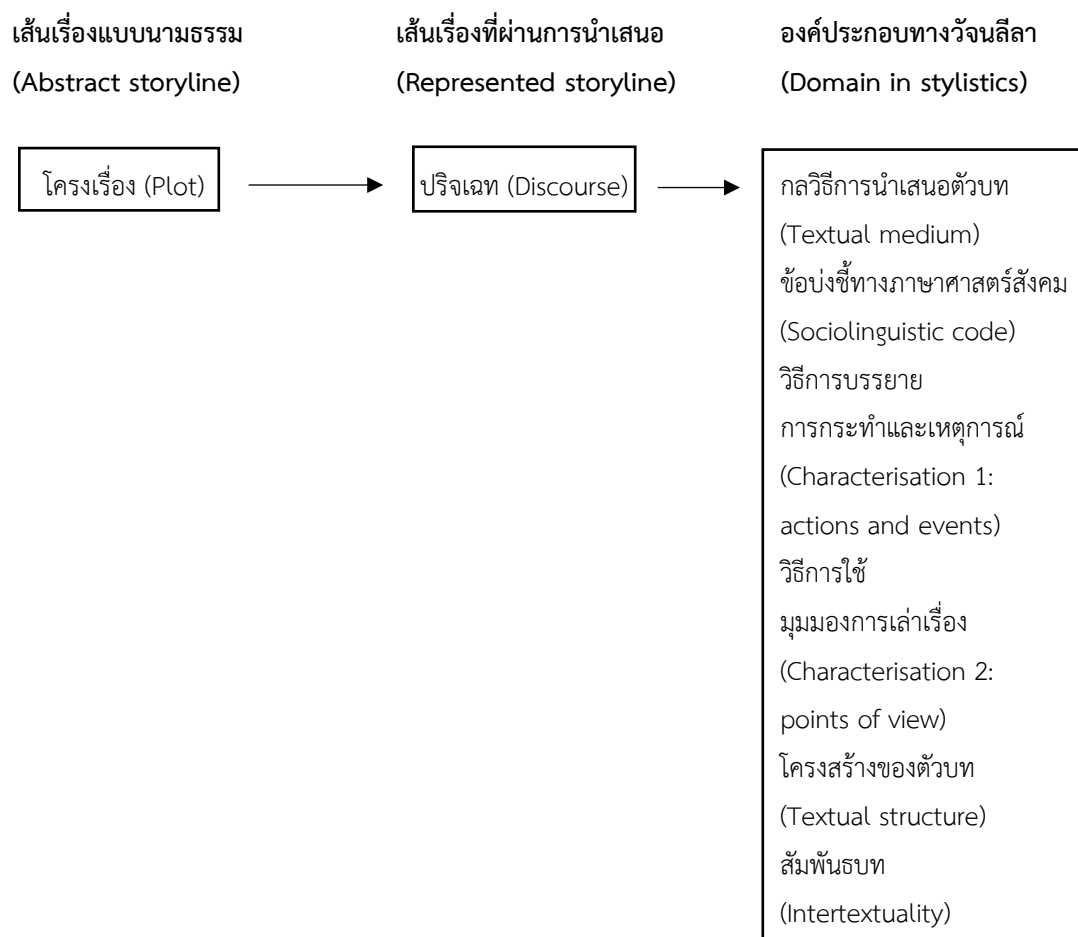
2.2.2.3 วิธีการบรรยายการกระทำและเหตุการณ์ (Characterization 1: actions and events) คือ การบรรยายว่าพัฒนาการของตัวละครก่อให้เกิดและมีจุดร่วมกับการกระทำและเหตุการณ์ในเรื่องราวอย่างไร พัฒนาการนี้อธิบายกลวิธีการบรรยายอันมีกระบวนการทางอรรถศาสตร์เฉพาะด้าน (Particular kinds of semantic process) นั่นคือ ด้านการกระทำ การคิด และการพูด (Ibid. p. 21.)

2.2.2.4 วิธีการใช้มุมมองการเล่าเรื่อง (Characterization 2: point of view) คือ การค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการบรรยายและมุมมองการเล่าเรื่องของตัวละครหรือผู้เล่า โดยมุ่งศึกษาว่าการบรรยายถ่ายทอดโดยบุรุษที่ 1 บุรุษที่ 3 หรือแม้แต่บุรุษที่ 2 เหตุการณ์หรือเรื่องราวได้รับการถ่ายทอดจากมุมมองของตัวละครใดตัวละครหนึ่ง หรือผ่านมุมมองของผู้เล่าเรื่องซึ่งเห็นแจ้งทั้งหมด หรือผสมผสานกันทั้งสองแบบ วิธีการพูดและกระบวนการคิดอันเป็นภาพแทนการบรรยาย คือตัวบ่งชี้สำคัญของมุมมองการเล่าเรื่อง (Ibid. p. 21.)

2.2.2.5 โครงสร้างของตัวบท (Textual Structure) คือ การอธิบายกลวิธีการจัดการและจัดวางหน่วยบรรยายแต่ละหน่วยในเรื่องราว โดยอาจมุ่งศึกษาองค์ประกอบโครงสร้างใหญ่ของตัวเรื่องหรือองค์ประกอบโครงสร้างย่อยของตัวเรื่อง เช่นเดียวกันกับการใช้รูปแบบการวิเคราะห์อาจสื่อไปยังแง่มุมการเชื่อมโยงบทบรรยายที่หลากหลายหรืออาจตรวจสอบแง่มุมการเชื่อมโยงที่แคบลงไป โครงสร้างของตัวบท (ที่ร้อยเรียงบทบรรยาย) จึงเป็นจุดใหญ่ใจความสำคัญของการศึกษาวัจนลีลาของเรื่องเล่า (Ibid. p. 21.)

2.2.2.6 สัมพันธบท (Intertextuality) คือ กลวิธีการอ้างอิงเรื่องราวอีกเรื่องหนึ่ง (allusion) โดยอ้างอิงขึ้นมาเพื่อประกอบการบรรยายหรือการเล่าเรื่องของผู้ประพันธ์เอง ตัวบทวรรณกรรมที่มีบรรยายโวหารมิได้ร้อยเรียงขึ้นจากเหตุการณ์สังคมและประวัติศาสตร์เพียงอย่างเดียว แต่มักจะเป็นภาพสะท้อนจากตัวบทเรื่องอื่นหรือจากมโนภาพของผู้ประพันธ์ อาจเป็นสัมพันธบทโดยบอกเป็นนัยหรือสัมพันธบทโดยชัดแจ้ง หลักการของสัมพันธบทเกี่ยวข้องกับนัยยะทางภาษาศาสตร์สังคม โดยสามารถนำไป

ประยุกต์ใช้กับการร้อยเรียงบรรยายโวหารได้ทั้งสองวิธีการ กล่าวคือ สัมพันธบทเป็นการนำส่วนหนึ่งของเรื่องราวอีกเรื่องเข้ามาอ้างอิงในบทบรรยาย ส่วนภาษาศาสตร์สังคมเป็นการใช้รูปแบบภาษาที่หลากหลายในการบรรยายหรือมีการพัฒนารูปแบบภาษาผ่านการร้อยเรียงบทบรรยาย (Ibid. p. 21.)

ภาพที่ 1 แผนผังแสดงโครงสร้างวาทศาสตร์ของเรื่องเล่า (Simpson, 2004: 20)

2.2.3 วจนลีลา กับ มุมมองการเล่าเรื่อง (Style and point of view)

พอล ชิมป์สัน (2004: 26-27) อธิบายว่า มุมมองในการเล่าเรื่องประกอบสร้างมิติทาง วจนลีลาที่สำคัญ ไม่เพียงแต่ในวรรณกรรมร้อยแก้วเท่านั้น ยังรวมถึงตัวบทบรรยายโวหารอีกด้วย ส่วนใหญ่แล้ว สีสันและความซับซ้อนของเรื่องราวเกิดขึ้นโดยตรงจากรูปแบบของการใช้กรอบการ บรรยายของผู้ประพันธ์ ตัวอย่างเช่น เรื่องราวอาจเล่าผ่านมุมมองของบุรุษที่ 1 ซึ่งเป็นตัวละครที่ เกี่ยวข้องกับเรื่องราว ผู้อ่านมักจะมีประสบการณ์รับรู้ร่วมกับการกระทำและเหตุการณ์เหล่านั้น อีกทางเลือกหนึ่ง คือ เรื่องราวอาจเล่าผ่านบุรุษที่ 3 ซึ่งเป็นผู้เล่าที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวและ ผู้อ่านมองไม่เห็นตัวตน “การรู้แจ้ง” (Omniscience) ของผู้เล่าประเภทนี้ อำนาจให้มีสิทธิพิเศษ ในการเข้าถึงความคิดและความรู้สึกของตัวละครแต่ละตัว อย่างไรก็ตาม อาจมีการสับเปลี่ยน ลำดับการเล่าเรื่องขึ้นได้ ผู้อ่านอาจพบรูปแบบการเล่าเรื่องที่เรียกว่า “การรู้แจ้งอย่างจำกัด” (restricted omniscience) กล่าวคือ ผู้เล่าบุรุษที่ 3 อาจจะไม่สามารถเข้าถึงหรือไม่เต็มใจจะ เข้าถึงความคิดและความรู้สึกของบรรดาตัวละคร ประเด็นต่าง ๆ ในองค์ประกอบของบรรยาย โวหารเหล่านี้เป็นใจความสำคัญของการเล่าเรื่องและทำหน้าที่เป็นตัวชี้วัดสำคัญของการประกอบ สร้างลักษณะนิสัยตัวละครในวรรณกรรม

2.3 มุมมองการเล่าเรื่องในวรรณกรรม (Point of view in Fiction)

พอล ชิมป์สัน (2004: 27-28) อธิบายการศึกษามุมมองการเล่าเรื่องในวรรณกรรมไว้ว่า วิธีที่ดีที่สุดที่ใช้ กันโดยทั่วไปในการศึกษามุมมองการเล่าเรื่องในชิ้นงานวรรณกรรมบรรยายโวหาร คือ การจินตนาการว่า เรากำลังเตรียมถ่ายภาพยนตร์จากชิ้นงานนั้น ซึ่งหมายถึง การพยายามเข้าใจเรื่องราวแต่ละตอน โดยเฉพาะในแง่มุมมองของภาพที่จะปรากฏ และตำแหน่งการมองเช่นเดียวกันกับผู้กำกับภาพยนตร์พึงกระทำ ตัวบทมักจะมีคำบอกใบ้ว่าควรจะต้องตั้งกล้องถ่ายที่จุดไหน ควรเล่าเรื่องอะไร และเปิดเผยลำดับเรื่องราว อย่างไร

นอกจากนี้ เอลิซาเบธ แบล็ค (2006: 53) ยังได้กล่าวถึงเสียงบรรยายเรื่องราว (Narrative Voice) ไว้ว่า การเล่าเรื่อง คือ กิจกรรมพื้นฐานของมนุษย์เรา ทุกคนต่างเล่าเรื่องให้ตัวเองและคนอื่นฟัง การเล่าเรื่องผ่านบุรุษที่ 1 (First-person narratives) สามารถพบเห็นได้ทั่วไป ตั้งแต่การเล่าในที่ชุมชน จนกระทั่งถึงพ่อแม่เล่าเรื่องอดีตให้ลูกฟัง การเล่าเรื่องผ่านบุรุษที่ 3 (Third-person narratives) หรือที่ เรียกกันว่าผู้รู้แจ้ง (omniscient narrator) สืบย้อนไปถึงต้นกำเนิดรูปแบบการเล่าเรื่องที่เราคุ่นเคยกันดี

คือ นิทานพื้นบ้าน อันเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย ผู้เล่านิทานถูกจำกัดโดยขอบการเล่าของตัวผู้เล่าเอง และจากความรู้ของผู้ฟังที่อาจคุ้นเคยกับเรื่องราวที่เล่าพอ ๆ กันกับผู้เล่า

2.3.1 ประเภทของผู้เล่า

ผู้เล่าเรื่องสามารถแบ่งออกได้กว้าง ๆ เป็น 2 ประเภท ได้แก่ ผู้เล่าบุรุษที่ 1 หรือ “ฉัน” (first-person or ‘I’ narrators) ซึ่งอาจมีส่วนร่วมในเรื่องราวที่เล่าหรือไม่ก็ได้ และผู้เล่าบุรุษที่ 3 (third-person narrator) (Black, 2006: 55)

2.3.1.1 ผู้เล่าบุรุษที่ 1 (First-person or ‘I’ narrators)

นวนิยายในอดีตหลายเรื่องใช้วิธีการเล่าแบบบุรุษที่ 1 โชลส์และเคลล็อกก์ (Scholes and Kellogg) (1966 อ้างถึงใน Elizabeth Black, 2006: 55) พิจารณาว่า แรงจูงใจของการเล่าเรื่องรูปแบบนี้ คือ การเล่าให้เสมือนจริง (verisimilitude) กล่าวคือ “ฉันอยู่ในเหตุการณ์ ฉันเห็น” (“I was there, I saw it”) หากแต่สิ่งที่เป็นข้อจำกัดประการหลักของผู้เล่าบุรุษที่ 1 คือ ผู้เล่าไม่สามารถยืนยันความจริงเกี่ยวกับแรงจูงใจ ความคิด หรือเจตนาของตัวละครตัวอื่น ๆ ในวรรณกรรมได้ แต่ทำได้เพียงคาดคะเนเท่านั้น ในการนี้ ผู้เล่าบุรุษที่ 1 อยู่ใกล้กับโลกความจริงและขนบธรรมเนียมมากกว่าผู้เล่าบุรุษที่ 3 ซึ่งมีคุณสมบัติรู้แจ้งทุกสิ่ง ปัญหาของวิธีนี้ คือ ผู้อ่านอาจเกิดความไม่แน่ใจว่าผู้เล่ากำลังเล่าความจริงอยู่หรือไม่ ทั้งนี้ ผู้เล่าเรื่องอาจมีแรงจูงใจในการเล่าที่หลากหลาย แน่นอนว่ารวมถึงการเล่าเรื่องราวที่ตีงามและการปฏิบัติตนตามขนบ ผู้เล่าแบบนี้มีอิสระ กล่าวคือ ไม่มีแรงจูงใจเฉพาะเจาะจงต่อการเล่าเรื่องหรือต่อผู้รับสาร

2.3.1.2 ผู้เล่าบุรุษที่ 3 (Third-person narrators)

ผู้เล่าประเภทนี้เล่าด้วยเสียงเล่าที่รู้แจ้งทุกสิ่ง กล่าวคือ เสียงนั้นสามารถให้ข้อมูลแก่ผู้อ่านเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ใดก็ได้ และมีความสามารถในการหยั่งรู้เข้าถึงจิตใจของตัวละครต่าง ๆ วิธีการบรรยายมักจะใช้สรรพนาม “it” ซึ่งไม่ได้บ่งบอกตัวตน อ้างอิงถึงเสียงเล่าเรื่องเพื่อเน้นย้ำความไม่มีตัวตน และความไม่มีเพศ ความยืดหยุ่นของเสียงเล่าเรื่องประเภทนี้ทำให้เกิดการผสมผสานระหว่างเสียงพูดของตัวละคร

กับเสียงเล่าของผู้เล่า ซึ่งนำเสนอเอกลักษณ์ที่น่าสนใจและซับซ้อนของปริศนาในวรรณกรรม เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของ heteroglossia หมายถึง การผสมกันของเสียงเล่าหลายเสียงในวรรณกรรม หลักเกณฑ์พื้นฐานของการตีความเสียงของผู้เล่าที่เรียกกันว่า “ผู้รู้แจ้ง” คือ การตีความตามกรอบของปริศนาในวรรณกรรม เราต้องเชื่อว่าเรื่องราวที่เล่ามานั้นเป็นความจริง เพราะฉะนั้นเราต้องเชื่อคำตัดสินจากเสียงนั้น ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเป็นส่วนหนึ่งของระบบศีลธรรม (Black, 2006: 61)

2.4 ปริศนาตรงและปริศนาอ้อม (Direct and Indirect discourse)

ปริศนาตรงและปริศนาอ้อมเป็นวิธีการร้อยเรียงเรื่องราวและเป็นองค์ประกอบหนึ่งของวรรณกรรมที่ส่งผลต่อลักษณะการดำเนินเรื่องราว ลักษณะของตัวละคร ตลอดจนการสื่อผ่านความหมายจากผู้ประพันธ์หรือผู้ส่งสารถึงผู้อ่านหรือผู้รับสาร รวมถึงการอ่านและการตีความของผู้อ่านเมื่อได้อ่านสารนั้นด้วย เอลิซาเบธ แบล็ค (2006: 63) อธิบายบทบาทของปริศนาตรงและปริศนาอ้อมในวรรณกรรมโดยมุ่งเน้นไปที่วิธีการพิจารณาปัญหาการตีความปริศนาเหล่านั้น อันส่งผลให้ปริศนาในวรรณกรรมมีชั้นเชิงซับซ้อนหลายชั้น ทั้งในด้านความหมายและการบอกโดยนัยที่ปริศนาเหล่านั้นสามารถสาธยายออกมาได้ ซึ่งเป็นวิธีการสำคัญในการประกอบสร้างลักษณะของวรรณกรรม

2.4.1 ภาษาเฉพาะบุคคล (Idiolect)

เราบ่งชี้ลักษณะทางภาษาศาสตร์สังคมของตัวเราตั้งแต่ ณ นาทีที่เราเอ่ยปากเปล่งเสียงพูดออกมา หมวดหมำคำศัพท์ที่เราใช้ ลักษณะการออกเสียง และวิธีการเลือกใช้รูปประโยค ทำให้คู่สนทนาของเราสามารถคาดเดาเกี่ยวกับภูมิหลังทางการศึกษา ภูมิภาคถิ่นที่พำนัก และสังคมที่อยู่อาศัยได้ ตัวเลือกทางภาษาที่เราเลือกใช้จากทางเลือกที่มีอยู่หลากหลายได้รับอิทธิพลจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่เราเข้าไปมีส่วนร่วม ผู้พูดทุกคนต่างก็มีลักษณะทางภาษาที่ใช้เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละคน สิ่งนี้เราเรียกว่าภาษาเฉพาะบุคคล (idiolect) จะสังเกตได้ว่าวรรณกรรมบางเรื่องปรากฏหลักฐานทางลักษณะภาษาของตัวละครมากเพียงพอที่จะแสดงอัตลักษณ์และเอกลักษณ์เฉพาะทางภาษา ซึ่งนักภาษาศาสตร์โปรดปราน ในบางครั้งรูปแบบของภาษาถิ่นหรือภาษาเฉพาะบุคคลใช้สำหรับการสร้างลักษณะตัวละคร หรืออย่างน้อยคือสร้างเอกลักษณ์ของภูมิภาคและชนชั้นทางสังคมของตัวละคร (Black, 2006: 63) และยังเป็นการบ่งบอกลักษณะเฉพาะทางภาษาที่ตัวละครนั้นใช้อีกด้วย วิธีการพูดทั้งหมดของตัวละครในวรรณกรรม

เป็นประโยชน์อย่างที่สุดในการประกอบสร้างลักษณะนิสัยและบุคลิกของตัวละคร ด้วยสามารถบ่งบอกว่าตัวละครทำอะไร ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครนั้นกับตัวละครอื่น ๆ ในเรื่องเป็นอย่างไร ตลอดจนบ่งชี้การศึกษาและสถานะทางสังคมของตัวละคร ลักษณะทางภาษาที่ตัวละครในเรื่องจะใช้จะแตกต่างจากภาษาที่ผู้เล่าเรื่อง (narrator) ใช้โดยสิ้นเชิง การทำให้ตัวละครยิ่งใช้ภาษาใกล้เคียงกับการใช้ภาษาของผู้เล่าเรื่องมากเท่าไร ยิ่งทำให้เกิดข้อตกลงเรื่องศีลธรรมและอุดมการณ์ชัดเจนมากขึ้นเท่านั้น ผู้อ่านซึ่งไม่ได้อยู่ร่วมสังคมเดียวกันกับผู้ประพันธ์อาจเข้าใจขนบทางภาษาศาสตร์คลาดเคลื่อนไปได้

2.4.2 วิธีการศึกษาวิเคราะห์ปริจเฉท (Method of Analysis)

ความหมายของคำว่า ปริจเฉท สามารถใช้อธิบายครอบคลุมทั้งภาพแทนของคำพูดและความคิด เว้นเสียแต่จะมีความจำเป็นต้องจำแนกความแตกต่างระหว่างสองสิ่งนี้ ภาพแทนของคำพูดในปริจเฉทที่อยู่ในวรรณกรรมสามารถเห็นได้ชัดมากที่สุด จากการร้อยเรียงเสียงเล่าเรื่องขอบเขตการนำเสนอคำพูดและความคิด จนถึงกรายงานคำพูดและความคิดของผู้เล่าเรื่อง ผู้เล่าเรื่องจะแสดงให้เห็นว่าผลจากคำพูดหรือความคิดนั้นได้เกิดขึ้น และสามารถใช้อธิบายโดยนัยแก่ผู้อ่าน โดยไม่กล่าวอ้างคำพูดนั้น หรือกล่าวคำพูดนั้นซ้ำบ่อย ๆ ในเนื้อเรื่อง (Ibid. p. 64.)

2.4.2.1 ปริจเฉทตรง (Direct discourse)

โดยปกติแล้วปริจเฉทตรง (Direct discourse - DD) มีเครื่องหมายัญประกาศกำกับอยู่และจะปรากฏคำกริยาที่แสดงถึงการพูดหรือความคิด (reporting verb) เช่น said (กล่าว) thought (คิดว่า) ดังตัวอย่างจากนวนิยายเรื่อง *The Great Gatsby* ของฟรานซิส สก็อตต์ ฟิตส์เจอรัลด์ (F. Scott Fitzgerald) (Ibid. p. 65.)

‘You are a rotten driver’ I protested. ‘Either you ought to be more careful, or you oughtn’t to drive at all.’

‘I am careful.’

‘No you’re not.’

‘Well, other people are.’ she said lightly.

‘What’s that got to do with it?’

‘They’ll keep out of my way.’ She insisted. ‘It takes two to make an accident.’

“คุณขับรถได้ห่วยมากเลยนะ” ผมทักท้วงเธอ “เลือกเอาว่าจะระวังมากกว่านี้หรือไม่ต้องขับรถอีกเลย”

“ฉันระวังอยู่”

“ไม่เลย คุณไม่ระวังเลย”

“ก็...คนอื่นเค้าระวังอยู่แล้ว” เธอพูดเสียงอ่อย

“มันเกี่ยวอะไรกัน”

“พวกเขาจะหลบทางให้ฉันเองแหละ” เธอยืนยัน “ต้องรดสองคันชนกันถึงจะเป็นอุบัติเหตุได้”

(Fitzgerald, 1962: 65)

แรงจูงใจในการใช้ปริศนาตรง อาจเป็นไปได้เพื่อวัตถุประสงค์ในการสร้างบรรยากาศของเรื่องให้ละม้ายคล้ายเรื่องจริง และเพิ่มความหลากหลายทางลีลาให้กับตัวบท การใช้ปริศนาประเภทนี้ยังเป็นวิธีการที่สำคัญที่สุดในการสร้างตัวละครอีกด้วยการเลือกสรรคำและหลักไวยากรณ์ทางภาษาที่ตัวละครเลือกใช้ยังอาจเน้นย้ำสถานการณ์ทางสังคม ภูมิหลังการศึกษาความสนใจและอื่น ๆ อีกมากมายของตัวละครโดยทั่วไปดูเหมือนว่าผู้ประพันธ์นวนิยายมักใช้ปริศนาตรงในกรณีที่เห็นว่าตัวบทส่วนนั้นเป็นคำพูดที่มีนัยยะสำคัญ และใช้ปริศนาอ้อม (indirect discourse) กับข้อความส่วนที่มีนัยยะสำคัญน้อยกว่าซึ่งมีหน้าที่สรุปความและกระชับความ อย่างไรก็ตามวิธีการของผู้ประพันธ์แต่ละคนนั้นหลากหลายแตกต่างกันอย่างมาก วิธีการที่ดีที่สุดในการทำความเข้าใจตัวเลือกการใช้ประเภทของปริศนาจึงต้องกระทำด้วยการพิจารณาปริศนาเหล่านั้นว่าเป็นวัจนลีลาแบบใด (Ibid. p. 66.)

บทสนทนาในตัวบทที่ประพันธ์ขึ้นมามักหาความสมจริงได้ยาก แน่แน่นอนว่าผู้คนส่วนใหญ่จะไม่สามารถล่วงรู้ความลึกลับใจ การเริ่มต้นที่ผิด ประโยคไม่สมบูรณ์ และการอ้างถึงอย่างไม่ชัดเจน ซึ่งเป็นลักษณะของภาษาพูด หากไม่ได้ยินเสียงนั้นจากเครื่องบันทึกเสียง ภาษาพูดต้องอาศัยบริบทรายล้อมและการสื่อสารกับคู่สนทนาจึงจะสามารถเข้าใจความหมายส่วนใหญ่ได้ ยิ่งไปกว่านั้นบทสนทนาในชีวิตประจำวันของคนเราจะน่าเบื่อจำเจ ดังนั้นการใช้ศิลปะในการประพันธ์มาปรุงเสริมเติมแต่งบทสนทนาจึงจำเป็น โดยเฉพาะตัวบทสนทนาที่ไม่มีการบรรยายเรื่องให้ผู้อ่านเข้าใจในระดับหนึ่งมาก่อน บทสนทนานั้นจึงต้องได้รับการสรรสร้างขึ้น เพื่อสื่อความเป็นธรรมชาติลิ้นไหล โดยไม่

คำนี้ถึงความจริงที่ควรจะเป็น ดังตัวอย่างจากนวนิยายเรื่อง *The Clothes in the Wardrobe* ของ อลิซ โทมัส เอลลิส (Alice Thomas Ellis) (*Ibid.* p. 66.)

‘I’m dying to see what Dereck’s landed himself with,’ said Lili.

‘You’ll see them at the wedding,’ said my mother.

‘It’s not the same,’ said Lili. ‘I want to see their little nest.’

“อยากเห็นจะตายแล้วว่าเดเร็คอยู่กับใคร” ลิลีพูด

“เดี่ยวนูก็เจอที่งานแต่งงาน” แม่บอก

“มันไม่เหมือนกันนี่คะ” ลิลีตอบ “หนูอยากเห็นบ้านหลังน้อยของพวกเขา”

(Ellis, 1989: 112)

การใช้ปริเจตตรงจะน้อยลงเมื่อข้อความส่วนนั้นไม่ได้บ่งบอกลักษณะของตัวละครใดตัวละครหนึ่งโดยเฉพาะ แต่จะมีมากขึ้นเพื่อประกอบสร้างลักษณะของกลุ่มตัวละครทั้งหมด และจำนวนการใช้จะขึ้นอยู่กับจำนวนตัวละครที่ปรากฏในบทสนทนา นอกจากนี้ การเลือกใช้ปริเจตตรงแทนรูปแบบบางลักษณะของปริเจตอ้อมเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว ยังเป็นการถ่ายทอดนัยยะของความฉับพลันได้ชัดเจนมากกว่าและยังเป็นการเน้นย้ำความสำคัญของคำพูดที่เปล่งออกมา ดังนั้น แม้บทสนทนาเหล่านั้นจะขาดความสมจริง แต่จะเพิ่มผลกระทบทางอารมณ์ความรู้สึก ดังตัวอย่างจากเรื่อง *To the Lighthouse* ที่บางครั้งเวอร์จิเนีย วูล์ฟ (Virginia Woolf) ผู้ประพันธ์เลือกใช้ปริเจตตรงเพื่อถ่ายทอดสิ่งที่ตัวละครกำลังคิดและอาจจะเคยพูดหรือไม่เคยพูดออกมา และการใช้ปริเจตอ้อมในการบรรยาย เพื่อลดความสำคัญของสิ่งที่เคยเกิดขึ้นมาแล้ว (*Ibid.* pp. 66-67.)

‘Nature has but little clay,’ said Mr Bankes once, hearing her voice on the telephone, and much moved by it, though she was only telling a fact about a train, ‘like that of which she moulded you.’... Yes, he would catch the 10.30 at Euston.

“แต่ธรรมชาติมีดินอยู่นิดเดียว” ครั้งหนึ่งคุณแบงส์เคยว่าไว้ ได้ยินเสียง
 หล่อนพูดโทรศัพท์ และเสียงแว่นาพาหล่อนล่องลอยไปไกล แม้หล่อน
 เพียงแค่จะแจ้งเรื่องรถไฟ “เหมือนกับที่ใช้หล่อหลอมคุณขึ้นมาไง” ...
 ใช่ค่ะ เขาจะจับรถไฟเที่ยว 10.30 ที่อิวสตัน

(Woolf, 1964: 35)

ลักษณะดังกล่าวเป็นลักษณะการประพันธ์รูปแบบหนึ่งของเวอร์จิเนีย วูล์ฟ ซึ่ง
 เป็นการใช้ปริจเฉทตรงเพื่อชี้ให้เห็นอารมณ์ต่าง ๆ ของตัวละคร ขณะที่การใช้ปริจเฉท
 อ้อมเพื่อบรรยายสิ่งที่เคยพูดถึงมาแล้ว ในกรณีจากตัวอย่างข้างต้น คือ ตารางเวลารถไฟ
 เนื่องจากมีนัยยะสำคัญเป็นร่องในมุมมองของผู้พูด (Ibid. p. 67.)

2.4.2.2 ปริจเฉทตรงอิสระ (Free Direct Discourse)

ลักษณะของปริจเฉทตรงอิสระ หรือ Free Direct Discourse (FDD) คือ
 ปริจเฉทที่ปราศจากคำกริยาแสดงการรายงานคำพูด (reporting verbs) หรือ
 เครื่องหมายอัญประกาศ (quotation marks) ดังนั้น จึงไม่ปรากฏร่องรอยตัวตนที่
 ชัดเจนของผู้เล่าเรื่อง ตัวบทมักจะใช้ปริจเฉทตรงอิสระเพื่อสื่อแสดงสิ่งที่ตัวละครพูดหรือ
 คิดเอง ดังตัวอย่างจากเรื่อง *Possessing the Secret of Joy* ของอลิซ วอล์คเกอร์
 (Alice Walker) (Ibid. p. 65.)

You believe this?

Everyone believed it, even though no one had ever seen it.

No one living in our village anyway.

คุณเชื่อเรื่องนี้ไหม

ทุกคนเชื่อแม้ไม่มีใครเคยเห็น ยังไงก็ไม่มีใครอยู่ในหมู่บ้านเรา

(Walker, 1993: 113)

ในทางปฏิบัติ ประโยคคำพูดที่มีคำกริยาแสดงการรายงานคำพูดกำกับอยู่ อาจ
 นับเป็นปริจเฉทตรงอิสระได้เช่นกัน ขณะที่ปริจเฉทตรงอิสระที่แท้จริงอันปราศจาก
 เครื่องหมายคำพูดกำกับนั้นมีแนวโน้มว่าจะทำให้ผู้อ่านตีความผิดไปได้ จากตัวอย่าง

ข้างต้นอาจเกิดความสงสัยได้ว่าประโยคในย่อหน้าที่ 2 นั้นต้องการสื่อแสดงความคิดของตัวละครมากกว่าสื่อแสดงคำตอบของคำถามในย่อหน้าแรก เนื่องจากการเล่าเรื่องเป็นการเล่าโดยผู้เล่าบุรุษที่ 1 ที่สามารถไหลลื่นอยู่ระหว่างห้วงความคิด การกระทำและคำพูดของผู้เล่าได้อย่างเป็นอิสระ จะมีสิ่งที่เรียกว่าความคิดทางตรงแบบอิสระ (free direct thought) ส่งผ่านออกมาจากมโนสำนึกของตัวละครโดยตรง ผู้อ่านจะตระหนักรู้ว่า ผู้เล่าเรื่องได้เข้าไปสำรวจจิตใจของตัวละครอีกตัวหนึ่ง แล้วตัดสินใจเองว่าควรจะถ่ายทอดสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจของตัวละครอีกตัวนั้นมากแค่ไหน กล่าวคือ เป็นวิธีการเล่าเรื่องแบบผู้รู้แจ้ง (omniscient mode of proceeding) นั่นเอง (Ibid. p. 65.)

ปริศนาตรงอิสระ มักจะมีส่วนประกอบของการยกคำพูดมารายงาน (reported speech) เพื่อบ่งบอกตำแหน่งของปริศนาให้ชัดเจน ดังตัวอย่างต่อไปนี้ ตัวละครชายเล่าสะท้อนสิ่งที่ได้รับการบอกต่อมาจากอีกตัวละครหนึ่งด้วยคำพูดที่ว่า ‘A very fair man, His Grace, a very just man...’ คำพูดของตัวละครหญิงดังกล่าวแฝงอยู่ในคำพูดตัวละครชาย ณ ขณะที่เขานึกถึงคำพูดนั้น และอาจทำให้การตีความยุ่งยากขึ้นเมื่อมีปริศนาหลายระดับทับซ้อนกัน (Ibid. p. 67.)

The bishop's a fair man, he thought; as he put one muddy foot in front of the other. The bishop's just man, is he? Well, perhaps so. Perhaps he may be. Perhaps fairness abounds.

ท่านบาทหลวงเป็นชายผิวขาวซีดคนหนึ่ง เขาคิดขณะค่อย ๆ เดิน กะย่องกะแย่งด้วยเท้าที่เปราะโคลน ท่านบาทหลวงเป็นเพียงชายคนหนึ่งมิใช่หรือ อาจจะมีจริงดังนั้น ท่านอาจเป็นเช่นนั้น ความขาวซีดนั้นอาจมีอยู่ทั่วไป

(Mantel, 1990: 73)

2.4.2.3 ปริศนาอ้อม (Indirect discourse)

นวนิยายไม่เหมือนบทละคร ในบทละครต้องใช้ปริศนาตรงมากกว่า ผู้ประพันธ์นวนิยายส่วนใหญ่มักจะใช้กลวิธีการประพันธ์ที่หลากหลายเพื่อรายงานคำพูดของตัวละคร รูปแบบของปริศนาอ้อมทุกรูปแบบประกอบสร้างขึ้นด้วยการใช้กาลลักษณะกลับไปในอดีตในส่วนของวลีที่เป็นกรรรายงาน ดังนั้น ปัจจุบันจะกลายเป็นอดีต อดีตจะ

กลายเป็นอดีตชั้นกว่า (Present tense becomes the past, the past tense the past perfect.) ประจําเพทอ้อมจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ความหมายของประจําเพทในวรรณกรรมมีชั้นเชิงซับซ้อนยิ่งขึ้น และยังทำหน้าที่อธิบายคําบอกโดยนัยต่าง ๆ เมื่อนำไปพิจารณาประกอบกับข้อมูลที่เราได้รับมาจากผู้ประพันธ์ (Ibid. p. 67.)

ลักษณะของประจําเพทอ้อมเป็นการใช้รูปแบบคําพูดที่ยกมารายงาน (reported speech) รูปคํากริยาที่ผันกลับไปในอดีต และตำแหน่งของคําพูดที่ถูกเปลี่ยนตำแหน่งและถูกใช้แบบอ้างถึงเฉกเช่นเป็นเรื่องไกลตัวของผู้พูด ประจําเพทอ้อมจะเป็นตัวบ่งบอกตัวตนของผู้เล่าเรื่อง การใช้เครื่องหมายวรรคตอนกำกับคําพูดไม่มีความจำเป็น และขึ้นอยู่กับผู้ประพันธ์ว่าจะเลือกใช้หรือไม่ ประจําเพทอ้อมยังมีลักษณะของการสรุปความ โดยไม่จำเป็นต้องจำกัดขอบเขตของคําพูดที่อ้างมา หรือกล่าวคําพูดนั้นตามคําพูดต้นฉบับแบบตรงตัว อีกทั้งยังสามารถสอดแทรกความคิดเห็นของผู้เล่าเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังพูดถึงอยู่ลงไปประจําเพทนั้นได้ด้วย ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างจากนวนิยายเรื่อง *The 27th Kingdom* ของ อลิซ โทมัส เอลลิส (Alice Thomas Ellis) (Ibid. p. 68.)

Her first husband, the Frenchman, had been given to boasting obscurely about his distant antecedents without disclosing precisely who these were.

สามีคนแรกของเธอ ลอน ชายฝรั่งเศสคนนั้น มักคุยโวถึงบรรพบุรุษของตัวเองอย่างคลุมเครือ โดยไม่เคยเปิดเผยเลยว่าแท้จริงแล้วบรรพบุรุษเหล่านี้เป็นใครกันแน่

(Ellis, 1982: 65)

ในโลกวรรณกรรม ไม่มีวิธีที่จะสามารถทดสอบความแม่นยำของประจําเพทอ้อมว่าตรงตามสารของประจําเพทต้นฉบับหรือไม่ แต่ถึงแม้ว่าตัวละครในวรรณกรรมจะไม่กล่าวถึงการมีตัวตนของเจ้าของคําพูดที่ตนเองนำมารายงาน ตัวผู้อ่านเองจะต้องตระหนักรู้ว่าประโยครายงานนั้น เป็นการผลิตซ้ำของคําพูดต้นฉบับที่อาจจะสมมติขึ้นมา หรืออาจจะแม่นยำตรงตามคําพูดต้นฉบับไม่มากนักน้อย ดังตัวอย่างจากนวนิยายเรื่อง *Sense and Sensibility* ของ เจน ออสเตน (Jane Austen) (Ibid. p. 69.)

He said much of his earnest desire of their living in the most sociable terms with his family, and pressed them so cordially to dine at Barton Park every day till they were better settled at home, that, though his entreaties were carried to a point of perseverance beyond civility, they could not give offense.

เขาแสดงความปรารถนาแรงกล้าที่จะให้พวกเขาเข้าพักอยู่กับครอบครัวของเขาด้วยถ้อยวาจาสนิทสนมกันเอง แถมยังรบเร้าอย่างจริงใจให้พวกเขาไปรับประทานมื้อเย็นที่สวนบาร์ตันทุกวันจนกว่าจะจัดแจงธุระเรื่องบ้านได้ลงตัวกว่านี้ เห็นดังนั้น แม้การรอนขอของเขาจะเลยเถิดไปถึงจุดที่เรียกว่าความพยายามออกหน้าออกตาจนเกินงาม พวกเขา ก็โกรธไม่ลง

(Austen, 1961: 63)

ประโยคแรกเป็นการสรุปลักษณะอุปนิสัยของตัวละคร ในที่นี้ผู้เล่าเรื่องได้เสริมความคิดเห็นเกี่ยวกับขนบทางสังคมที่ตัวละครกล่าวถึงมาแล้ว ผู้เล่าอาจแบ่งปันทัศนคติรูปแบบนี้ให้ผู้อ่านได้รับรู้ ข้อความข้างต้นเป็นตัวอย่างหนึ่งอันแสดงให้เห็นว่าการผลิตซ้ำคำพูดนั้นคลุมเครือต่อการตีความปริศนาในวรรณกรรม เนื่องจากข้อความส่วนแรก คือ He said much of his earnest desire of their living in the most sociable terms with his family, and pressed them so cordially to dine at Barton Park every day till they were better settled at home เป็นการใช้ปริศนาอ้อมรายงาน พฤติกรรมและคำพูดของตัวละครตัวหนึ่ง (He) กับอีกกลุ่มตัวละคร (They) ผ่านการถ่ายทอดจากมุมมองของผู้เล่าเรื่องให้แก่ผู้อ่าน แต่ข้อความส่วนหลัง คือ that, though his entreaties were carried to a point of perseverance beyond civility, they could not give offense. เป็นการบรรยายปฏิกิริยาของกลุ่มตัวละคร (They) เพื่อเล่าเรื่องให้ผู้อ่านฟังโดยตรง ไม่ผ่านการยกคำพูดของตัวละครอื่นมารายงาน (Ibid. p. 69.)

ข้อความต่อไปนี้จากนวนิยายเรื่อง *The Snows of Kilimanjaro* ของ เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์ (Ernest Hemingway) เป็นตัวอย่างความซับซ้อนทางปริศนาที่อาจพบได้ในวรรณกรรม (Ibid. p. 69.)

We must all be cut out for what we do, he thought. However you make your living is where your talent lies. He had sold vitality, in one form or another, all his life and when your affections are not too involved you give much better value for the money. He had found that out but he would never write that now, either. No, he would not write that, though it was well worth writing.

เราทุกคนต้องเลิกทำสิ่งที่เราทำอยู่ เขาคิด แต่ถึงอย่างไร วิธีชีวิตที่คุณดำรงนั้นเป็นไปตามแต่ความสามารถนำพา เขาใช้กำลังวังชา ไม่ว่าจะในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งมาทั้งชีวิตจนหมดสิ้น และเมื่อคุณไม่มีใจรักมากขนาดนั้นเสียแล้ว จึงให้ค่ากับเงินตรามากขึ้นอีกโข เขาแฉ่งแฉใจแล้ว แต่จะไม่มีวันเขียนสิ่งนั้น ตอนนี้เช่นกัน ไม่ เขาจะไม่เขียน แม้จะคุ้มค่าควรเขียนก็ตาม

(Hemingway, 1964: 450)

ข้อความตัวอย่างข้างต้นมาจากตัวบทที่นำเสนอสิ่งที่อยู่ในห้วงสำนึกของตัวละครเอก จนกระทั่งวาระสุดท้ายของตัวละคร ยกเว้นเพียงข้อความส่วนนำและคำกริยาแสดงการรายงานเท่านั้น

ลีชและชอร์ต (Leech and Short) (1981 อ้างถึงใน Elizabeth Black, 2006: 69-70) อภิปรายว่า ขณะที่ขอบของการรายงานคำพูด คือ ปริจเฉทตรง ส่วนขอบของการรายงานความคิด คือ ปริจเฉทอ้อม เพราะไม่มีใครสามารถล่วงรู้ความคิดนั้นได้ นอกจากผู้ที่คิด นอกจากนี้ ความคิดเหล่านั้นไม่จำเป็นต้องได้รับการถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูด ดังนั้นปริจเฉทอ้อมจึงถือเป็นขอบอย่างหนึ่ง นับเป็นการถ่ายทอดความคิดของตัวละครผ่านการบอกกล่าวของผู้เล่าเรื่อง

2.4.2.4 ปริจเฉทอ้อมอิสระ (Free indirect discourse)

ปริจเฉทอ้อมอิสระ หรือ Free indirect discourse (FID) มีลักษณะใกล้เคียงกับปริจเฉทตรงมากกว่าปริจเฉทอ้อม กล่าวคือ ผู้ประพันธ์เลือกใช้คำกริยารายงานคำพูดหรือไม่ก็ได้ เพราะฉะนั้นคำพูดหรือความคิดจะวางอยู่ในตำแหน่งวลีหลัก การพิจารณาตรวจสอบหารูปแบบของปริจเฉทอ้อมแบบอิสระสามารถทำได้ โดยการลองเปลี่ยนรูปประโยคให้เป็นรูปแบบของปริจเฉทตรง กาลลักษณะจะถูกเปลี่ยนกลับสู่อดีต

คำสรรพนามจะเปลี่ยนไปเช่นกัน แต่ข้อบ่งชี้อย่างอื่นขึ้นอยู่กับผู้พูดข้อความนั้น ปริจเฉทอ้อมอิสระมักจะกำกับโดยเครื่องหมายอัศเจรีย์ รวมถึงยังปรากฏคำแสดงและภาษาพูดที่สะท้อนอัตลักษณ์ของผู้พูดมากกว่าผู้เล่าเรื่อง เป็นการผสมผสานระหว่างน้ำเสียงสองเสียงและมุมมองสองมุมมอง ส่วนหนึ่งมาจากผู้เล่าเรื่อง และอีกส่วนหนึ่งมาจากตัวละคร อีกทั้งยังมีการให้ความหมายผ่านบริบทรายล้อมโดยผู้เล่าเรื่อง ผลกระทบหลักที่เกิดขึ้นจากการเรียบเรียงตัวบทด้วยปริจเฉทอ้อมหลากหลายรูปแบบ คือ ทำให้ตัวบทมีความยากและเป็นปัญหาในการตีความ การตัดสินใจของผู้อ่านอาจจะไม่ตรงเสมอไป ว่าจุดใดคือจุดที่น้ำเสียงของตัวละครหายไป และถูกแทนที่ด้วยน้ำเสียงของผู้เล่าเรื่อง เป็นไปได้ว่าสิ่งเหล่านี้คือบ่อเกิดของความซับซ้อนและความย้อนแย้งในปริจเฉทอ้อม ผู้ประพันธ์อาจใช้ภาษาเฉพาะหรือภาษาถิ่นให้ตัวละครถ่ายทอดเพื่อแบ่งแยกชี้ให้เห็นว่า ส่วนใดของปริจเฉทเป็นการเล่าเรื่องและส่วนใดออกจากปากและมุมมองของตัวละคร โดยตรง (Ibid., pp. 67-68.)

นอกจากนี้ ชาร์ลอตต์ บอสโซ (Charlotte Bosseaux) (2004: 18) ยังกล่าวถึงลักษณะของปริจเฉทอ้อมแบบอิสระไว้ในวิทยานิพนธ์การศึกษางานแปลนวนิยายเรื่อง *To the Lighthouse* เป็นภาษาฝรั่งเศสไว้ว่า ปริจเฉทอ้อมอิสระทำหน้าที่เจาะลึกลงไปถึงการเล่าเรื่องและรายละเอียดอันมีชีวิตชีวาที่โลดแล่นอยู่ในปริจเฉทตรง อีกทั้งยังเผยให้เห็นและรู้สึกถึงน้ำเสียงส่วนตัว ท่าทาง และสำนวนที่ผู้พูดได้รายงานให้ผู้อ่านฟัง รูปแบบที่ง่ายที่สุดของปริจเฉทนี้จะทำให้ผู้อ่านพบการล้อเลียนสำนวนและบุคลิกลักษณะของตัวละคร ส่วนรูปแบบปริจเฉทที่ขยายใหญ่ออกไป จะใช้เพื่อแสดงระดับการตอบสนองทางจิตใจของตัวละครที่ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดได้ ตั้งแต่ระดับที่ชัดเจนจนพร้อมที่จะเผยให้รับรู้ได้ ไปจนกระทั่งถึงระดับความเคลื่อนไหวที่มีดমনในจิตใจยากจะหยั่งถึง

วรรณกรรมที่ประพันธ์ขึ้นในช่วงสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 19 นั้น ปริจเฉทอ้อมอิสระไม่ได้เขียนขึ้นเพื่อให้ความสำคัญกับการแสดงอัตลักษณ์เฉพาะของโลกวรรณกรรมในคริสต์ศตวรรษที่ 20 นักประพันธ์พัฒนาปริจเฉทประเภทนี้ โดยให้เป็นเครื่องมือของผู้เล่าเรื่องในการแฝงตัวตนเข้าไปอยู่ในตัวตนของตัวละคร ด้วยการเรียบเรียงโครงสร้างประโยคในการเล่าเรื่องเพื่อเชื้อเชิญให้ผู้อ่านได้เข้าไปมีส่วนร่วมในประสบการณ์เดียวกันกับตัวละคร แต่ในขณะเดียวกันยังสะท้อนอัตลักษณ์เฉพาะของผู้เล่าเรื่องไว้ด้วย (Ibid., p. 18.)

ปริจเฉทอ้อมแบบอิสระทำให้เกิดกลวิธีการเล่าเรื่องที่หลากหลาย เนื่องจากการใช้ปริจเฉทประเภทนี้ทำให้ผู้อ่านได้เห็นความเคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่เพียงแต่ภายใต้ฉากหลังที่ผู้เล่าหยั่งรู้เท่านั้น แต่ยังรวมถึงโลกแห่งการรับรู้และความเข้าใจในตัวตนของตัวละครเองด้วย (Ibid., p. 18.)

2.4.2.5 คำจำกัดความและรูปแบบต่าง ๆ ของปริจเฉท

ลักษณะเด่นทางวจนลีลาที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง *Days Without End* คือ การใช้ปริจเฉทเพื่อบรรยายเรื่องราวและความคิดของตัวละครหลากหลายรูปแบบ มีนักทฤษฎีหลายคนได้ให้คำจำกัดความ รวบรวม และแบ่งแยกประเภทของปริจเฉทไว้หลายลักษณะด้วยกัน โดยเฉพาะปริจเฉทอ้อมอิสระ ในงานวิจัยด้านการแปลและถ่ายทอด ปริจเฉทอ้อมแบบอิสระของชาร์ลอตต์ บอสโซ (2004: 91-96) ในหัวข้อ “Translation and Narration: A Corpus-Based Study of French Translations of two Novels by Virginia Woolf” และ ไอดา คลิทการ์ด (Ida Klitgard) (2004: 319-322) ในหัวข้อ “Dual Voice and Dual Style: Translating Free Indirect Discourse in *Ulysses*” ต่างได้รวบรวมคำจำกัดความและประเภทต่าง ๆ ของปริจเฉทอ้อมอิสระที่พบในวรรณกรรม รวมถึงปัญหาการแปลปริจเฉทประเภทนี้จากภาษาหนึ่งสู่อีกภาษาหนึ่ง ดังจะได้อธิบายต่อไปนี้

คำว่า ปริจเฉทอ้อมอิสระ คิดค้นขึ้นครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1912 โดยชาร์ลส์ บอลลี (Charles Bally) นักทฤษฎีด้านวจนลีลาชาวสวิสเซอร์แลนด์ มาจากคำว่า *Le style indirect libre* หรือ *Free Indirect discourse* โดยมีลักษณะเป็นรูปแบบหรือเครื่องมือทางวจนลีลาที่มีจุดกำเนิด และพัฒนามาจากการเสาะหาวิธีการนำเสนอชีวิตจิตใจที่อยู่ภายในของตัวละครในนวนิยาย หรือมีนัยยะถึงการเล่าเรื่องที่สื่อถึงการหยั่งรู้เข้าไปถึงภายในจิตใจของตัวละคร และน้ำเสียงของผู้เล่าเรื่องผสมกลมกลืนไปกับการเล่านั้นโดยปราศจากประโยครายงานหรือชี้แนะ (Bosseaux, 2004: 91)

นอกจากนี้ ไบรอัน แมคเฮล (Brian McHale) (1978 อ้างถึงใน Bosseaux, 2004: 93-94) ได้ขยายความและกำหนดคำจำกัดความรูปแบบอื่น ๆ ของปริจเฉท โดยให้เหตุผลว่าหลักไวยากรณ์พื้นฐานเพียงอย่างเดียว ไม่เพียงพอต่อการจำแนกประเภท

ของปริจเฉท จึงเสนอแนวทางว่าปริจเฉทนั้นจำเป็นจะต้องจำแนกตามวิธีการเรียบเรียงเรื่องหรือโครงเรื่อง (diegesis) และการจำลองสถานการณ์ในเรื่องให้เสมือนเรื่องจริง (mimesis) และได้สรุปประเภทของปริจเฉทออกมาได้ 7 ประเภทดังต่อไปนี้

1. **การสรุปเรื่องราว (Diegesis summary)** คือ ปริจเฉทที่เปล่งออกมาแต่ไม่มีข้อกำหนดตายตัวเกี่ยวกับหัวข้อหรือธรรมชาติของการพูดคุยกัน
2. **การสรุปความ (Summary)** คือ ปริจเฉทที่มีการวางโครงเรื่องไว้หลวม ๆ และมีการกำหนดหัวข้อของบทสนทนา
3. **การถอดความเนื้อหาทางอ้อม (Indirect content -paraphrase)** คือ ปริจเฉทที่ผู้เล่าเรื่องถอดความเนื้อหาของคำพูด ตัวละครออกมาโดยไม่ลอกเลียนลีลาหรือรูปแบบ
4. **ปริจเฉทอ้อม (Indirect discourse)** คือ ปริจเฉทที่ความเสมือนจริงบางส่วนได้รับการเปลี่ยนตำแหน่งและนำหน้าโดยกริยาเชื่อมเพื่อนำสู่ใจความ อีกทั้งยังมีนัยยะของการผลิตซ้ำลีลาและคำพูดของต้นฉบับบางส่วน
5. **ปริจเฉทอ้อมอิสระ (Free indirect discourse)** คือ ปริจเฉทที่เปล่งออกมาโดยฉับพลัน มีส่วนผสมระหว่างปริจเฉทตรงและปริจเฉทอ้อม ทั้งในแง่หลักไวยากรณ์และความเสมือนต้นฉบับ
6. **ปริจเฉทตรง (Direct discourse)** คือ ปริจเฉทที่สร้างภาพเสมือนจริง ไร้การตัดแปลงของปริจเฉทต้นฉบับ
7. **ปริจเฉทตรงอิสระ (Free direct discourse)** คือ ปริจเฉทตรงที่ไม่มีคำกริยารายงานเชื่อมใจความและเครื่องหมายวรรคตอนกำกับ เช่น จุลภาค ปรศนีย เป็นต้น

2.5 กระแสสำนึก (Stream of consciousness)

วัจฉาสีลาส่วนใหญ่ในนวนิยายเรื่อง *Days Without End* ที่ผู้ประพันธ์ใช้เรียบเรียงเรื่องราวจะเป็นไปในรูปแบบของกระแสสำนึก หรือ Stream of consciousness ซึ่งเป็นลักษณะเด่นและเป็นปัญหาต่อการแปลเป็นภาษาไทย ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมทฤษฎีบางส่วนเกี่ยวกับกระแสสำนึก เพื่อศึกษาให้ถ่องแท้ในการทำ ความเข้าใจรูปแบบและลักษณะทางวรรณกรรมดังกล่าว และนำไปปรับใช้ในการแปลวัจฉาสีลาต่อไป

พจนานุกรม Cambridge English Dictionary (2013) ให้ความหมายของกระแสสำนึก หรือ Stream of consciousness ไว้ว่า

a style in literature that is used to represent a character's feelings and thoughts as they experience them, using long, continuous pieces of text without obvious organization or structure (p. 520)

ลีลา รูปแบบหนึ่งของวรรณกรรมที่ใช้เพื่อนำเสนอความรู้สึกและความคิดของตัวละครในลักษณะเดียวกันกับที่ตัวละครกำลังคิดหรือกำลังรู้สึก จึงเรียบเรียงด้วยตัวบทที่มีความยาวต่อเนื่องกันไป ไม่มีการจัดวางโครงสร้างที่ชัดเจนอะไร

เอมิลี ฟริเซลลา (Emily Frisella) (2017, ออนไลน์) อธิบายความหมายของกระแสสำนึกไว้ว่าเป็นลีลาหรือกลวิธีของการเขียนที่พยายามแกะกระแสนการไหลลื่นไปตามธรรมชาติของกระบวนการคิดที่ขยายใหญ่ไปเรื่อยๆ ของตัวละคร โดยมักจะรวมเอาความรู้สึกที่ประทับใจ ความคิดที่ไม่สมบูรณ์ โครงสร้างประโยคที่ผิดปกติ และไวยากรณ์อย่างหยาบเข้าไว้ด้วยกัน ลักษณะสำคัญของกระแสสำนึก มีดังต่อไปนี้

1. การเรียบเรียงเรื่องราวด้วยกระแสสำนึกเกิดขึ้นในช่วงแรกของคริสต์ศตวรรษที่ 20
2. คำว่า “กระแสสำนึก” มีต้นกำเนิดจากแขนงสาขาวิชาจิตวิทยา ก่อนที่นักวิจารณ์วรรณกรรมจะนำมาใช้บรรยายวิธีการเล่าเรื่องที่น่าเสนอกระบวนการคิดของคน

3. กระแสสำนึกมักใช้ในวรรณกรรมและบทร้อยกรอง แต่ปรากฏการบรรยายในบทละครและภาพยนตร์เช่นกันเมื่อต้องการนำเสนอความคิดของตัวละครให้ผู้ชมได้เห็นภาพตาม

2.5.1 หน้าที่ของกระแสสำนึก

การเรียบเรียงเรื่องราวด้วยกระแสสำนึกเปิดโอกาสให้ผู้อ่าน “ได้ยิน” ความคิดของตัวละคร กลวิธีดังกล่าวเกี่ยวข้องข้องกับการใช้ภาษาที่ไม่เป็นไปตามขนบ เพื่อพยายามผลิตซ้ำเส้นทางอันซับซ้อนของความคิดที่หลั่งไหล เคลื่อนไหว และเผยความจริงในจิตใจให้รับรู้ กล่าวคือ เป็นการใช้ภาษาเพื่อจำลองภาพธรรมชาติของ “กระแส” ของ “การสำนึก” ทางความคิด จึงกลายเป็น “กระแสสำนึก” ผู้เล่ากระแสสำนึกสามารถเป็นได้ทั้งสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 3 (Ibid.)

2.5.2 ข้อแตกต่างระหว่างกระแสสำนึกกับสำนวนการเขียนทั่วไป

การเรียบเรียงเรื่องราวด้วยสำนวนการเขียนตามขนบมักมีลักษณะตรงไปตรงมา เริ่มจากใจความหนึ่งไปสู่อีกใจความหนึ่งตามลำดับเหมือนเส้นตรง แตกต่างจากสำนวนการเขียนแบบกระแสสำนึกที่มักไม่ตรงไปตามลำดับ ลักษณะสำคัญที่บ่งบอกวัจนลีลาประเภทนี้ กล่าวคือ การใช้โครงสร้างประโยคและหลักไวยากรณ์ที่ไม่ปกติ ความคิดที่ก้าวกระโดดไปมา การกล่าวข้อความซ้ำไปซ้ำมา และการวางโครงเรื่องที่แตกต่างออกไป (Ibid.) ดังนี้

1. **โครงสร้างประโยคและหลักไวยากรณ์** การเรียบเรียงกระแสสำนึกจะไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์และโครงสร้างประโยค รวมถึงการเรียงลำดับคำในประโยค เนื่องจากการประกอบสร้างทางความคิดไม่สมบูรณ์และไม่ต่อเนื่อง จึงมีการเปลี่ยนตำแหน่งของคำในประโยคได้ ดังนั้นหลักไวยากรณ์และโครงสร้างประโยคที่ใช้ในกระบวนการเรียบเรียงกระแสสำนึกจะไม่ถูกต้องตามหลัก แต่ผู้อ่านจะรับรู้ได้ว่าการเรียบเรียงประโยคในรูปแบบนั้นชัดเจนทางความรู้สึก นอกจากนี้ ผู้ประพันธ์มักจะเรียบเรียงกระแสสำนึกด้วยการใช้เครื่องหมายวรรคตอนแบบผิดขนบ เช่น การใช้ตัวอักษรเอียง การละคำ การใช้เครื่องหมายคั่นกลางระหว่างข้อความ และการเว้น

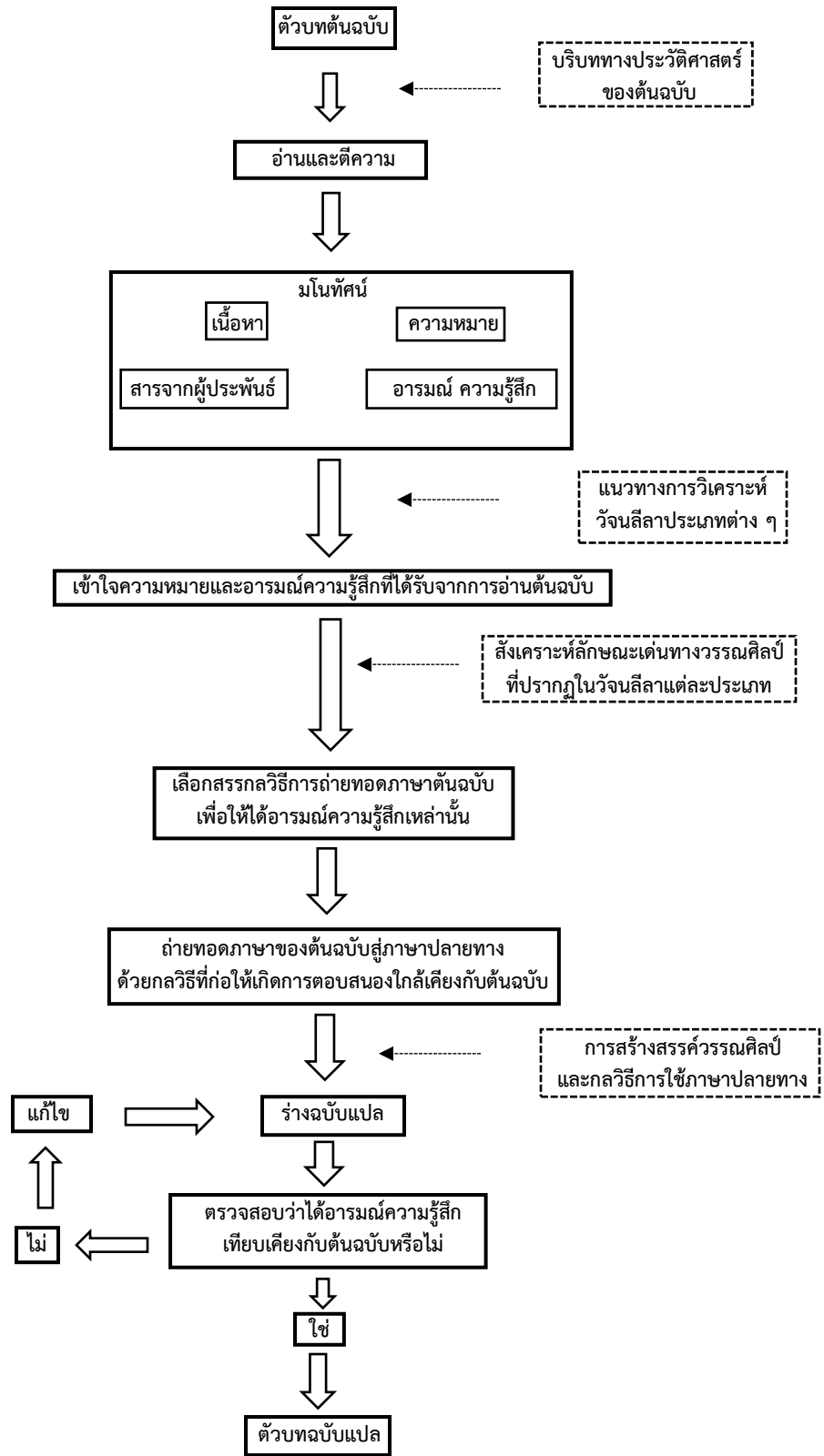
บรรทัด เพื่อสื่อถึงการหยุดชั่วคราวและการกระโดดข้ามในกระแสความคิดของตัวละคร

2. **ความเชื่อมโยง** กระแสสำนึกมักเชื่อมโยงความคิดต่าง ๆ เข้าด้วยกัน วจนลีลาประเภทนี้มักเชื่อมต่อกับความคิดอย่างหลวม ๆ โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของประสบการณ์ส่วนตัวและความทรงจำของตัวละคร กลวิธีนี้ช่วยให้ผู้ประพันธ์ถ่ายทอดชุดความคิดและประสบการณ์ของมนุษย์ได้แม่นยำมากกว่าการใช้คำเชื่อมโยงความที่ชัดเจนตามตรรกะ ความคิดที่เชื่อมโยงกันจะมีลักษณะไร้แบบแผน เพราะจะกระโดดข้ามจากสิ่งหนึ่งไปยังอีกสิ่งหนึ่ง ด้วยการเชื่อมโยงที่คลุมเครือ แม้ว่าชุดความคิดนั้นจะให้ความรู้สึกเหมือนการสุมความคิดในชีวิตประจำวันของมนุษย์ก็ตาม ผู้ประพันธ์มักนำเสนอชุดความคิดเหล่านั้นต่อผู้อ่านในลักษณะความรู้สึกประทับใจ การสังเกตอยู่ระยะห่างและกระจัดกระจายความสนใจ รวมถึงการบรรยายสิ่งที่ตัวละครเห็น ได้ยิน รู้สึก รับรส และอื่น ๆ
3. **การกล่าวซ้ำ** ผู้ประพันธ์มักใช้การกล่าวซ้ำเพื่อชี้ให้เห็นว่าตัวละครกำลังคิดย้อนกลับจดจ้อง หรือรู้สึกประทับใจกับบางสิ่งอย่างต่อเนื่อง การใช้คำหรือวลีซ้ำ ๆ อาจทิ้งร่องรอยและชี้นำผู้อ่านไปยังแก่นเรื่องและแรงจูงใจที่สำคัญ ตัวอย่างเช่น หากตัวละครย้อนคิดถึงกลิ่นน้ำหอมผู้หญิงคนหนึ่งอยู่เป็นประจำ ผู้อ่านอาจอนุมานได้ว่าตัวละครกำลังชื่นชอบหลงใหลผู้หญิงคนนั้น เป็นต้น
4. **การวางโครงเรื่อง** ผู้ประพันธ์จำนวนมากที่ใช้กลวิธีการเรียงเรียงเรื่องราวในรูปแบบกระแสสำนึกมักทดลองวิธีเดียวกันกับการวางโครงเรื่อง ร่วมกับการใช้องค์ประกอบอย่างอื่น ๆ เช่น การมีผู้เล่าเรื่องหลายคนซึ่งล้นแล้วแต่ไม่น่าเชื่อถือ หรือ การวางโครงเรื่องแบบซับซ้อน มีการกระโดดข้ามไปมาระหว่างอดีตกับอนาคต ผู้ประพันธ์บางคนยังสลับมุมมองของตัวละครแต่ละตัว กลับไปกลับมอย่างรวดเร็ว เปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้สัมผัสกระแสสำนึกของหลากหลายตัวละคร ตัวอย่างเช่น การนำเสนอความคิด อารมณ์ และความประทับใจของตัวละครหลายตัว รวมถึงของสัตว์ในเวลาเดียวกัน ด้วยการใช้ตัวอักษรเอียงและรูปแบบการใช้เครื่องหมายวรรคตอนกำกับแต่ละคำ วลี และประโยค เพื่อชี้ให้เห็นสิ่งที่ตัวละครกำลังคิด ทั้งนี้ ผู้ประพันธ์อาจเรียงเหตุการณ์ให้เป็นไปตามลำดับเวลา หรือให้รายละเอียดแก่ผู้อ่านเกี่ยวกับอดีตผ่านความทรงจำของตัวละครได้อีกด้วย

2.6 กระบวนการวิเคราะห์วัจนลีลาเพื่อแปลนวนิยายเรื่อง *Days Without End*

นวนิยายเรื่อง *Days Without End* ประพันธ์ด้วยกลวิธีการเรียบเรียงในรูปแบบนวนิยายสมัยใหม่ มีโครงสร้างของเรื่องและการใช้ภาษาที่ไม่เป็นไปตามแบบแผนไวยากรณ์ มีลักษณะทางวัจนลีลาและวรรณศิลป์ที่โดดเด่นและซับซ้อน เป็นการเล่าเรื่องโดยผู้เล่า คือ ตัวละครเอก โดยถ่ายทอดเหตุการณ์ทั้งหมดผ่านมุมมองและการรับรู้ของบุคคลเพียงคนเดียว การแปลและถ่ายทอดวัจนลีลาจากภาษาต้นฉบับเป็นภาษาปลายทาง คือภาษาไทยจึงจำเป็นต้องอาศัยการวิเคราะห์ตัวบทอย่างละเอียดลึกซึ้งเพื่อให้เข้าใจความหมาย รวมถึงอารมณ์ความรู้สึกที่แฝงอยู่ในตัวอักษร ตลอดจนอรรถรสของเหตุการณ์ต่าง ๆ จนสามารถเรียบเรียง วัจนลีลานั้นออกมาเป็นภาษาไทยได้ถูกต้อง สละสลวย และแม่นยำใกล้เคียงกับผลกระทบที่ได้จากการอ่านตัวบทต้นฉบับมากที่สุด

ด้วยเหตุการณ์ฉากหลังของนวนิยายเรื่อง *Days Without End* เกิดขึ้นในช่วงสงครามกลางเมืองในสหรัฐอเมริกา (Civil War) ผู้วิจัยจึงขอเริ่มศึกษาประวัติศาสตร์ส่วนนี้เพื่อให้เข้าใจบริบทของเรื่องอย่างละเอียดลึกซึ้ง และเข้าถึงบรรยากาศซึ่งส่งผลกระทบต่อเหตุการณ์ ความคิด ทศนคติ อารมณ์ความรู้สึกของตัวละครต่าง ๆ ในเรื่อง จนสะท้อนออกมาผ่านภาษาและวัจนลีลาที่ใช้ในการเรียบเรียง รวมถึงการศึกษาประวัติผู้ประพันธ์ คือ เซบาสเตียน แบร์รี เพื่อให้เข้าใจอัตลักษณ์อันส่งผลถึงบริบทของนวนิยาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาและนำหลักทฤษฎีวัจนลีลาและมุมมองการเล่าเรื่องของ ฌ็อง โปส-ไบเออร์ พอล ซิมป์สัน และ เอลิซาเบธ แบล็ค มาเพื่อใช้ทำความเข้าใจและวิเคราะห์ตัวบทและอธิบายบทแปล อีกทั้งยังศึกษาและวิเคราะห์ปริศนาอ้อมอสิระ ซึ่งผู้ประพันธ์ใช้เป็นกลวิธีหลักในการเรียบเรียงวัจนลีลาเพื่อให้แปลเป็นภาษาปลายทางได้ใกล้เคียงมากยิ่งขึ้น ตลอดจนศึกษางานประพันธ์และงานแปลที่เกี่ยวข้องกับกระแสสำนึกเรื่องอื่น ๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้และศึกษาวิธีการแปลนั้นแล้วนำมาประยุกต์ใช้กับการแปลวัจนลีลาในเรื่องนี้ เมื่อได้บทแปลฉบับร่างแล้ว ผู้วิจัยจะทบทวนบทแปลนั้น และแก้ไขจนกว่าจะได้บทแปลที่ใกล้เคียงและเหมาะสมกับตัวบทต้นฉบับมากที่สุด ดังจะได้แสดงให้เห็นเป็นแผนภาพในหน้าถัดไป

ภาพที่ 2 ขั้นตอนการแปล

บทที่ 3

การวิเคราะห์ตัวบทและปัญหาการแปล

กลวิธีทางวจนลีลาที่เซบาสเตียน แบริร์ใช้ประพันธ์นวนิยายอิงประวัติศาสตร์เรื่อง *Days Without End* มีลักษณะโดดเด่นหลากหลายรูปแบบ นอกจากแนวคิดและทฤษฎีทางวจนลีลาต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้วิเคราะห์และตีความเอกลักษณ์ทางวรรณศิลป์ อันจะส่งผลต่อการแปลเป็นภาษาปลายทางแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าบริบททางสังคมและประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นฉากหลังของเรื่องราวในนวนิยายเรื่องนี้มีความสำคัญไม่แพ้กัน เนื่องจากส่งผลต่อการทำความเข้าใจและตีความตัวบท รวมถึงการเข้าใจสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติ อารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร ตลอดจนบทบรรยายเหตุการณ์ต่าง ๆ จนกระทั่งส่งผ่านสิ่งเหล่านั้นออกมาเป็นตัวอักษร ก่อให้เกิดวิธีการเล่าเรื่องที่เป็นอัตลักษณ์เฉพาะตัวของผู้ประพันธ์ ซึ่งยากและท้าทายการแปลจากภาษาหนึ่งสู่อีกภาษาหนึ่ง ดังนั้นผู้วิจัยจึงรวบรวมเอาความรู้ทางประวัติศาสตร์ นั่นคือ สงครามชนเผ่าพื้นเมืองอินเดีย (Indian wars) และ สงครามกลางเมืองในสหรัฐอเมริกา (Civil wars) เพื่อประกอบการศึกษาวิเคราะห์ตัวบท อันจะส่งผลให้การตีความนวนิยายเรื่องนี้ได้ออกมาได้ถูกต้องใกล้เคียงกับวัตถุประสงค์ของผู้ประพันธ์มากที่สุด รวมถึงการวิเคราะห์ผลกระทบของเหตุการณ์เหล่านั้นที่มีต่อตัวบทจนเกิดปัญหาในการแปลที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไป เพื่อหาวิธีการแก้ปัญหานั้น จนสามารถถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาปลายทางที่ใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด

3.1 บริบททางสังคมและประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง *Days Without End*

นวนิยายเรื่อง *Days Without End* ประพันธ์ขึ้นโดยมีฉากหลังเป็นสงครามสองครั้งของประเทศสหรัฐอเมริกา นั่นคือ สงครามชนเผ่าพื้นเมืองอินเดีย (Indian Wars) และสงครามกลางเมืองในอเมริกา (Civil War) ผู้ประพันธ์ได้แฝงนัยของเหตุการณ์สงครามที่ความขัดแย้งกินระยะเวลายาวนาน โดยไม่รู้ว่าจะลงเมื่อใดไว้ในชื่อเรื่อง *Days Without End* อันหมายถึง คืบวันอันไม่สิ้นสุด บริบททางสังคมและประวัติศาสตร์ครั้งสำคัญนี้ถือเป็นปัจจัยที่ส่งผลการประกอบสร้างบุคลิกลักษณะของตัวละครของผู้ประพันธ์ ในแง่ของความคิด ทัศนคติ อารมณ์ ความรู้สึกภายในจิตใจ แล้วสะท้อนออกมาทางพฤติกรรม อีกทั้งยังเป็นปัจจัยกำหนดชะตากรรมที่พลิกผันและเส้นทางการดำเนินชีวิตของตัวละคร กล่าวคือ เป็นสถานการณ์บีบบังคับที่ก่อให้เกิดการ

ตัดสินใจและการกระทำต่าง ๆ ตัวละครได้ดำเนินชีวิตไปอย่างไม่รู้จุดหมาย เช่นเดียวกับการทำสงครามที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ อย่างไม่รู้จุดจบ

3.1.1 บริบททางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสงครามชนเผ่าพื้นเมืองอินเดีย (Indian wars)

สงครามชนเผ่าพื้นเมืองอินเดีย หรือ Indian wars เป็นชื่อเรียกเหตุการณ์ สงครามติดอาวุธและความขัดแย้งหลากหลายเหตุการณ์ระหว่างฝั่งยุโรป ได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส สเปน เนเธอร์แลนด์ และสวีเดน กับประเทศใต้อาณานิคม รวมถึงชนเผ่าต่าง ๆ ที่อาศัยอยู่ทางตอนเหนือของทวีปอเมริกา และต่อมาคือสงครามระหว่างสหรัฐอเมริกา และแคนาดา กับชนเผ่าพื้นเมืองอินเดียและชนเผ่าอื่น ๆ ที่ตั้งรกรากอาศัยอยู่ในทวีปอเมริกามาก่อน สงครามเหล่านี้เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา ตั้งแต่ยุคสมัยการล่าอาณานิคมยุคแรกในคริสต์ศตวรรษที่ 17 ไปจนกระทั่งถึงคริสต์ศตวรรษที่ 19 ชนวนสงครามมีสาเหตุมาจากปัจจัยหลายประการ นับตั้งแต่การปะทะกันระหว่างวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ข้อพิพาททางดินแดน และอาชญากรรมที่ก่อขึ้นโดยทั้งสองฝ่าย ฝ่ายทางยุโรปและประเทศใต้อาณานิคมยังใช้ชนเผ่าพื้นเมืองอินเดียเป็นกองกำลังเสริมของตนในการทำสงครามระหว่างกันเพื่อแย่งชิงอำนาจเหนือดินแดนที่ตนต้องการครอบครองอีกด้วย (Tucker, 2011: 4)

หลังการปฏิวัติสหรัฐอเมริกา ความขัดแย้งต่าง ๆ ลดระดับลงไปและเกิดเฉพาะบางรัฐและบางแคว้นเท่านั้น โดยมากเป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากดินแดนที่ครอบครอง และเมื่อชนผิวขาวอเมริกันขยายการตั้งถิ่นฐานไปทางตะวันตกของประเทศ สงครามติดอาวุธระหว่างชนผิวขาวกับชนพื้นเมืองอินเดียได้ทวีความรุนแรงขึ้นทั้งขนาด ระยะเวลา และความเสียหาย ในที่สุดความขัดแย้งต่าง ๆ สงบลงจากการลงนามสนธิสัญญาซื้อขายแลกเปลี่ยนดินแดนระหว่างกัน และใน ค.ศ.1830 ชนผิวขาวสามารถบังคับขับไล่ชนเผ่าพื้นเมืองอินเดียให้ออกจากดินแดนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปี (Mississippi) ไปอาศัยอยู่บริเวณชายแดนอีกฝั่งที่มีชนผิวขาวอาศัยอยู่บางตามาตรการขับไล่นี้ทำให้ชนเผ่าพื้นเมืองอินเดียต้องโยกย้ายถิ่นฐานไปตั้งรกรากอยู่ในบริเวณที่รัฐบาลสหรัฐอเมริกากำหนดและกักกันไว้เท่านั้น (Ibid. p. 258.)

การปะทะกันในสงครามชนเผ่าพื้นเมืองอินเดียเกินกว่า 40 ครั้ง ระยะเวลา ยาวนานกว่า 102 ปี ตั้งแต่ ค.ศ. 1789 – ค.ศ. 1791 ส่งผลกระทบต่อสังคมและ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจำนวนประชากรของในสหรัฐอเมริกา ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 จำนวนประชากรชนพื้นเมืองอินเดียลดลงเหลือน้อยกว่า 500,000 คน เนื่องจากล้มตายจากภาวะโรคระบาด ในการปะทะกับกองทัพฝั่งยุโรป ในการปะทะกันเองระหว่างชนเผ่า และการอพยพย้ายถิ่นฐานไปสู่ประเทศแคนาดาและเม็กซิโก รวมถึงอัตราการเกิดลดลง จำนวนประชากรชนผิวขาวล้มตายรวมทั้งสิ้นประมาณ 19,000 ราย และชนพื้นเมืองอินเดียรวมทั้งสิ้นประมาณ 30,000 ราย (Ibid. p. 259.)

3.1.2 บริบททางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสงครามกลางเมืองในอเมริกา (Civil war)

สงครามกลางเมืองในอเมริกาเกิดขึ้นระหว่าง ค.ศ.1861 – 1865 สาเหตุหลักเกิดจากข้อพิพาทโต้แย้งเรื่องการถือครองทาสและช่องว่างความแตกต่างทางเศรษฐกิจระหว่างรัฐทางตอนเหนือและรัฐทางตอนใต้ เป็นความขัดแย้งระหว่างมลรัฐทางตอนเหนือ หรือ ฝ่ายเหนือ ซึ่งยังจงรักภักดีต่อรัฐบาลกลางของสหรัฐอเมริกาและต้องการออกกฎหมายห้ามถือครองทาส กับมลรัฐทางใต้ 7 รัฐ หรือ ฝ่ายใต้ ที่ต้องการแยกออกเป็นเอกเทศด้วยการรวมตัวเป็นสมาพันธรัฐและสนับสนุนให้มีการถือครองทาสต่อไป ทั้งสองฝ่ายไม่สามารถหาข้อสรุปแห่งความขัดแย้งนี้ได้ จึงนำไปสู่สงคราม สงครามครั้งนี้ทำให้มีผู้เสียชีวิตกว่า 625,000 คน ซึ่งเป็นจำนวนมากเกือบเทียบเท่าจำนวนทหารที่เสียชีวิตในสงครามทุกครั้งที่ผ่านมาของสหรัฐอเมริกาด้วยกัน สงครามกลางเมืองอเมริกาเป็นความขัดแย้งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและสร้างความเสียหายมากที่สุดของโลกตะวันตกในช่วงระหว่างการสิ้นสุดของสงครามนโปเลียน ใน ค.ศ.1815 และจุดเริ่มต้นของสงครามโลกครั้งที่หนึ่งใน ค.ศ. 1914 (Weigley, 2000: 16)

3.1.2.1 ความหลากหลายทางวัฒนธรรมทางตอนเหนือของสหรัฐอเมริกา

ชาวอเมริกันตอนเหนืออาศัยอยู่ในพื้นที่ซึ่งเอื้อต่อการทำมาค้าขายกับพ่อค้าจากแดนไกล ชาวเหนือหรือฝ่ายเหนือจึงยอมรับข้อแตกต่างทางขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม และสุนทรียศาสตร์ได้อย่างง่ายดายไร้ข้อกังขา ตรงกันข้ามกับชาวอเมริกันทางตอนใต้ อีกทั้งอิทธิพลของการปฏิวัติ

อุตสาหกรรมทำให้ฝ่ายเหนือตื่นตัวมากกว่า มีการก่อตั้งโรงงานผลิตสินค้าออกมาเพื่ออุปโภคบริโภคด้วยต้นทุนการผลิตที่ถูกกว่าหลายศตวรรษที่ผ่านมา รวมถึงการเปลี่ยนรูปแบบการผลิตจากที่ต้องการทักษะนักประดิษฐ์ไปเป็นทักษะผู้ใช้แรงงานแทน นอกจากนี้ การก่อตั้งโรงงานอุตสาหกรรมยังส่งผลให้ความต้องการแรงงานทาสเพื่อขับเคลื่อนการผลิตหมดไปโดยปริยาย นักประวัติศาสตร์บางกลุ่มจึงตั้งข้อสังเกตว่าการปฏิวัติอุตสาหกรรมเป็นปัจจัยหนึ่งของชนวนก่อสงครามกลางเมืองครั้งนี้ เพราะนักเคลื่อนไหวจากหลายรัฐทางตอนเหนือกดดันเรียกร้องให้ประเทศสหรัฐอเมริกายกเลิกการใช้แรงงานทาส ด้วยความหวังจะให้การขยายตัวทางเศรษฐกิจเปลี่ยนวิถีชีวิตของรัฐทางตอนใต้ที่ยังคงพึ่งพาแรงงานทาส (Ibid. p. 16.)

3.1.2.2 ระบบเกษตรกรรมในรัฐทางตอนใต้ของสหรัฐอเมริกา

ในทางตรงกันข้าม นักประวัติศาสตร์บางกลุ่มโต้แย้งว่าชนวนเหตุแห่งสงครามที่แท้จริงมาจากสภาพเศรษฐกิจแบบชานเมือง ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานการเกษตรกรรมและการใช้แรงงาน จึงยังมีความต้องการใช้แรงงานทาส ในบรรดารัฐทางตอนใต้ เจ้าของเรือกสวนไร่นายังคงหาเลี้ยงชีพจากการเพาะปลูกในผืนที่ดินของตนแทนที่จะลงทุนทำอุตสาหกรรมและผลิตสินค้าออกจำหน่าย สภาพเศรษฐกิจจึงเป็นไปในรูปแบบเศรษฐกิจชานเมือง ขณะเดียวกัน นักประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่กล่าวว่าเครื่องปั้นฝ้ายเป็นบ่อเกิดของการใช้แรงงานทาส หากแต่การใช้แรงงานทาสปรากฏขึ้นครั้งแรกในช่วงระหว่าง ค.ศ. 1600-1699 ซึ่งเป็นช่วงเวลาก่อนที่จะมีการประดิษฐ์เครื่องปั้นฝ้ายขึ้นใช้ ทาสส่วนใหญ่เหล่านี้มักจะใช้แรงงานอยู่ในไร่ยาสูบและไร่น้ำตาลในรัฐเวอร์จิเนีย (Virginia) อุตสาหกรรมฝ้ายยังไม่ได้เป็นพืชผลที่ทำกำไรให้บรรดารัฐทางตอนใต้จนกระทั่งเป็นที่นิยมช่วงระหว่าง ค.ศ. 1800-1899 ทว่าการทาสแรงงานทาสเริ่มแผ่ขยายตัวนับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา (Ibid. p. 16.)

3.1.2.3 เหตุการณ์การทำสงครามระหว่างฝ่ายเหนือกับฝ่ายใต้

ประชาชนในบรรดารัฐทางตอนใต้มีความเชื่อว่าหากอับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) จากพรรครีพับลิกัน (Republican Party) ได้รับเลือกตั้งให้เป็นประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา จะเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ต่อวิถีดำรงชีวิตของตน กล่าวคือ รัฐบาลจะลิดรอนสิทธิการถือครองทาส เมื่อลินคอล์นดำรงตำแหน่ง รัฐจำนวน 11 รัฐทางตอนใต้จึงประกาศขอแยกตัวออกเป็นสมาพันธรัฐ ทั้งลินคอล์นและประชาชนในบรรดารัฐทางฝ่ายเหนือต่างไม่ยอมรับ สงครามจึงปะทุขึ้นนับตั้งแต่บัดนั้น (Ibid. p. 16.)

ฝ่ายเหนือมีข้อได้เปรียบฝ่ายใต้หลายด้าน ด้วยจำนวนประชากรที่มากกว่าหลายเท่า ทำให้มีศักยภาพด้านกองทัพและพลเรือนที่ทรงพลังมากกว่า อีกทั้งฝ่ายใต้ยังขาดโรงงานอุตสาหกรรมที่ผลิตอาวุธยุทโธปกรณ์ในการทำสงครามเฉกเช่นฝ่ายเหนือ ฝ่ายเหนือยังมีเครือข่ายการคมนาคมที่สะดวก รวดเร็วและทันสมัยกว่า กล่าวคือ มีทางยกระดับ คูคลอง และรางรถไฟ ส่งผลให้การเคลื่อนย้ายกองกำลังพลสนับสนุนเข้าสู่สนามรบเป็นไปอย่างง่ายดาย ด้านกองทัพเรือ กองกำลังฝ่ายเหนือก็มีประสิทธิภาพสูงกว่าเนื่องจากได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีและถูกส่งไปสนับสนุนการรบได้อย่างทันที่ (Ibid. pp. 16-17.)

ฝ่ายใต้แม้จะเสียเปรียบฝ่ายเหนือ หากแต่มีข้อดี คือการได้สู้รบบนสมรภูมิตั้งแต่ต้นเองคั่นเคย ฝ่ายใต้ยังมีธรรมเนียมปฏิบัติคือการสนับสนุนให้ชายหนุ่มเข้าเกณฑ์ทหารหรือเข้าเรียนหลักสูตรโรงเรียนทหาร ประชากรชายหนุ่มจำนวนมากจึงเป็นทหารโดยอาชีพในกองทัพสหรัฐมาก่อนหน้าที่จะเกิดสงครามกลางเมือง เมื่อเกิดศึกสงคราม ชายหนุ่มเหล่านั้นจึงเพียงแค่ออกจากราชการเพื่อกลับมาสู้รบเพื่อรัฐและครอบครัวของตน อย่างไรก็ตาม ฝ่ายใต้ยังต้องเผชิญกับปัญหาทรัพยากรแรงงานทาสที่ร่อยหรอ ด้วยบรรดาทาสลูกฮือขึ้นประท้วงแล้วหันไปสนับสนุนการรบให้ฝ่ายเหนือ อีกทั้งชนอเมริกันผิวขาวฝ่ายใต้ไม่ได้ให้ความช่วยเหลือด้านการเงินกับบรรดาทาสใต้การปกครองอย่างเพียงพอ ทำให้ทาสชาวโอฟโรอเมริกันต้องการเป็นอิสระ และเมื่อฝ่ายเหนือออกกฎหมายยกเลิกทาสในบริเวณชายแดนกั้นระหว่างรัฐฝ่ายเหนือและรัฐฝ่ายใต้ ซึ่งกองกำลังฝ่ายใต้ประจำการอยู่ ทำให้จำนวนทาสที่เป็นกำลังพลในการรบลด

น้อยลงไปอีก ขณะเดียวกันกองกำลังฝ่ายเหนือประสบปัญหาเช่นกัน เนื่องจากบรรดานายพลชั้นผู้ใหญ่ไม่สามารถวางแผนใช้ยุทธวิธีโจมตีจุดอ่อนของฝ่ายใต้ให้เป็นประโยชน์ได้ อีกทั้งยังไม่ปฏิบัติตามแผนคำสั่งของประธานาธิบดี ลินคอล์น จึงต้องสั่งการให้กองทัพที่นำโดยนายพลที่ตนไว้วางใจไปออกรบแทน กลยุทธ์ที่ฝ่ายเหนือต้องใช้และปฏิบัติตามให้บรรลุผลสำเร็จเพื่อเอาชนะฝ่ายใต้ได้นั้นมีหลายประการ อันได้แก่

1. รักษากองกำลังควบคุมแม่น้ำมิสซิสซิปปีไว้ให้มั่นเพื่อมิให้สกัดกั้นเส้นทางลำเลียงสินค้าที่จำเป็นจากชาติตะวันตกที่เข้ามาค้าขาย
2. ตัดเส้นทางการค้าของฝ่ายใต้จากผู้ค้าต่างชาติและผู้ลักลอบนำเข้าอาวุธเถื่อนอันจะเป็นการช่วยเหลือสนับสนุนการทำสงครามของฝ่ายใต้
3. เร่งทำลายกองกำลังสมาพันธรัฐของฝ่ายใต้เพื่อมิให้จู่โจมรัฐทางเหนือได้อีก อาทิ เมืองเกตส์เบิร์ก (Gettysburg) รัฐเพนซิลเวเนีย (Pennsylvania) และเพื่อมิให้สูญเสียทรัพยากรการรบของฝ่ายเหนือไปมากกว่านี้
4. หยุดการผลิตอาวุธสงครามและเสบียงของฝ่ายใต้

กองกำลังฝ่ายใต้ต้องเผชิญกับกลยุทธ์สงครามดังกล่าวจากฝ่ายเหนือ ขณะเดียวกันได้ปรับใช้แผนการรบจากชัยชนะในช่วงแรกของสงครามมาอย่างต่อเนื่อง และทำให้กองทัพฝ่ายเหนืออ่อนกำลังลงได้ รวมถึงการทำให้นานาชาติยอมรับความเป็นชาติเอกเทศของสมาพันธรัฐ และปกป้องชายแดนรัฐทางตอนใต้ให้รอดพ้นจากการยึดครองของกองกำลังฝ่ายเหนือ อย่างไรก็ตาม ฝ่ายใต้ไม่สามารถบรรลุเป้าประสงค์เหล่านั้นได้ จึงทำให้รัฐทางตอนเหนือเป็นฝ่ายชนะสงครามหลังจากการสู้รบยาวนานถึง 4 ปี (Ibid. p. 17.)

3.1.2.4 ความเสียหายและผลกระทบทางด้านสังคมหลังสงครามกลางเมืองในอเมริกา

สงครามกลางเมืองอเมริกาส่งผลให้มีทหารเสียชีวิตราว 620,000 - 850,000 นาย อย่างไรก็ตามมีทหารจำนวนมากเสียชีวิตจากภาวะอดอยาก สองในสามเสียชีวิตจากโรคภัยไข้เจ็บ โรคภัยต่าง ๆ รวมถึงไข้รากสาดน้อย โรคบิด ติดเชื้อ และโรคบิดแพร่ระบาดไปทั่วทั้งประเทศอย่างรวดเร็ว ทหารที่ถูกจับเป็น

นักโทษสงครามกว่า 56,000 นายต้องล้มตายจากภาวะอดอยาก อีกทั้งผลจากการทำสงครามปะทะกันกว่า 50 ครั้งทำให้อาการกระดูกแตกหักและบาดแผลรุนแรงของผู้ประสพภัยจำเป็นต้องรักษาด้วยการตัดอวัยวะทิ้งและการผ่าตัดเพื่อรักษาอาการเจ็บป่วยนั้นเป็นไปอย่างไม่ถูกสุขลักษณะ (Ibid. p. 17.)

3.1.2.5 การประนีประนอมสงครามใน ค.ศ.1850

กลุ่มคนสนับสนุนการถือครองทาสต้องการให้มีผลบังคับใช้ครอบคลุมทั่วทั้งประเทศ ขณะที่กลุ่มผู้เรียกร้องให้ยกเลิกระบบนี้พยายามรณรงค์ตามเจตนารมณ์ของตนเช่นกัน สภาสูงของสหรัฐจึงได้คัดเลือกและจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อหารือประเด็นสำคัญในการสงบสงคราม จนในที่สุดได้ออกข้อบัญญัติประนีประนอมสงคราม ค.ศ. 1850 ขึ้น ทำให้สถานการณ์ตึงเครียดภายในประเทศลดลง ชัยชนะหนนี้ของฝ่ายเหนือทำให้สหรัฐอเมริกาสามารถรวมประเทศให้เป็นหนึ่งเดียวกันได้อีกครั้งหนึ่งหลังจากแตกออกเป็นสองฝ่ายตั้งแต่ก่อนเริ่มสงคราม (Ibid. p. 18.)

3.2 ภูมิหลังทางวรรณกรรมและองค์ประกอบทางวรรณกรรมของเรื่อง *Days Without End*

นวนิยายเรื่อง *Days Without End* เป็นนวนิยายลำดับที่ 7 ของเซบาสเตียน แบร์รี ผู้ประพันธ์ชาวไอริช บอกเล่าเรื่องราวชีวิตของคู่รักชายรักชายคู่หนึ่งในกองทัพสหรัฐ มีฉากหลังเป็นสงครามชนพื้นเมืองอินเดียนและสงครามกลางเมืองอเมริกาในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 19 นวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายเรื่องที่ 4 ต่อจาก *The Whereabouts of Eneas McNulty* *The Secret Scripture* และ *The Temporary Gentleman* ซึ่งได้หยิบยกเรื่องราวของครอบครัวแมคนัลตี (McNulty) ที่มีอยู่จริงในประวัติศาสตร์ประเทศไอร์แลนด์มาแต่งเติมเป็นนวนิยายตัวละครเอก คือ โทมัส แมคนัลตี (Thomas McNulty) เป็นตัวละครที่สร้างขึ้นโดยอ้างอิงบุคลิกลักษณะมาจากญาติผู้หนึ่งของแบร์รี ที่เคยไปร่วมสู้รบในสงครามชนพื้นเมืองอินเดียนในสหรัฐอเมริกา อีกทั้งยังเสริมประเด็นเรื่องชายรักชายลงไปในตัวครโดยได้รับแรงบันดาลใจมาจากโทบี (Toby) ลูกชายของเขาเองที่เผยตัวตนกับพ่อว่ามีรสนิยมแบบชายรักชาย *Days Without End* นับเป็นนวนิยายที่แบร์รีอุทิศแด่ลูกชายของเขาด้วยส่วนหนึ่ง ความโดดเด่น

ของเนื้อเรื่องและความงดงามทางภาษาของนวนิยายเรื่องนี้ส่งผลให้ได้รับรางวัลชนะเลิศ Costa Book Award ประจำปี ค.ศ. 2016 และรางวัลชนะเลิศ Walter Scott Prize ประจำปี ค.ศ. 2017

3.2.1 ผู้ประพันธ์

เซบาสเตียน บาร์รี่ (Sebastian Barry) เกิดเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม ค.ศ.1955 ณ เมืองดับลิน ประเทศไอร์แลนด์ เขาเขียนบทละคร นวนิยาย และกวีนิพนธ์ เขามีชื่อเสียงโด่งดังทางด้านลีลาการประพันธ์วรรณกรรมและนับว่าเป็นหนึ่งในนักประพันธ์คนสำคัญของประเทศไอร์แลนด์ บาร์รี่เริ่มต้นเส้นทางอาชีพนักประพันธ์ด้วยการแต่งบทกวีนิพนธ์ก่อนที่จะเขียนบทละครและนวนิยาย ในระหว่างการเขียนบทละครซึ่งเป็นผลงานหลัก บาร์รี่ได้แต่งนวนิยายเพียงน้อยนิด หากแต่ในช่วงเวลาล่าสุด นวนิยายของเขาประสบความสำเร็จและเป็นที่ยอมรับมากกว่าบทละครเวที (Barry: online)

ผลงานวรรณกรรมของบาร์รี่เริ่มมีชื่อเสียงระหว่าง ค.ศ.1990-1999 นวนิยายเรื่อง *A Long Long Way* ได้รับคัดเลือกให้ผ่านเข้ารอบเพื่อชิงรางวัล Man Booker Prize ประจำปี ค.ศ. 2005 รวมถึงนวนิยายเรื่อง *The Secret Scripture On Canaan's Side* และ *Days Without End* ใน ค.ศ. 2008 2011 และ 2017 ตามลำดับ ใน ค.ศ. 2008 นวนิยายเรื่อง *The Secret Scripture* ได้รับรางวัลชนะเลิศ Costa Book of the Year และล่าสุดใน ค.ศ.2016 นวนิยายเรื่อง *Days Without End* ได้รับรางวัลชนะเลิศเดียวกันอีกครั้ง (Ibid.) จึงสามารถเรียกได้ว่าบาร์รี่เป็นนักประพันธ์คนแรกในประวัติศาสตร์ที่ได้รับรางวัล Costa Book of the Year ถึงสองครั้ง

บาร์รี่อาศัยอยู่กับครอบครัวคือ เอลิสัน (Alison) ภรรยา และลูกอีก 3 คน ได้แก่ โครัล (Coral) เมอร์ลิน (Merlin) และโทบี (Toby) โทบีนั้นมีรสนิยมแบบชายรักชายและได้เปิดเผยตัวตนกับครอบครัว และการเปิดใจครั้งนี้ก็กลายมาเป็นแรงบันดาลใจของการสร้างสรรค์นวนิยายเรื่อง *Days Without End* รวมถึงการสร้างลักษณะและอุปนิสัยของตัวละครเอกของเรื่อง คือ โทมัส แมคนัลท์ อีกทั้งประสบการณ์ความรักของโทบียังมีอิทธิพลในการถ่ายทอดเรื่องราวความสัมพันธ์ของคู่รักชายรักชายในเรื่องด้วย (Ibid.)

บาร์รี่ได้ให้สัมภาษณ์บางส่วนเกี่ยวกับการสร้างสรรค์และแรงบันดาลใจของนวนิยายเรื่อง *Days Without End* กับเว็บไซต์ foyles.co.uk (Barry: online) ไว้ว่า

ก่อนที่จะเริ่มเขียนนวนิยายเรื่องนี้ เขาลงมือศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับสงครามชนพื้นเมืองอเมริกันและสงครามกลางเมืองของอเมริกาอยู่ประมาณ 1 ปี ท่ามกลางหนังสือและตำราเกี่ยวกับสงครามทั้งสองเหตุการณ์นับพันเล่ม ที่อาจจะก่อให้เกิดความสับสนไขว้เขวจนหลงทางได้ง่าย แบริร์ตั้งใจมุ่งเน้นเจาะข้อมูลและอ้างอิงจากส่วนที่ได้จากผู้ประสบเหตุการณ์นั้นโดยตรงให้ได้มากที่สุด อันได้แก่ กลุ่มคนยุคบุกเบิกที่ได้เขียนบอกเล่าเรื่องราวของสงครามครั้งนั้นจากการที่ได้พูดคุยกับชนพื้นเมืองอินเดียนเผ่าต่าง ๆ คำบอกเล่าของผู้ที่ย้ายไปอยู่ทางตะวันตกของสหรัฐอเมริกา ประวัติชีวิตของผู้คนที่ใช้ชีวิตธรรมดาแต่ความทรงจำยังชัดเจนในช่วงระหว่าง ค.ศ. 1850-1859 ตลอดจนคำให้การของชนพื้นเมืองเองที่อาจจะเฝ้าหวงไปบ้างแต่มีประโยชน์มหาศาล แบริร์ยังพยายามค้นหาความเกี่ยวข้องของชาวไอริชในสงคราม โดยเฉพาะสงครามกลางเมือง ซึ่งเป็นประสบการณ์หลักของชาวไอริชที่อพยพออกจากประเทศไอร์แลนด์ไปสู่ประเทศสหรัฐอเมริกา (I read for about a year -- I try to limit it to that. There are thousands of books about the Indian Wars, the American Civil War, etc. You can get very lost in the maze. But I concentrated as much as possible on old first-hand accounts, of pioneers who had experienced capture by Indian nations and later wrote accounts of their experiences, narratives left behind by people who had made the journey west, life stories of others who had merely lived vivid but ordinary lives in the America of the 1850s and thereabouts, and the scant but extraordinary testimony of Native peoples themselves. I tried to research the Irish involvement in all these matters, especially their involvement in the Civil War, which was pivotal to the experience of new emigrants from Ireland.)

แบริร์กล่าวว่านวนิยายเรื่องนี้แตกต่างจากเรื่องอื่น ๆ ที่เคยเขียนมา การเป็นนักประพันธ์มากกว่า 40 ปีอาจเป็นไปได้ว่าลีลาการประพันธ์จะถูกจำกัดอยู่แต่เพียงรูปแบบเดิม ๆ แต่สำหรับเรื่อง *Days Without End* ผู้อ่านจะเห็นว่าเขาไม่ได้เขียนเพียงเพื่อเล่าเรื่องอย่างกระชับฉับไวแบบธรรมดาทั่วไป แต่ยังเจาะลึกถึงแก่นของเรื่องและเรื่องราวของโทมัส ตัวละครเอกไปด้วยอย่างตั้งใจที่เมื่อผู้อ่านได้ติดตามเรื่องราวไปเรื่อย ๆ อย่างเพลิดเพลินอยู่นั้น อาจจะรู้สึกกระตุกুবราวกับถูกยิงด้วยกระสุนหรือลูกศรปักเข้ากลางอก แบริร์มีความสุขมากกับการเขียนด้วยวิธีการดังกล่าว เมื่อประพันธ์เสร็จเขาก็กลับกังวลเป็นอย่างมากว่านวนิยายเรื่องนี้จะมีแต่บรรยากาศความเงิบว่างและ

ว่างเปล่า รวากับคำบอกเล่าเรื่องต่าง ๆ เริ่มจะจางหายจนสูญสลายไป เขาจึงประหลาดใจอย่างหนักเมื่อพบว่าหนังสือเล่มนี้ดูเหมือนจะมีชีวิตชีวาและมีคุณค่าต่อผู้อ่านที่ได้อ่านเป็นกลุ่มแรก ๆ ทำให้ความวิตกนั้นกลายเป็นความสบายใจ (Jordan: 2016)

แบร์รีเขียนนวนิยายเรื่อง *Days Without End* ตั้งแต่ต้นจนจบโดยไม่ได้เขียนแบบร่างใหม่หรือแก้ไขแต่ละบทระหว่างทาง เช่นเดียวกับนวนิยายเรื่อง *A Long Long Way* และ *The Secret Scripture* ที่เขาเขียนมาก่อนหน้านี้ เขาไม่สามารถอธิบายความรู้สึกแปลกประหลาดในระหว่างการเขียนนวนิยายเหล่านี้ได้ บทแรกเป็นอุปสรรคต่อการเขียนของเขาเสมอเมื่อเขาต้องพยายามหา “เสียงซบกล่อม” หรือ “Birdsong” มาเพื่อเปิดเรื่องให้สวยงามเพียงสักเล็กน้อย สำหรับ *Days Without End* เขาถอนบทแรกออกเป็นส่วน ๆ หลังจากเขียนเรื่องผ่านไปแล้วประมาณ 9 เดือน แล้วกลับมาเขียนใหม่ในเย็นวันหนึ่งโดยยังคงประโยคเปิดเรื่องประโยคเดิมไว้ หลังจากประโยคนั้นคือส่วนต่อยอดไปยังเรื่องราวที่เหลือของหนังสือ ซึ่งการอธิบายให้เข้าใจวิธีการเขียนรูปแบบนั้นเป็นไปได้ยาก (Ibid.)

3.2.2 เรื่องย่อ

โทมัส แมคคัลท์ ผู้เป็นทั้งตัวละครและผู้เล่าเรื่อง บอกเล่าเรื่องราวย้อนกลับไป ในสมัยที่ยังเป็นเด็กหนุ่ม ระหว่าง ค.ศ.1850 – 1860 เมื่อครั้งยังเป็นทหารของกองทัพสหรัฐร่วมรบในสงครามชนพื้นเมืองอินเดียน โทมัสมีพื้นเพดั้งเดิมมาจากเมืองท่าริมทะเลชื่อ สลิโก (Sligo) ในประเทศไอร์แลนด์ เขาสูญเสียสมาชิกในครอบครัวทั้งหมดไปจากภาวะอดอยากครั้งใหญ่ในไอร์แลนด์ จึงกลายเป็นเด็กกำพร้าไม่เหลือที่พึ่ง เมื่อเขาอายุ 13 ปี จึงเข้าร่วมกลุ่มอพยพชาวไอริชเข้าสู่สหรัฐอเมริกาเพื่อหวังมีชีวิตที่ดีขึ้น การเดินทางยากลำบากเหนื่อยยากครั้งนั้นนำพาเขาไปยังประเทศแคนาดาเป็นที่แรก ก่อนจะเข้าตั้งรกรากถิ่นฐานในรัฐมิสซูรี ณ สถานสงเคราะห์ผู้ยากไร้ โทมัสได้พบเด็กหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันชื่อ จอห์น โคล (John Cole) หลังจากนั้นทั้งสองตัวติดกันไม่ห่าง ทั้งสองได้เดินทางไปยังเมืองอุตสาหกรรมเหมืองแร่ชื่อแดกส์วิลล์ (Daggsville) เขาทำงานรับจ้างแต่งตัวเป็นสาวคู่ควงเต็นท์ร้านของชาวเหมืองในสถานบันเทิงกลางคืน มีเจ้าของคือ

นายไททัส โนวัน (Titus Noone) ความสัมพันธ์อันดีมิตรระหว่างโทมัสกับจอห์นได้ก่อตัวขึ้นและพัฒนาอีกซึ่งจนกลายเป็นคูรัก ที่ทั้งสองต้องเก็บงำไว้ไม่ให้ใครล่วงรู้

เมื่อพวกเขาอายุ 17 ปี ทั้งสองสมัครเป็นทหารในกองทัพและได้รับว่าจ้างไปร่วมรบในสงครามชนพื้นเมืองอินเดีย การปะทะครั้งแรกเกิดขึ้นกับชนเผ่ายูร็อก (Yurok) ซึ่งสร้างความไม่พอใจให้กับชาวยุโรปที่มาตั้งถิ่นฐานอยู่ใกล้บริเวณฐานทัพฟอร์ท เกียร์นีย์ (Fort Kearney) ศึการปะทะเป็นไปอย่างดุเดือดและนองเลือด แต่โทมัสกลับเห็นว่าสิ่งนี้น่าหลงใหลอย่างประหลาด เมื่อเหล่าทหารว่างเว้นจากศึกสงคราม พวกเขา มักจะใช้เวลาในการสร้างความสัมพันธ์และเล่นไพ่ ซึ่งช่วยให้ลืมความหิวโหยและมีกำลังต่อสู้ก้าวข้ามผ่านฤดูหนาวไปได้

วันหนึ่งกองทัพต้องเผชิญกับกลุ่มชนเผ่าซิว (Sioux) หัวหน้าชนเผ่าชื่อ คอทฮีสฮอร์สเฟิร์ส (Caught-His-Horse-First) มีน้ำใจแบ่งปันเนื้อให้เป็นเสบียงกองทัพ อันจะช่วยให้ออดชีวิตผ่านฤดูหนาวแสนทารุณที่รออยู่เบื้องหน้าไปได้ ทหารบางคนถูกความหนาวกัดกินจนล้มตายไม่กี่เดือนต่อมา และกองทัพได้จัดพิธีเชิดชูเกียรติและไว้อาลัยให้เพื่อนทหาร ผู้เสียชีวิตคนหนึ่งคือ พลทหารวัทชอร์น (Trooper Watchorn) ที่ถูกดองศพไว้ด้วยเหล้า หลังจากนั้นกองทัพได้ย้ายฐานไปตั้งทัพที่ฟอร์ท ลารามี (Fort Laramie) ณ ที่นั้นมีบรรดาผู้นำจากทางการมารวมตัวประชุมกันครั้งใหญ่ ได้แก่ หัวหน้าชนเผ่าพื้นเมือง ตัวแทนผู้อพยพ และกองทัพต่าง ๆ เหล่าผู้นำเจรจากันและได้ข้อสรุปเมื่อนายพลแห่งกองทัพ คือ ทิลสัน นีอาล (Major Tilson Neale) ลงนามในสนธิสัญญาสงบศึกกับหัวหน้าเผ่าซิว หรือ คอทฮีสฮอร์สเฟิร์ส แต่แล้วกลับขาดสะบั้นลงเนื่องจากผู้อพยพ 2 คนได้บุกรุกเข้าไปในเขตแดนของชนเผ่าซิว ทำให้ถูกชายชนเผ่าสังหาร เหตุการณ์ครั้งนี้สร้างรอยอาฆาตแค้นฝังลึกให้กับทั้งฝ่ายกองทัพและชนเผ่า

จากเหตุการณ์สังหารผู้อพยพ ทำให้นายพลตัดสินใจตอบโต้ชนเผ่าซิว ด้วยการแบ่งกองทัพออกเป็นสองส่วน เพื่อช่วยกันตามหาหมู่บ้านชนเผ่าซิว แต่แล้วฝ่ายหนึ่งในสองกลุ่มถูกสังหารหมู่อย่างโหดเหี้ยม โทมัสและเพื่อนทหารคนอื่นมาช่วยต่อสู้กับชนเผ่าและช่วยชีวิตเพื่อนได้เพียงคนเดียวคือ คาเล็บ บูธ (Caleb Booth) ส่วนผู้นำกองทัพอีกคน คือ สิบเอกเวลลิงตัน (Wellington) นั้นเกลียดชังชนเผ่าพื้นเมืองอยู่เป็นทุนเดิม จึงมีภารกิจส่วนตัวที่หมายมั่นจะล่าตัวคอทฮีสฮอร์สเฟิร์สให้พบเพื่อแก้แค้น จนกระทั่งเวลาผ่านไป 2 ปี กองทัพพบหมู่บ้านที่ลือกันว่าคอทฮีสฮอร์สเฟิร์สอาศัยอยู่ จึงบุกทำลาย

หมู่บ้านแล้วสังหารผู้ใหญ่ทั้งหมด แต่คอตฮิสทอร์สเฟิร์สสามารถหลบหนีไปได้ กองทัพยังได้จับตัวเด็กกำพร้าทั้งหลายในหมู่บ้านแล้วนำตัวกลับมายังกองทัพ คนหนึ่งในกลุ่มนั้นคือเด็กหญิงชื่อ วินอนา (Winona) ลูกสาวของคอตฮิสทอร์สเฟิร์ส ซึ่งคุณนายนีอาล ภรรยาของนายพลนีอาลอาสาเป็นครูสอนให้ความรู้แก่เด็กหญิง ณ โรงเรียนประจำค่าย คอตฮิสทอร์สเฟิร์สกลับมาหลังจากนั้นไม่กี่เดือนด้วยสภาพไร้อาวุธและซูบผอม เพื่อขอตัวลูกสาวคืน นายพลนีอาลตกลงคืนตัวลูกสาวให้ผู้เป็นพ่อ แต่แล้วเด็กหญิงถูกปืนลั่นใส่เสียชีวิตจากทหารนายหนึ่งที่ยิงปืนโดยไม่ได้ตั้งใจ เพื่อสยบความขัดแย้งและความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในกองทัพเพียงชั่วยาม คอตฮิสทอร์สเฟิร์สเองก็ถูกพลทหารสตาร์ลิง คาร์ลตัน แหงจนบาดเจ็บ แต่สามารถหลบหนีไปได้อีกครั้งหนึ่ง

หลายปีผ่านไป โทมัสผูกพันกับนักเรียนคนหนึ่งของคุณนายนีอาล ซึ่งเป็นหลานสาวของคอตฮิสทอร์สเฟิร์ส เขาตั้งชื่อให้เธอว่า วินอนา เพราะเป็นชื่อชนเผ่าชื่อเดียวกับที่เขารู้จัก โทมัสกับจอห์น โคลปลดประจำการเนื่องจากจอห์น โคลล้มป่วย ดังนั้นโทมัสจึงรับตัวเด็กหญิงวินอนาไปอยู่ด้วยในฐานะคนรับใช้ฝึกหัด ยิ่งเวลาผ่านไป ทั้งสองกลับรู้สึกยิ่งผูกพันกับเด็กหญิงและเลี้ยงเด็กหญิงประดุจลูกสาวของตนเอง ต่อมาทั้งสองย้ายไปอยู่ที่เมืองแกรนด์ แรพิดส์ (Grand Rapids) ทำให้ได้พบกับนายโททัส โนวัน นายจ้างเก่าอีกครั้งหนึ่ง โทมัสกับจอห์นไปรับงานแสดงที่ศูนย์บันเทิงของเมืองเพื่อหาเลี้ยงชีพ ทำให้โทมัสต้องเล่นบทหญิงสาวเช่นเดียวกับที่เคยทำเมื่อครั้งยังเป็นวัยรุ่น การแสดงประสบความสำเร็จอย่างล้นหลาม ทำให้ทั้งสองสามารถรวบรวมเงินซื้อบ้านเป็นของตนเองแล้วสร้างครอบครัวร่วมกัน เมื่อได้อยู่กันตามลำพัง โทมัสมักแต่งกายด้วยชุดกระโปรงยาวของผู้หญิง และเขาเองรู้สึกเป็นสุขมากกว่าการใส่เสื้อผ้าผู้ชาย

เมื่อสงครามกลางเมืองในอเมริกาอุบัติขึ้น โทมัสและจอห์นตัดสินใจเข้าร่วมรบในกองทัพฝ่ายเหนือที่รัฐแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts) ทำให้ทั้งสองได้พบกับนายพลและเพื่อนทหารเก่าอีกครั้ง ทหารการได้ส่งกองทัพนี้ไปต่อสู้กับกองทัพฝ่ายใต้ที่รัฐเวอร์จิเนียเหนือ (North Virginia) การทำสงครามเป็นไปอย่างดุเดือดและมีคนล้มตายจำนวนมาก แต่โทมัสกับจอห์นสามารถเอาชีวิตรอดมาได้ วันหนึ่งกองทัพฝ่ายใต้จู่โจมกองกำลังของฝ่ายเหนือโดยไม่ทันตั้งตัว ทำให้ฝ่ายเหนือต้องยอมแพ้ โทมัสกับเพื่อนทหารถูกจับเป็นเชลยศึกอยู่ที่เมืองแอนเดอร์สันวิลล์ (Andersonville) นานหลายเดือน พวกเขาใช้ชีวิตอยู่อย่างแร้นแค้นและอดอยาก เชลยผิวสีถูกสังหารหมู่ และเชลยผิวขาวถูกข่มขู่เอาชีวิตหากช่วยเหลือเชลยผิวสี ในที่สุดโทมัสกับจอห์นได้รับการปล่อยตัว

หลังจากทางการฝ่ายเหนือขอเจรจาแลกนักโทษสงครามกับฝ่ายใต้ ทั้งสองกลับมาพบหน้าวิโนนาที่แกรนด์ แรพิดส์อีกครั้ง และใช้เวลาเยียวยาฟื้นฟูสุขภาพ และสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการ

โทมัสที่รู้จักตนเองดีว่ามีจิตใจเป็นหญิงและต้องการแต่งตัวเป็นหญิงสาวเต็มตัว ได้เกลี้ยกล่อมให้จอห์นอนุญาตให้ทำตามใจ ทั้งสองตกลงแต่งงานกัน หลังจากนั้นได้รับคำเชิญจากเพื่อนทหารเก่า คือ ลิช แมแกน (Lige Magan) ให้ย้ายครอบครัวไปอยู่ด้วยกันที่ไร่ของเขา ณ เมืองปารีส รัฐเทนเนสซี (Paris, Tennessee) ทั้งสองตอบตกลง แต่ถูกกองกำลังทหารฝ่ายใต้ลอบทำร้ายระหว่างทาง วิโนนาเกือบถูกสังหาร แต่ทั้งสามรอดชีวิตมาได้ จนสุดท้ายมาถึงไร่และอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขกับครอบครัวของลิช ซึ่งประกอบด้วยโรแซลลี (Rosalie) ภรรยาของลิช และเทนนิสัน (Tennyson) น้องชายของโรแซลลี แต่แล้วสองครอบครัวถูกกองกำลังฝ่ายใต้ตามหาจนพบแล้วเข้าจู่โจมอีกครั้งเคราะห์ดีที่ทหารฝ่ายใต้ถูกสังหารเกือบทั้งหมดจากฝีมือแม่นปืนของลิช

สตาร์ลิง คาร์ลตัน มือขวาของนายพลนีอาลโผล่มาเยี่ยมที่ไร่โดยไม่บอกล่วงหน้า แจ้งจุดประสงค์แก่ชาวไร่ว่าเขาตามมาหาเด็กหญิงวิโนนา เนื่องจากคอตฮีสฮอร์สเฟิร์สมาลักพาตัวคุณนายนีอาลและลูกสาว 2 คนของนายพลไป แล้วฆ่าคุณนายและลูกสาวคนหนึ่งตาย แล้วไว้ชีวิตอีกคนหนึ่งเพื่อเป็นการต่อรองแลกตัวกับเด็กหญิงวิโนนาผู้เป็นหลานสาวกลับคืน โทมัสกับจอห์นปฏิเสธไม่ยอมให้เด็กหญิงไป สตาร์ลิงจึงแอบลักพาตัววิโนนากลับไปในช่วงรุ่งขึ้น โทมัสตามทั้งสองไปจนถึงค่ายทหารและพยายามเจรจากับนายพลไม่ให้เอาตัววิโนนาไปจากเขา แต่เมื่อเห็นท่าที่โทมัสของนายพล โทมัสสงสารจนไม่สามารถหาคำพูดมาทวงคืนวิโนนาได้ ทำให้การแลกตัวประกันเกิดขึ้น นายพลได้ตัวลูกสาวกลับมาและส่งตัววิโนนาคืนให้คอตฮีสฮอร์สเฟิร์ส หากแต่ความขัดแย้งที่จบลงไม่สามารถสงบอยู่ได้นาน นายพลที่ได้ทุกขั้ทรมานจากการสูญเสียภรรยาและลูกสาว จึงสั่งให้กองทัพไล่สังหารลูกบ้านใต้ปกครองของคอตฮีสฮอร์สเฟิร์สทั้งหมดอย่างไร้ความปราณี สตาร์ลิงขู่จะฆ่าวิโนนาเพื่อต่อรองกับคอตฮีสฮอร์สเฟิร์ส โทมัสจึงสังหารสตาร์ลิงเพื่อปกป้องเด็กหญิงซึ่งเปรียบเสมือนลูกสาวด้วยความรักที่มีให้วิโนนา จากนั้นจึงพาเด็กหญิงหนีออกจากค่าย ตัวเขาเองได้ปลอมตัวเป็นผู้หญิงจึงผ่านด่านไปได้ ทั้งสองกลับถึงไร่ของลิชโดยสวัสดิภาพ

โทมัสเต็มใจยินดีจะแต่งตัวเป็นหญิงสาวต่อไป ด้วยเกรงว่าทหารจากกองทัพจะตามมาฆ่าด้วยความแค้นที่เขาสังหารสตาร์ลิง วันหนึ่งนายสิบโคลสัน (Colson) ผู้นำคนหนึ่งของกองทัพที่โทมัสเคยประจำอยู่ได้เดินทางมาที่ไร่แล้วจับตัวโทมัสข้อหาลักลอบหนีออกจากค่าย แม้ว่าโคลสันจะแสร้งทำเป็นจำโทมัสในร่างหญิงสาวไม่ได้ในตอนแรก แต่สามารถบังคับให้โทมัสยอมไปมอบตัวกับทางการได้ในที่สุด โทมัสไม่มีทางเลือกอื่นจึงยอมจำนนและถูกส่งเข้าขังคุก ระหว่างการพิจารณาคดี มีพยานปากหนึ่งจำได้ว่าเขาเป็นฆาตกรสังหารสตาร์ลิง คาร์ลตัน ทำให้เขาถูกตัดสินโทษประหารชีวิต ก่อนวันประหารจะมาถึง นายพลมาเยี่ยมโทมัสในคุกและแจ้งข่าวดีว่าได้ให้การปกป้องโทมัสจนสามารถทำให้ทางการลดหย่อนโทษประหารลงเหลือเพียงโทษจำคุกประจําชีวิตใช้แรงงาน โทมัสดีใจและโล่งใจเป็นอย่างมากจึงตั้งใจจะใช้ความผิดอย่างเต็มที่ เมื่อครบกำหนด เขาจึงได้กลับไปรัฐเทนเนสซีสู่อุปการของครอบครัวอันเป็นที่รักของเขา คือ จอห์น โคลและวินนา

3.2.3 แก่นเรื่อง

นวนิยายเรื่อง *Days Without Ends* เป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ที่เริ่มต้นเขียนขึ้นจากความขัดแย้งและความแตกต่าง ทั้งในระดับมหภาคและจุลภาค กล่าวคือเป็นความแตกต่างระหว่างชาติพันธุ์ นำไปสู่ความขัดแย้งทางด้านความคิดอุดมการณ์ระดับประเทศ ไปจนกระทั่งถึงความแตกต่างของอัตลักษณ์ตัวตนและรสนิยม ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งกับชนบและบริบทของสังคม จึงสามารถอนุมานได้ว่าแก่นเรื่องที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อสารและนำเสนอต่อผู้อ่าน คือ การเข้าใจและยอมรับกันและกัน ดังจะได้อธิบายรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.2.3.1 สงครามระหว่างชาติพันธุ์: ความขัดแย้งระดับมหภาค

เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในนวนิยายเรื่อง *Days Without End* เริ่มต้นและจบลงด้วยสงคราม ประกอบด้วยเหตุการณ์สงครามสำคัญทางประวัติศาสตร์ 2 เหตุการณ์ด้วยกัน คือ สงครามชนพื้นเมืองอินเดียและสงครามกลางเมืองอเมริกา สงครามชนพื้นเมืองอินเดียเป็นความขัดแย้งและข้อพิพาทด้านดินแดนระหว่างชนผิวขาวผู้ล่าอาณานิคมกับชนพื้นเมืองอินเดียนเจ้าของพื้นที่ และสงครามกลางเมืองเกิดจากความขัดแย้งทางอุดมการณ์เกี่ยวกับการถือครองทาส ซึ่งแฝงความขัดแย้งและความไม่เท่าเทียมระหว่าง

ชาติพันธุ์ไว้ด้วยเช่นกัน แบร์รี่ผู้ประพันธ์ใช้วจนลีลาบรรยายความโหดร้ายของสงครามผ่านทอมัสตัวละครเอกให้ผู้อ่านได้เห็นภาพอย่างชัดเจน เพื่อสะท้อนให้เห็นว่าในสงครามนั้น ถึงแม้จะเป็นผู้คนเหมือนกัน แต่ต่างก็ฆ่าฟันกัน ย่ำยีกันจนทั้งผู้กระทำและผู้ถูกกระทำต่างก็ไม่ใช่คน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

[...] We saw the shapes of Indians and stabbed them with our bayonets. We worked back and forth through the milling bodies and tried to kill everything that moved in the murk. Two, three, four fell to my thrusts, and I was astonished not to be fired on, astonished at the speed and the horror of the task, and the exhilaration of it, my heart now not racing but burning in my breast like a huge coal. I stabbed and I stabbed. I saw John Cole stabbing, I heard him grunting and cursing. We wanted the enemy stilled and destroyed so that we could live ourselves. [...] Watchorn and Pearl were dragging a woman from the ground and into the trees. I knew they were going to take their pleasure from her. I knew well. Babies that had spilled from their mothers' arms were now stabbed and killed with the rest. [...]

(Barry, 2016: 36-37)

แบร์รี่กล่าวว่าการที่เขาบอกเล่าเรื่องราวในประวัติศาสตร์ชาติอเมริกันยุคแรกนั้นเปลี่ยนมุมมองของเขาไปอย่างสิ้นเชิง เป็นความพิเศษอย่างมากที่เรา มีเหตุการณ์ตัวอย่างทางประวัติศาสตร์จากการแลกเปลี่ยนประสบการณ์เชิงลึกกับผู้คนในเหตุการณ์ที่ช่วยปะติดปะต่อเรื่องราวประวัติศาสตร์ของทุกพื้นที่ ส่วนตัวเขาคิดถึงเรื่องของกลุ่มนักล่าโบราณที่รวมตัวกันอยู่ในประเทศไอร์แลนด์ ถูกขับไล่โดยกลุ่มคนอีกกลุ่มเมื่อราว 4,000 ปีมาแล้ว แต่เรื่องราวยังคงถูกบันทึกไว้และยังคงสดใหม่ เขาจึงเชื่อเช่นกันว่าสหรัฐอเมริกาในยุครุ่งเรือง แต่เขาคิดว่าหากไม่เกริ่นก่อนว่าการสร้างชาติสำเร็จมีจุดเริ่มต้นอย่างไร จะไม่สามารถบอกเล่าประวัติศาสตร์เหล่านั้นอย่างตรงไปตรงมาได้ และยังคงไม่เพิ่มเติมความคิดเห็นของตนเองหรือปกปิดบิดเบือนความจริงทางประวัติศาสตร์ ทั้งในประเด็นการขายชาติ การนองเลือด การเข่นฆ่าเพื่อนร่วมชาติ การทรยศหักหลัง พวกพ้อง ความโลภมากต้องการผลประโยชน์ เพื่อเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง อีกทั้ง

ยังควรกล่าวถึงความกล้าหาญ ความมีอารมณ์ขัน ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ตลอดจนการฟื้นฟูบ้านเมือง คำถามตั้งต้นที่ตัวเองต้องตอบให้ได้ก่อนจะนำเสนอประวัติศาสตร์ คือ เราสูญเสียกันไปมากเพียงไร (Jordan: 2016)

3.2.3.2 ความหลากหลายทางเพศวิถีและความขัดแย้งระดับจุลภาค

โทมัส แมคนัลทีและจอห์น โคล ตัวละครเอกสองตัวของเรื่องมีรสนิยมทางเพศแบบชายรักชาย ทั้งสองใช้ชีวิตร่วมกันฉันท์คู่รักอย่างเป็นทางการลับท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการเปิดเผยรสนิยมของตนเอง เริ่มจากขนบธรรมเนียมประเพณีในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ที่ค่อนข้างเคร่งและอนุรักษนิยม ไม่ยอมรับกลุ่มบุคคลที่มีรสนิยมรักหรือชอบเพศเดียวกัน แม้ในช่วงแรกของเรื่องทั้งสองจะต้องแต่งตัวให้เป็นหญิงเพื่อสร้างความสำเร็จให้ชาวเหมืองก็ตาม ทั้งสองยังต้องดำเนินชีวิตไปท่ามกลางศึกสงครามที่เต็มไปด้วยการนองเลือดและกลุ่มชายชาติทหาร ฝ่าฟันมรสุมและอุปสรรคเพื่อรักษาและประคับประคองความสัมพันธ์ให้ราบรื่น

โทมัสรู้ตัวว่าเขาเองมีรสนิยมชอบเพศเดียวกันและมีความสุขล้นเมื่อได้แต่งตัวเป็นผู้หญิงมากกว่าเป็นผู้ชาย และรับอุปการะเด็กหญิงชนเผ่าอินเดียนหรือชนเผ่าซูมาเป็นลูกสาวของตนและจอห์น โคลได้สำเร็จ ตลอดจนทำหน้าที่เลี้ยงดูปกป้องเด็กหญิงด้วยความรัก ผู้ประพันธ์แสดงให้เห็นว่าแม้ทั้งสามจะมีภูมิหลังและความแตกต่างกันแทบทุกด้าน กล่าวคือ โทมัสเป็นเด็กหนุ่มชนผิวขาวจากประเทศไอร์แลนด์ห่างไกล จอห์นเป็นเด็กหนุ่มเชื้อสายอินเดียน และวินนาเป็นเด็กหญิงชนเผ่าซู หลานสาวของศัตรู แต่ทั้งสามสามารถอยู่ร่วมกัน จนสร้างครอบครัวได้อย่างสมบูรณ์ไม่แพ้ครอบครัวของคนปกติทั่วไป นอกจากนี้จอห์นและวินนาไม่เคยกังขาหรือต่อต้านความเป็นตัวตนของโทมัสที่สวมบทบาทแม่ในครอบครัว อันแสดงให้เห็นการแหวกขนบฝืนธรรมเนียมความเป็นอยู่ของผู้คนในสมัยนั้นที่ยังไม่เปิดใจกว้างรับความหลากหลายทางเพศที่มีอยู่จริงมากนัก หากแบร์รีผู้ประพันธ์ได้เน้นย้ำแก่นเรื่องจากชีวิตของทั้งสามนี้แล้วว่าสามารถเกิดขึ้นได้และอยู่ร่วมกับคนทั่วไปในสังคมได้อย่างปกติ ไม่ผิดแปลกประหลาด อันสะท้อนให้เห็นว่าแม้ผู้คนจะแตกต่างกันไม่ว่าด้านใดก็ตาม ก็สามารถอยู่ร่วมกันอย่างมีสันติภาพบนผืนแผ่นดินเดียวกันได้อย่างปกติสุข การ

รบราฆ่าฟันกัน ตลอดจนความขัดแย้งระหว่างชาติพันธุ์และอุดมการณ์ แล้วไม่นำไปสู่ประโยชน์อันใดจึงไม่ควรเกิดขึ้น แบร์ริกกล่าวว่า (Jordan: 2017) ทันทีที่เขาเขียนเรื่องราวให้ชายหนุ่มสองคนนี้พบกันในสถานสงเคราะห์วันฝนตกหนัก เขามั่นใจว่าสองคนนี้จะต้องตกลงใช้ชีวิตร่วมกัน ในตอนแรกเขาเองก็ไม่แน่ใจเช่นกันว่าสองคนนี้จะอยู่ด้วยกันอย่างไร เขาไม่รู้ว่าสองคนนี้จะพูดจากันแบบไหน แต่เขาสัมผัสได้ว่ามีเคมีด้านอื่น ๆ ที่เข้ากันระหว่างชายทั้งสองที่มีความรู้สึกเชื่อมโยงส่งถึงกันนั้นทรงพลังแรงกล้า น่ายินดี และเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป แม้ความขัดแย้งที่กำลังดำเนินต่อสู้อันไปในสนามรบจะเป็นที่สงสัยข้องใจสำหรับโทมัสว่าทำสิ่งนั้นกันไปเพื่อวัตถุประสงค์อันใด แต่ทั้งเขาและจอห์น โคลต่างแจ้งประจักษ์แก่ใจว่าสิ่งที่ต่างคนต่างต้องการอะไร และความรักที่มีให้กันนั้นจะมั่นคงไม่มีวันเสื่อมคลาย

3.2.4 ตัวละครสำคัญ

โทมัส แมคนัลตี (Thomas McNulty) เป็นผู้เล่าเรื่องเพียงคนเดียวและตัวละครเอกของนวนิยาย โทมัสเป็นชาวไอริช เกิดและเติบโตที่เมืองสลิกโก เมืองท่าสำคัญของประเทศไอร์แลนด์ เมื่อเกิดภาวะอดอยากครั้งยิ่งใหญ่ในประเทศไอร์แลนด์ระหว่าง ค.ศ.1845-1849 ทำให้โทมัสต้องสูญเสียสมาชิกในครอบครัวไปทั้งหมด เมื่อเขาเหลือตัวคนเดียว จึงต้องหาทางหนีออกจากประเทศบ้านเกิด โดยอพยพเข้าสู่แคนาดาและสหรัฐอเมริกาเพื่อมีชีวิตที่ดีขึ้น จนได้พบกับจอห์น โคล เด็กหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันผู้เป็นเพื่อนสนิทและกลายเป็นคนรักในที่สุด ทั้งสองร่วมกันสร้างครอบครัวโดยอุปการะเด็กหญิงชาวพื้นเมืองอินเดียน ชื่อ วินอนามาเป็นลูกสาวบุญธรรม โทมัสมีรสนิยมแบบชายรักชายและชอบแต่งตัวเป็นหญิง มีอุปนิสัยร่าเริงและเด็ดเดี่ยว หุ่เมเพื่อความรัก และสามารถทำทุกอย่างได้เพื่อคนที่รัก

จอห์น โคล (John Cole) เป็นเด็กหนุ่มชาวอเมริกันเชื้อสายอินเดียน เขาพบกับโทมัสครั้งแรกที่สถานสงเคราะห์ผู้ประสบภัยสงครามอินเดียน มีอายุไล่เลี่ยกันกับโทมัส จากความสัมพันธ์อันดีเพื่อนที่มีให้โทมัสจนกลายเป็นความรักในที่สุด จอห์นมีอุปนิสัยมุทะลุ รักการต่อสู้ อยู่เคียงข้างเป็นกำลังใจให้โทมัสเสมอ เป็นผู้นำของครอบครัว และมีรักที่มั่นคง จอห์น โคลป่วยหนักจนไม่สามารถร่วมรบกับกองทัพในสงครามชนพื้นเมืองอินเดียนต่อไปได้ จึงต้องปลดประจำการจากกองทัพ เป็นโอกาสให้เขาได้

ร่วมสร้างครอบครัวกับโทมัสและวินอนาอย่างจริงจัง เขาเดินทางใช้ชีวิตผจญภัยร่วมทุกข์ร่วมสุข ต่อสู้ไปกับโทมัสทุกที่ แม้โทมัสจะถูกจับเป็นนักโทษสงครามขังคุก เขายังคงเลี้ยงวินอนา ลูกสาวบุญธรรมเป็นอย่างดีเพื่อรอคอยการกลับมาของคนรัก

วินอนา (Winona) เป็นเด็กหญิงชาวอินเดียนชนเผ่าซูวีย์ 7 ขวบ เป็นหลานสาวของคอตฮีสฮอร์สเฟิร์ส ถูกจับตัวมาอยู่ในค่ายทหารอเมริกันที่โทมัสประจำอยู่พร้อมกับเด็กและผู้หญิงชาวเผ่าคนอื่น หลังจากการปะทะกันระหว่างกองกำลังสหรัฐอเมริกากับชนเผ่าซูวีย์ ไม่ปรากฏชื่อเดิมที่แท้จริงของเด็กหญิง วินอนาเป็นชื่อที่โทมัสตั้งให้ เนื่องจากเป็นชื่ออินเดียนชื่อเดียวกับโทมัสรู้จัก และเป็นชื่อของลูกสาวของคอตฮีสฮอร์สเฟิร์สที่เสียชีวิตจากการถูกทหารอเมริกันสังหารไปก่อนหน้านี้ หลังได้เข้ามาอยู่ในกองทัพ วินอนาได้รับการศึกษาจากโรงเรียนในค่ายทหาร โดยมีคุณนายนิอาลภรรยาของนายพลนิอาลผู้นำกองทัพเป็นครูสอน เธอจึงสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ในเวลาต่อมา โทมัสรักใคร่ผูกพันกับวินอนาจึงขอตัวเธอจากคุณนายนิอาลไปเป็นคนรับใช้ฝึกหัดเมื่อปลดประจำการจากกองทัพ แต่ต่อมาก็ได้เลี้ยงดูเป็นลูกสาวบุญธรรมเมื่อสร้างครอบครัวกับจอห์น โคล วินอนาถูกใช้เป็นตัวประกันต่อรองเพื่อแลกตัวกับลูกสาวนายพลนิอาลที่โดนคอตฮีสฮอร์สเฟิร์สจับตัวไปและเกือบถูกสตาร์ลิง คาร์ลตัน ทหารเอกของกองทัพฆ่าเพื่อต่อรองกับคอตฮีสฮอร์สเฟิร์ส แต่โทมัสมาช่วยไว้ได้ทันเพื่อปกป้องลูกสาว สุดท้ายวินอนารอดชีวิตและได้กลับสู่ครอบครัวที่มีจอห์นและโทมัสเป็นพ่อแม่ให้ความอบอุ่นตามเดิม

คอตฮีสฮอร์สเฟิร์ส (Caught-His-Horse-First) เป็นหัวหน้าชนเผ่าซูวีย์ ชนเผ่าพื้นเมืองอินเดียนที่ปะทะกับกองกำลังทหารอเมริกันของโทมัส มีฝีมือการรบที่เก่งกาจสามารถรู้วิธีหลบหนีเอาตัวรอดได้เป็นอย่างดี ชนเผ่าซูวีย์ผูกมิตรกับกองทัพในช่วงแรกด้วยการแบ่งปันเนื้อวัวเป็นเสบียงสงครามให้กับกองทัพเพื่อไม่ให้เหล่าทหารต้องล้มตายจากความอดอยาก แต่แล้วมิตรภาพระหว่างสองฝ่ายต้องขาดสะบั้นเนื่องจากลูกบ้านของเขาได้สังหารทหารชาวอเมริกัน 2 นายที่ลักลอบเข้ามาในหมู่บ้าน ส่งผลให้เกิดการปะทะและความขัดแย้งรุนแรงหลายครั้งนับจากนั้นเป็นต้นมา คอตฮีสฮอร์สเฟิร์สถูกตามล่าตัวและทำร้ายบาดเจ็บหลายครั้งจนต้องสะบักสะบอมหนีตายไปเรื่อย ภายหลังจึงได้กลับมาขอลูกสาวที่ถูกต้อนเป็นเชลยคืนจากกองทัพแต่ลูกสาวกลับถูกสังหารจนเสียชีวิตโดยไม่ตั้งใจ เขาจึงลักพาตัวภรรยาและลูกสาวสองคนของนายพลนิอาลไป แล้วสังหารภรรยาและลูกสาวหนึ่งคนเพื่อเป็นการแก้แค้น โดยไว้ชีวิตลูกสาวอีกหนึ่งคนเพื่อไว้เป็น

ตัวประกันต่อรองแลกลานสาวของเขา หรือ วิโนนา ลูกสาวบุญธรรมของโทมัสและจอร์ห์น กลับคืนสู่ชนเผ่า แต่แล้วความปรารถนาของเขาไม่สมหวัง เมื่อนายพลนีอาลที่ยังคงเศร้าโศกและคลั่งแค้นที่สูญเสียภรรยาและลูกสาวคนหนึ่งไป หลังจากที่ได้ตัวลูก ได้สั่งให้กองกำลังเข้าทำลายและสังหารชนเผ่าทุกคน รวมถึงตัวคอทธีสฮอร์สเฟิร์สเอง ทำให้วิโนนายังคงอยู่ได้ความปกครองเป็นลูกสาวบุญธรรมของโทมัสและจอร์ห์นต่อไป

นายพลทิลสัน นีอาล (Major Tilson Neale) เป็นนายพลผู้นำกองทัพสหรัฐในการทำสงครามสู้รบกับชนพื้นเมืองอินเดียนที่โทมัสและจอร์ห์นประจำอยู่ เขามีอุปนิสัยเป็นมิตรและรักความยุติธรรม แต่เมื่อตนเองต้องสูญเสียครอบครัว ทำให้เขากลับกลายเป็นคนโหดร้ายและอาฆาตพยาบาท เขาเป็นผู้สั่งการรบให้กองกำลังเข้าโจมตีหมู่บ้านชนเผ่าพื้นเมืองอินเดียนหลายครั้ง เป็นคู่ปรับกับคอทธีสฮอร์สเฟิร์ส ทำให้คอทธีสฮอร์สเฟิร์สโกรธแค้นเป็นอย่างมาก ภรรยาและลูกสาวของนายพลนีอาลถูกคอทธีสฮอร์สเฟิร์สจับไปเป็นตัวประกันแล้วสังหารเพื่อข่มขู่ให้นำหลานสาวของตนเองคือ วิโนนา มาแลกตัวลูกสาวอีกหนึ่งชีวิตที่เหลืออยู่ นายพลจึงต้องสั่งการให้สตาร์ลิง คาร์ตัน พลทหารคนสนิทไปนำตัววิโนนามาจากอ้อมอกโทมัสและจอร์ห์น เมื่อเสียบุคคลอันเป็นที่รักไปถึงสองคน เปรียบดังฟางเส้นสุดท้ายได้ขาดลง เมื่อนายพลได้ตัวลูกสาวกลับคืน จึงสั่งให้กองทัพกวาดล้างหมู่บ้านชนเผ่าซุจนไม่มีใครรอดชีวิตแม้แต่หัวหน้าเผ่า

สตาร์ลิง คาร์ลตัน (Starling Carlton) เป็นพลทหารมือขวาของนายพลทิลสัน นีอาล เขามีอุปนิสัยโหดร้ายและเชี่ยวชาญเชิงศึก เขาพร้อมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับนายพลทิลสัน นีอาลไปทุกหนแห่ง และช่วยทำภารกิจสำคัญคือ ตามหาครอบครัวของโทมัสจนเจอที่ไร่ของลิช แมแกน แล้วลักพาตัวเด็กหญิงวิโนนา ผู้เป็นหลานสาวของคอทธีสฮอร์สเฟิร์ส ศัตรูหมายเลขหนึ่งของกองทัพ มาเพื่อให้นายพลนีอาลนำไปแลกตัวลูกสาวกลับคืนมา สตาร์ลิงได้ข่มขู่คอทธีสฮอร์สเฟิร์สว่าจะสังหารหลานสาว หากไม่ยอมหยุดการปะทะกับกองทัพ จนสุดท้ายสตาร์ลิงถูกโทมัสฆ่าตาย ด้วยความรักและความผูกพันที่โทมัสมีให้วิโนนามากเกินกว่าจะยอมให้เด็กหญิงต้องเสียชีวิตไปต่อหน้าต่อตา

ลิช แมแกน (Lige Magan) เป็นพลทหารประจำกองทัพเดียวกันกับโทมัสและจอร์ห์น หลังจากปลดประจำการจากกองทัพทหาร เมื่อเขาเห็นว่าทั้งสองแต่งงานกัน ลิชมีน้ำใจเอื้อเพื่อเชิญทั้งสองให้ย้ายไปอยู่ที่ไร่ของครอบครัว ณ เมืองปารีส รัฐเทนเนสซี ณ ที่นี้เองที่โทมัสได้รู้สึกว่าการครอบครัวของเขาสมบูรณ์แบบอย่างเต็มตัว ทว่าไร่ของลิชยัง

กลายเป็นสนามรบขนาดย่อม เนื่องจากถูกกองกำลังทหารฝ่ายใต้จู่โจม แต่ด้วยฝีมือแม่นปืนอันฉกาจของลิซ ทำให้เขาสามารถยิงทหารเกือบทั้งกองทัพนั่นเสียชีวิต ส่งผลให้ทุกคนในไร่รอดชีวิตได้หวุดหวิด และเมื่อสงครามกลางเมืองได้จบลง มรสุม อุปสรรคต่าง ๆ ผ่านพ้นไป ไร่ของลิซกลายเป็นถิ่นพำนักของทุกชีวิตอย่างสงบสุข

3.2.5 โครงสร้างและมุมมองการเล่าเรื่อง

Days Without End ประกอบด้วย 23 บท ตั้งแต่บทที่ 1 ถึงบทที่ 23 ความยาว 301 หน้า หากพิจารณาภาพรวมของนวนิยาย จะเห็นว่าเป็นการเล่าเรื่องตามลำดับเวลาโดยโทมัส ตัวละครเอก เกี่ยวกับประวัติชีวิตของตนเอง นับตั้งแต่การแนะนำภูมิหลังของตนเอง การอพยพเข้าสู่แคนาดาและอเมริกา ชีวิตทหารท่ามกลางสงครามชนพื้นเมืองอินเดีย ชีวิตทหารท่ามกลางสงครามกลางเมืองอเมริกา จุดสิ้นสุดของสงครามและการสร้างครอบครัว จุดพลิกผันและการปกป้องครอบครัว สู่จุดคลี่คลายสุดท้ายของเรื่องราวคือครอบครัวที่สงบสุข ระหว่างการเล่าที่ผู้ประพันธ์กำหนดให้ผู้เล่าคือโทมัสสอดแทรกความคิดเห็นของตนเองลงไป เหตุการณ์ด้วย และมีการกล่าวถึงเหตุการณ์สลับข้ามเวลาไปมาเป็นระยะ

โทมัส แมคนัลที คือ ผู้เล่าเพียงหนึ่งเดียวของนวนิยายเรื่องนี้ จึงอนุมานได้ว่าผู้อ่านจะได้รับรู้เรื่องราวผ่านมุมมองการเล่าเรื่องของโทมัสแต่เพียงฝ่ายเดียว กล่าวคือ ภาพลักษณ์ อรรถรส อารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนความคิดเห็นต่อเหตุการณ์สภาพแวดล้อม สังคม รวมถึงตัวละครทุกตัวที่เหลือในเรื่อง จะเป็นไปในทางที่โทมัสในฐานะผู้ส่งสารเลือกที่จะนำเสนอต่อผู้อ่านในฐานะผู้รับสารทั้งหมด ณ ขณะที่โทมัสเล่าเรื่องราวนั้นเป็นเวลาที่เขาอยู่ในวัยชรา มีอายุได้ 70 ปี โดยเล่าย้อนกลับไปตั้งแต่จุดเริ่มต้นของเรื่องราวกว่าเกือบ 60 ปีมาแล้วขณะที่ตัวเขาเองมีอายุได้ 13 ปีเท่านั้น ผู้อ่านสามารถรับรู้ได้ถึงข้อเท็จจริงนี้จากการที่โทมัสได้กล่าวไว้ในระยะแรกเริ่มของเรื่องคือ บทที่ 2 ช่วงหนึ่งว่า “I am doing that now as I write these words in Tennessee. I am thinking of the days without end of my life. (Barry, 2016: 46)

นอกจากนี้ผู้อ่านสามารถสัมผัสได้ว่าในบางช่วงโทมัสกำลังสื่อสารกับผู้อ่านอยู่นั้นคือ มีการใช้สรรพนาม you เรียกผู้อ่าน ราวกับว่าผู้อ่านกำลังนั่งฟังเขาสนทนาเล่า

เรื่องอยู่ในโลกเดียวกันตรงหน้ากัน อาจกล่าวได้ว่าผู้อ่านถูกรวมเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวนี้เพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกสมจริงมากขึ้น อีกทั้งยังมีการใช้ภาษาอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ด้วยวัจนลีลาและวรรณศิลป์ที่ซับซ้อนแต่สวยงามในเวลาเดียวกัน ซึ่งจะได้กล่าวถึงในประเด็นลักษณะเด่นทางภาษา (Foregrounding) และปัญหาการแปลของตัวบทต้นฉบับต่อไป

3.3 การวิเคราะห์ลักษณะเด่นของตัวบท แนวทางการถ่ายทอดวัจนลีลา และปัญหาการแปล

เซบาสเตียน แบริร์รีประพันธ์นวนิยายเรื่อง *Days Without End* ด้วยวัจนลีลาที่เป็นเอกลักษณ์ มีการใช้กลวิธีทางภาษาที่โดดเด่นหลากหลายวิธีด้วยกัน Eoin McNamee (2016) นักวิจารณ์วรรณกรรมจาก *The Irish Times* กล่าวว่า การเรียบเรียงร้อยแก้วของแบริร์รีมีจังหวะเอื้ออย่างสวยงาม เป็นนวนิยายที่ประดิษฐ์ขึ้นด้วยความบรรจงลึกซึ้ง แรงกระตุ้นของเหตุการณ์นำพาเราล่องลอยติดตามทุกก้าวอย่างและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างฉับไว ทั้งของผู้ประพันธ์เองและของตัวละครโทมัส ร้อยเรียงประกอบขึ้นด้วยย่อหน้ายาวหลายย่อหน้าที่ยึดเหนี่ยวเชื่อมโยงกันไว้ด้วยภาษาศาสตร์อันวิจิตร แบริร์รีคือสุดยอดแห่งมนุษย์นักเขียน มีทิศทางการเดินเรื่องที่หลากหลาย เคลื่อนไหวแต่งแต้มด้วยแสงสีรูปไปหวงดงามตลอดเวลา เช่นเดียวกับเสียงเล่าของตัวละครโทมัสที่เจืออารมณ์ขัน น่าเวทนา และเป็นความจริงไม่ลวงหลอก ถือว่าประสบความสำเร็จอย่างมากในฐานะนักเขียน ซึ่งสามารถสร้างสรรค์นวนิยายอันยิ่งใหญ่เรื่องนี้ให้เสมือนดนตรีบรรเลงเพลงชีวิตได้อย่างจริงจังและน่าทึ่ง (www.irishtime.com)

ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมเอาลักษณะโดดเด่นทางภาษาหลากหลายรูปแบบมาเพื่อวิเคราะห์ปัญหาที่พบเมื่อต้องแปลเป็นภาษาไทย และศึกษาหาวิธีการถ่ายทอดจากต้นฉบับให้เป็นภาษาปลายทางให้ได้ผลลัพธ์และการตอบสนองใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด ดังจะได้อธิบายเป็นประเด็นดังต่อไปนี้

3.3.1 วัจนลีลาของเรื่องเล่า (Narrative)

วัจนลีลาที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง *Days Without End* เป็นไปในลักษณะการบรรยาย เช่น บรรยายฉากต่อสู้ในสงคราม อันเป็นฉากหลังของเรื่องอย่างเห็นภาพโดยละเอียด ไล่ไปตามสายตาของโทมัสผู้เป็นตัวละครเอกและสอดแทรกความคิดเห็นของตนเองเป็นระยะ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

Wearily, wearily, we walked back. The townsmen were standing twenty feet back from the flames. It was still a ferocious turmoil of smoke and fire and resins sparking and spitting like some old painting of hell. The troopers massed together, not talking much yet, watching the flames and watching the townsmen. We didn't know where we were. We didn't for those moments know our names. We were different then, we were other people. We were killers, like no other killers that had ever been. Then with a huge queer sighing, the roof of the lodge fell in. it collapsed in a great smoulder and shatter of sparks. The sparks rushed into the air above and tumbled there, joyous and black and red. An enormous stormcloud of sparks. Then the walls of the building tumbled, and fierce in the dark worst flames burned the bodies, brave upon brave piled six deep, you could see the ruined faces and smell the roasting flesh, the corpses twisted strangely in the heat, fell and rolled onto the scorched grasses, no longer held by the walls. More sparks flew up, it was a complete vision of world's end and death, in those moments I could think no more, my head bloodless, empty, racketing, astonished. Troopers wept, but they were not tears I knew. Others threw their hats into the air, as if it were crazy celebration. Others held their heads as if they had just heard of the death of their own loved ones. There didn't seem to be anything alive, including ourselves. We were dislocated, we were not there, now we were ghosts.

(Barry, 2016: 38-39)

จากตัวอย่างข้อความข้างต้น ผู้ประพันธ์เล่าภาพความเสียหายของหมู่บ้านชาวพื้นเมืองอินเดียนหลังจากถูกกองทัพทหารสหรัฐอเมริกาเข้าทำลายโจมตี โดยใช้กลวิธีทางวจนลีลาที่โดดเด่น มีการเลือกสรรคำในหมวดหมู่เดียวกันอย่างหลากหลาย เช่น the flames, smoke, fire, smoulder, heat ซึ่งเป็นกลุ่มคำนามที่จัดอยู่ในหมวดหมู่ของไฟและการเผาไหม้ รวมถึงคำกริยาแสดงกระบวนการการทำงานของไฟ คือ sparking and spitting ที่นอกจากจะทำให้ผู้อ่านได้เห็นภาพและรู้สึกถึงความร้อนระอุผ่านออกมาจากตัวอักษรแล้วนั้น ยังมีสัมผัสอักษรระหว่างคำที่ช่วยเพิ่มความสั่นไหวและไพเราะของร้อยแก้วส่วนนี้อีกด้วย หากเปรียบไฟเป็นเหตุแห่งความเสียหาย ผู้ประพันธ์ได้นำผู้อ่านไปยังผลแห่งความเสียหายนั้นด้วย นั่นคือ ความตายและศพ ดังที่ผู้ประพันธ์ใช้กลุ่มคำในหมวดหมู่ของความตาย คือ killers, ruined faces, roasting flesh,

corpses, death, ghost เพื่อบรรยายความสยดสยองของภาพที่ปรากฏต่อหน้าของโทมัส ตัวละครเอก ส่งผ่านมายังผู้อ่านให้ได้รู้สึกเช่นเดียวกัน จนเกิดอารมณ์ร่วมไปพร้อมกันราวกับมีประสบการณ์อยู่ในเหตุการณ์จริง ณ เวลาเดียวกัน อีกทั้งผู้ประพันธ์ยังเลือกให้ผู้เล่าเรื่องใช้สรรพนาม you ในประโยค you could see the ruined faces and smell the roasting flesh เพื่อเรียกชวนผู้อ่านให้เข้าไปอยู่ในโลกเดียวกัน ไม่แบ่งแยกออกจากกัน นับว่าแบร์รีประสบความสำเร็จในการใช้วจนลีลาของเรื่องเล่าอย่างแท้จริง วรรณศิลป์ที่ปรากฏทั้งหมดนั้นเป็นการวาดภาพสงครามให้เสมือนบรรยากาศความทุกข์ทรมานในนรก ดังที่โทมัสกล่าวเปรียบเทียบไว้ตั้งแต่ตอนต้นของเนื้อความว่า like some old painting of hell นั่นเอง ซึ่งส่งผลให้ผู้อ่านได้เห็นภาพความเสียหายและสยดสยองนั้นอย่างชัดเจน สร้างอารมณ์ให้ผู้อ่านได้ซึมซับอย่างลึกซึ้ง นับเป็นการทำหน้าที่ของตัวบทต้นฉบับได้อย่างสมบูรณ์

ตัวอย่างที่ 2

There was good water under the thickening ice. All the stores would keep fresh in those low temperatures. There was a forest of wood to burn. We washed our shirts and trews and when we went out to get them off the bushes, they were as stiff as corpses in the cold. Some poor cows froze where they were standing like they had peered into the face of old Medusa. Men lost the wages of three years hence at cards. They bet their boots and then pled for the pity of the winner. The piss froze as it left our peckers and woe betide the man with an obstruction or hesitation to their shit, because soon they had a brown icicle on their arse. The whiskey continued its work of eating our livers. It was as good a life as most of us had ever knowed. Watchorn and Pearl mingled with the rest, as if the major had forgotten their offence. The Missouri men sang their Missouri songs, rough Kansas men sang theirs, and those queer. New England types sang no doubt the ancient songs of England, who could tell.

(Ibid. p. 47.)

จากข้อความตัวอย่างข้างต้น แบร์รีผู้ประพันธ์ใช้วจนลีลาบอกเล่าสภาพความเป็นอยู่ของกองทัพทหารอเมริกันภายใต้อากาศหนาวเย็น โดยแบ่งการเล่าออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกคือการเล่าให้เห็นภาพของสภาพอากาศที่หนาวเย็นยะเยือก โดยแสดงให้เห็นบรรยากาศเยือกแข็งด้วยการใช้คำศัพท์และวลีที่อยู่ในหมวดหมู่ความหนาวเย็น อาทิ thickening ice, low

temperatures, froze รวมทั้งสภาพธรรมชาติทั้งอากาศ ต้นไม้ ตลอดจนสัตว์ที่ได้รับผลกระทบจากภัยหนาว จากนั้นเล่าต่อไปเกี่ยวกับวิถีชีวิต กิจกรรม และกิจกรรมที่ทำกันเป็นกลุ่มของบรรดาทหาร เช่น การรวมตัวสังสรรค์เล่นไพ่ ดื่มสุรา และร้องรำทำเพลง สุราเป็นสิ่งที่ให้ความร้อนและความอบอุ่นแก่ร่างกายเพื่อคลายความหนาว เป็นผลมาจากอากาศหนาวเข้าขั้นวิกฤต จนมนุษย์ต้องหาทางช่วยในการประคองชีวิตให้อยู่รอด พ้นจากการถูกความหนาวกัดกิน แบริร์ยังเลือกบรรยายความโหดร้ายของอากาศนี้ให้รวมไปถึงปีศาจและอุจจาระที่ต้องกลายสภาพผิตแผกไปจากปกติ และสร้างความยากลำบากให้กับเหล่าทหารได้อย่างเห็นภาพชัดเจน กระนั้นยังสามารถหาความสำราญให้กับตนเอง และพวกพ้องได้ด้วยการร้องเพลงสร้างสีสันและความสุข แบริร์บรรยายการร้องรำทำเพลงนี้ไล่เรียงไปตามภูมิภาคของเหล่าพลทหารที่แตกต่างกัน นับตั้งแต่ Missouri, Kansas และ New England การใช้จินตนาการของเรื่องเล่าของผู้ประพันธ์ในข้อความข้างต้น สามารถทำหน้าที่สื่อสารจากผู้เล่าเรื่องหรือผู้ส่งสารให้กับผู้อ่านหรือผู้รับสารได้อย่างดีเยี่ยมและประสบความสำเร็จ สามารถเก็บรายละเอียดได้อย่างครบถ้วน ทั้งธรรมชาติ สัตว์ และมนุษย์ ส่งผลให้ผู้อ่านได้สัมผัสบรรยากาศและความรู้สึกนั้นได้ราวกับไปอยู่ในสถานที่จริงกับตัวละคร

3.3.1.1 แนวทางการถ่ายทอดวจนลีลาของเรื่องเล่า

การถ่ายทอดวจนลีลาของเรื่องเล่า หรือ Narrative นั้นต้องกระทำด้วยความละเอียดประณีต นอกจากการเล่าให้ภาพที่ผู้ประพันธ์ได้บรรยายไว้เป็นที่ประจักษ์ในมโนทัศน์ของผู้อ่านแล้ว ยังต้องคำนึงถึงและเก็บรายละเอียดความงดงามทางวรรณศิลป์ที่ผู้ประพันธ์รังสรรค์ขึ้นมาในวจนลีลาของเรื่องเล่าอีกด้วย ทั้งการเล่นคำสัมผัสและการซ้ำคำ อันเป็นเอกลักษณ์อีกประเภทหนึ่งที่โดดเด่นไม่แพ้กัน ผู้วิจัยจึงใช้กลวิธีการหลากคำและการเลือกสรรคำไวพจน์มาเพื่อช่วยในการถ่ายทอดวจนลีลา เพื่อให้วจนลีลาของเรื่องเล่าที่ให้อรรถรสแก่ผู้อ่านได้ใกล้เคียงต้นฉบับมากที่สุด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

Wearily, wearily, we walked back. The townsmen were standing twenty feet back from the flames. It was still a ferocious turmoil of smoke and fire and resins sparking and spitting like some old painting of hell. The troopers massed together, not talking much yet, watching the flames and watching the townsmen. We didn't know where we were. We didn't for those moments know our

names. We were different then, we were other people. We were killers, like no other killers that had ever been. [...]

(Ibid. p. 38.)

ข้อความข้างต้นเป็นการเล่าสภาพความเสียหายหลังจากหมู่บ้านชาวพื้นเมืองอินเดียนถูกกองทัพทหารสหรัฐอเมริกาเข้าโจมตี เห็นได้ชัดว่าผู้ประพันธ์บรรยายภาพส่วนต่าง ๆ ที่ละส่วนอย่างละเอียดและเกิดความเคลื่อนไหวในตัวอักษรนั้นด้วยการใช้กลวิธีสัมผัสคล้องจอง การซ้ำคำ และการใช้ความเปรียบแบบอุปลักษณ์เข้ามาช่วยให้ลื่นไหลมากยิ่งขึ้น นับตั้งแต่เหล่าพลทหาร เพลิงไหม้ ชาวเมือง ตลอดจนความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ ผู้วิจัยเห็นว่าภาษาต้นฉบับของผู้ประพันธ์นั้นงดงามและกินความหมายลึกซึ้งอยู่เป็นทุนเดิม จึงเลือกถ่ายทอดวจนลีลาเป็นภาษาปลายทางโดยอ้างอิงกลวิธีเดียวกันกับผู้ประพันธ์ เพื่อคงความไพเราะและการเล่าเรื่องนั้นไว้ให้ใกล้เคียงมากที่สุด และอาจมีการสลับตำแหน่งคำในวลีหรือประโยคเพื่อความลื่นไหลและให้ถูกต้องตามฉันทลักษณ์ของภาษาไทยเท่านั้น ดังนี้

เราเดินกลับมา อ่อนล้า อ่อนแรง ชาวเมืองยืนอยู่หลังกองไฟห่างไป
ยี่สิบฟุต ทั้งควันโขมง ทั้งเพลิงยังโหมกระหน่ำไหม้เกรี้ยวกราด เศษยางไม้เกรียม
ไอร้อนปะทุกระเด็นกระดอน ราวภาพวาดขุมนรกเก่าเก็บ กองพลทหารม้าเกาะ
กลุ่มกันไม่ทันได้พูดมากสักเท่าไร มองไปยังเปลวไฟ มองไปยังชาวเมือง เราไม่รู้
ว่าอยู่ที่ไหน สัมชื่อตัวเองไปชั่วขณะ เราไม่ใช่คนเดิม นาที่นี้เราเป็นคนอื่น เราคือ
ฆาตกร ที่ไม่เหมือนฆาตกรหน้าไหนมาก่อน [...]

จากบทแปลข้างต้น ผู้วิจัยถ่ายทอดวจนลีลาของเรื่องเล่าเป็นภาษาไทยให้เก็บความหมายและวรรณศิลป์ของตัวบทต้นฉบับมากที่สุด โดยเลือกใช้คำสัมผัสสระและสัมผัสอักษรนับตั้งแต่ประโยคแรก กล่าวคือ ใช้คำสัมผัสสระคำว่า “มา” กับ “ล้า” พร้อมทั้งใช้คำซ้ำและสัมผัสอักษรในคำว่า “อ่อน” “ล้า” และ “แรง” ตามลำดับ และสลับเอาคำขยายกริยาสองคำ คือ *wearily* ที่แปลได้ว่า “อ่อนล้า อ่อนแรง” มาตามหลังประโยค “เราเดินกลับมา” เพื่อให้ถูกต้องตามฉันทลักษณ์ของรูปประโยคในภาษาไทย จากนั้นจะสังเกตเห็นได้ว่าผู้ประพันธ์บรรยายภาพเพลิงไหม้อย่างละเอียดครบทุกองค์ประกอบ ทั้งเปลวไฟและเศษยางไม้ ผู้วิจัยจึงเลือกสรรคำที่ทำให้ผู้อ่านเห็นภาพการเผาไหม้นั้นอย่างชัดเจนดังที่ต้นฉบับได้วาดภาพไว้ โดยยังคงโครงสร้างประโยคของต้นฉบับไว้ เนื่องจากเป็นประโยคที่เรียบเรียงได้เห็นภาพเคลื่อนไหวอย่างสมบูรณ์ รวมถึง

การใช้คำสัมผัสเพื่อความงามทางวจนลีลาเช่นกัน คือ การซ้ำคำว่า “ทั้ง” การเล่นคำสัมผัส “ไฟ” “ไหม้” “ไม้” “ไอ” “ปะทุ” “กระหน่ำ” “เกรี้ยวกราด” และ “กระเด็นกระดอน” “เก่า” กับ “เก็บ” เช่นเดียวกับเนื้อความส่วนหลังที่ผู้เล่าเรื่องได้ผสมความรู้สึกส่วนตัวของตน ลงไปในการบรรยายภาพตรงหน้าและผู้ประพันธ์ยังคงใช้กลวิธีเล่นคำและซ้ำคำอย่างต่อเนื่อง คือคำว่า watching, We, trooper, together, talking, townsmen, know, names และ killers ผู้วิจัยจึงตัดสินใจแปลแบบถ่ายถอดตามโครงสร้างประโยคเดิมแล้วเลือกสรรคำมาเพื่อให้มีเสียงสัมผัสทั้งในวรรคเดียวกัน และระหว่างวรรคมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ตามลำดับการเรียงเรียงประโยค คือคำว่า “กอง” “เกาะ” “กลุ่ม” “กัน” “ทัน” “เท่าไร” “ไม่” “มาก” “ได้” “มองไปยัง” “เปลวไฟ” “ไม่รู้” “อยู่” “ที่ไหน” “ไป” “เรา” “แตกต่าง” “อย่าง” “เป็น” “เช่น” “คือ” “ขาดกร” “ได้” “ไม่” “เหมือน” “หน้า” “ไหน” และ “นี้” ผู้วิจัยเชื่อว่าจะทำให้ผู้อ่านได้เกิดจินตภาพ รับรู้ถึงกลิ่นเสียง และสัมผัสได้ถึงอารมณ์ของตัวละครอย่างลึกซึ้งใกล้เคียงกับการอ่านต้นฉบับภาษาอังกฤษ

เช่นเดียวกับการบรรยายภาพชีวิตความเป็นอยู่และการต่อสู้เอาชีวิตให้รอดพ้นจากภัยฤดูหนาวที่แบร์รี่ยังคงใช้กลวิธีซ้ำคำ สัมผัสอักษร สัมผัสสระ การเลือกใช้กลุ่มคำในหมวดหมู่เดียวกัน รวมถึงการใช้ความเปรียบอุปมา เพื่อเสริมสร้างภาพนั้นให้มีชีวิตและชัดเจนในความรู้สึกของผู้อ่าน ทำให้การอ่านของผู้อ่านลื่นไหลไปตามลำดับการเล่าเรื่อง และยังสร้างความโดดเด่นให้กับตัวบทต้นฉบับ เป็นวรรณศิลป์อันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของผู้ประพันธ์อีกด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

There was good water under the thickening ice. All the stores would keep fresh in those low temperatures. There was a forest of wood to burn. We washed our shirts and trows and when we went out to get them off the bushes, they were as stiff as corpses in the cold. Some poor cows froze where they were standing like they had peered into the face of old Medusa. Men lost the wages of three years hence at cards. They bet their boots and then pled for the pity of the winner. The piss froze as it left our peckers and woe betide the man with an obstruction or hesitation to their shit, because soon they had a brown icicle on their arse. The whiskey continued its work of eating our livers. It was as good a life as most

of us had ever knowed. Watchorn and Pearl mingled with the rest, as if the major had forgotten their offence. The Missouri men sang their Missouri songs, rough Kansas men sang theirs, and those queer. New England types sang no doubt the ancient songs of England, who could tell.

(Ibid. p. 47.)

ข้อความข้างต้นเป็นการเล่าสภาพชีวิตความเป็นอยู่ท่ามกลางอากาศหนาวเย็นของกองทัพทหารสหรัฐอเมริกา ผู้ประพันธ์ใช้กลวิธีบรรยายวิจนลีลาดังกล่าวโดยใช้คำในหมวดหมู่เดียวกัน เช่น thickening ice, temperatures, froze ผสมผสานกับการเล่นสัมผัสอักษร สัมผัสสระ และอุปมา จนออกมาเป็นวิจนลีลาที่เล่าให้เห็นภาพได้อย่างชัดเจนสวยงาม ครอบคลุมทุกรายละเอียดทั้งสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติและกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ ผู้วิจัยเห็นว่าโครงสร้างทางวิจนลีลาของตัวบทต้นฉบับนั้นสมบูรณ์อยู่แล้วเป็นทุนเดิม จึงเลือกเก็บส่วนที่ตีนั้นไว้ และถ่ายทอดวิจนลีลาออกมาให้มีความงามทางวรรณศิลป์โดยใช้กลวิธีเดียวกันกับต้นฉบับ คือ การหลากคำในภาษาไทย และสร้างคำสัมผัสคล้องจองอย่างมีจังหวะ รวมถึงการขยายความวลีอุปมาให้มีนัยยะชัดเจนขึ้นในบริบทของภาษาและสังคมไทย จนได้วิจนลีลาข้างต้นออกมาเป็นภาษาไทยดังต่อไปนี้

มีน้ำสะอาดใช้ได้อยู่ได้เกล็ดน้ำแข็งทับถมแน่นหนา ถนอมเสปียงอาหาร ด้วยอุณหภูมิต่ำเช่นนั้นจะสดใหม่เสมอ เชื้อเพลิงไม้ฟืนเกลื่อนพื้นป่า เราซึกเสื่อกางเกงตากเหนือพุ่มไม้ พอไปเก็บผ้า พบว่าแข็งทื่อแน่นิ่งราวกับศพกลางไอหนาว เวทนาเจ้าว้าวบางตัวยืนเยะเยือกติดตรึงอยู่กับที่ ดุจต้องคำสาปจ้องตาเมดูซ่าแล้วกลายเป็นหิน สามปีต่อจากนั้นเหล่าพลทหารผลาญค่าจ้างละลายลงเล่นไฟ ตอนพนักก็มันใจพุ่มสุดตัวเอาหัวเป็นประกัน จากนั้นจบตาค่อยรำร้องขอความกรุณาจากคนชนะ ฉี่ที่เพิ่งพุ่งออกจากจู้จับตัวแข็งทันใด ให้เป็นอุปสรรคแก่ชายหนุ่ม ลังเลใจยามเบ่งฮี เพราะออกมายังไม่ทันไรก็กลับกลายเป็นแท่งหินย้อยสีน้ำตาล คาปากทวารอยู่อย่างนั้น เรากระดกสุราเมรัยไหลลงท้องให้กักดินดับต่อเนื่อง ช่างเป็นเหล่าชั้นดีเท่าที่เราเคยลิ้มรส วัทซอร์นกับเฟิร์ลสังสรรค์ปะปนกับทหารคนอื่นกลมกลืนไป ดูไม่มีอะไรราวกับนายพลลิ้มโทซของทั้งสองแล้วเสียสันทหารจากมิสซูรีร้องเพลงขาวมิสซูรี ขาวแคนซัสคนหยาบร้องเพลงท้องถิ่นแคนซัส พวกเพลงประหลาดทั้งนั้น ส่วนพวกนิวอิงแลนด์ "ใหม่" ร้องเพลงอิงแลนด์ "เก่า" อยู่แน่นอน ไม่มีใครรู้หรอก

3.3.1.2 ปัญหาการแปลวจนลีลาของเรื่องเล่า

การแปลวจนลีลาของเรื่องเล่าจากภาษาต้นฉบับหรือภาษาอังกฤษเป็นภาษาปลายทางหรือภาษาไทยนั้นไม่พบปัญหาเป็นรูปธรรมเด่นชัด เช่น ไวยากรณ์หรือคำศัพท์ที่ไม่อาจพบความหมายที่ถูกต้องในภาษาไทย หากแต่เป็นปัญหาการเลือกสรรใช้คำมาเพื่อบรรยายอย่างเหมาะสมเพื่อให้ผู้อ่านภาษาปลายทางได้รู้สึก สัมผัส และเข้าถึงบรรยากาศที่ผู้ประพันธ์บรรยายไว้ในภาษาต้นทางอย่างลึกซึ้ง อีกทั้งยังต้องคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เพื่อถ่ายทอดบรรยายนั้นให้ผู้อ่านเข้าใจวัฒนธรรมที่ต่างต่างนั้นได้โดยไม่ต้องตีความซับซ้อน ตลอดจนน้ำเสียงของผู้เล่าเรื่อง คือ โทมัส ที่จะต้องได้รับการถ่ายทอดออกมาได้ตรงตามบุคลิกลักษณะ ระดับภาษาที่ใช้ และอารมณ์ความรู้สึกที่ส่งผ่านออกมาจากน้ำเสียงนั้นได้ตรงตามช่วงวัย ผู้วิจัยจึงต้องคิดค้นหาวิธีการและพิจารณาเลือกคำในภาษาไทยที่เหมาะสมทั้งความหมายและลีลามานเพื่อประกอบสร้างแล้วถ่ายทอดเป็นวจนลีลาของเรื่องเล่าในภาษาไทยให้ผู้อ่านภาษาไทยได้เห็นภาพใกล้เคียงกับวจนลีลาภาษาอังกฤษมากที่สุด

3.3.2 วจนลีลาตามกระแสสำนึก (Stream of consciousness)

ในนวนิยายเรื่อง *Days Without End* ผู้ประพันธ์เลือกให้โทมัส ที่ปัจจุบันเป็นชายชราอายุ 70 ปีเล่าเรื่องเหตุการณ์ผ่านมุมมองและความทรงจำย้อนกลับไปสู่ชีวิตในช่วงสมัยวัยรุ่นที่ต้องผจญภัยร้อนหนาวผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ มากมาย เรื่องราวส่วนใหญ่ในนวนิยายบอกเล่าผ่านการย้อนกลับไปในอดีต (flashbacks) และโทมัสยอมรับว่าในบางครั้งอาจบอกรายละเอียดผิดไป เขาเล่าเรื่องกระโดดสลับไปมาตามที่เขาจดจำเหตุการณ์ได้ (Whipple, 2017: 1) วจนลีลาประเภทนี้ก่อให้เกิดความท้าทายในการถ่ายทอดออกสู่ภาษาปลายทางเป็นอย่างยิ่ง ดังที่จะได้ยกตัวอย่างพร้อมกับคำอธิบายดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

(1) So we dug like frightened heroes. John Cole I noted was the best digger, it wasn't the first time he had turned the earth, you could tell. So I copied him. (2) I had only ever pulled up potatoes with my hands as a little boy in Ireland, after my father shook the earth around them with his

spade, that was just a little patch he had kept behind our house, it wasn't like he was a true farmer. (1) The frost was still on the ground everywhere and the temperature had started to freeze the little river that wound past the camp, making it I suppose a good choice for a stopping place. The grasses were sere and indifferent really, scratching the horizon of the sky with their sharp stems. That sky was clear and high and the lightest blue. We were four hours digging out the trenches. The troopers were signing as they worked, dirty-worded songs we all knew. We were sweating like window-glass in the winter. (3) The major drove us on in his strange way, sort of cold, indifferent, like the grasses. He was set to do something and he was doing it. In the town he had asked the padre to come out but the townsmen vetoed that. (1) After the hours of digging we were sent then to fetch across the bodies and we brought the bodies of the women and the children to the pit and after that we went to the burnt-out lodged and fetched in among the debris and the black dirt and got whatever we could of the bones of the braves, heads and such. [...]

(Ibid. pp. 42-43.)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้ประพันธ์เรียบเรียงเสียงเล่าของผู้เล่าเรื่องให้เป็นไปตามกระแสสำนึกของตัวละครโทมัสที่คิดถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ในขณะที่โทมัสเล่าถึงกิจกรรมการขุดหลุมฝังศพชาวพื้นเมืองอินเดียน แต่แล้วเหตุการณ์ตรงหน้าผู้เล่าในขณะนั้นกลับทำให้เขานึกย้อนกลับไปเหตุการณ์สมัยที่ยังอาศัยอยู่กับครอบครัวในประเทศไอร์แลนด์และช่วยบิดาทำไร่ปลูกมันฝรั่ง แล้วเล่าเรื่องราว ณ ช่วงขณะนั้นพอสังเขป หลังจากนั้นจึงได้กลับมาเล่าถึงสภาพอากาศหนาวเย็นที่กำลังเผชิญอยู่ในเหตุการณ์ขุดหลุมฝังศพอีกครั้งพร้อมบรรยายลักษณะทางธรรมชาติ ต่อจากนั้นจึงได้ย้อนกลับไปเล่าถึงการทำงานของนายพลผู้นำกองทัพเพียงสั้น ๆ ซึ่งถือเป็นเหตุการณ์อีกเหตุการณ์หนึ่ง ก่อนจะดึงผู้อ่านกลับมาสู่เหตุการณ์การขุดหลุมฝังและลำเลียงศพตรงหน้าอีกครั้ง การสลับเหตุการณ์ต่าง ๆ ไปมาลักษณะนี้แสดงให้เห็นกระแสสำนึกของตัวละคร ที่เกิดขึ้นฉับพลันตามความทรงจำและได้รับการถ่ายทอดออกมาตรงตามลักษณะนั้น โดยปราศจากการเรียบเรียงใหม่ให้เป็นไปตามลำดับเวลาที่เกิดขึ้นจริง

ตัวอย่างที่ 2

(1) Major seems to decide to let the question of what the hell Starling Carlton was doing lie and he acknowledges next morning on parade that nothing much good could of come of that plan anyhow. He sees that now, too late. Snow falling like bread of heaven that won't feed no Israelite. Maybe the major is feeling that old days are dying and new days are coming. Lige says he was only trying to get a shot in for Caleb Booth and he didn't mean to kill no girl. Everyone understood that. Major seems intent on leaving it then. But that don't stop John Cole asking Starling Carlton a few nights after in barracks what in hell he was doing. Starling Carlton is a friend so he must feel obliged to answer. He says when he seen that the chiefs gun was one of them new Spencer carbeens he just got a choler in his head like a storm. He was sudden mad as a brushfire. He couldn't see how he had to tote his goddamn musket in his goddamn sash and this Indian go about the place with gun royalty. That's what he said, gun royalty. And so on. So, why'd you go stabbing him, says John Cole. (2) Weren't it obvious. Goddamn it, didn't John Cole see the chief raise his carbeen to him? Goddamn, did he not shoot him with it? What you saying? Ain't it a fact, Handsome John Cole, that you got Indian in you somewhere? I guess you feeling sorrow for your own kind, goddamn it. (1) Then John Cole is confused for a moment an so am I. (2) I can't remember if the shot came before the stabbing or after. I am trying to get back to the vision of it in my head. I reckon it was after but my mind's not so sure. Oh Jesus. (1) Then John Cole is looking like Starling Carlton stabbed him too and then Starling Carlton comes over close and says, look see, I ain't angry with you, John Cole, don't you be angry with me. Alright, says John Cole, and only myself can see his eyes are damp. John Cole will cry if you do right by him. Then Starling Carlton puts him in a kind of bear hug. (2) I'm thinking, I bet John Cole can smell the stink of that man now. It don't last long but it happens. Then I guess we think we can be going on from there as usual.

(Ibid. pp. 115-116.)

จากข้อความตัวอย่างข้างต้น ผู้ประพันธ์กำหนดให้ตัวละครเอกบรรยายบอกเล่าเหตุการณ์ในค่ายทหารซึ่งกล่าวถึงนายพล สตาร์ลิงและจอห์นกำลังสนทนากัน ระหว่างนี้โทมัสก็ได้แทรกความทรงจำของตนเกี่ยวกับจอห์นเข้าไประหว่างเหตุการณ์จริงที่กำลังดำเนินอยู่ตรงหน้า หลังจากนั้นได้สลัดความคิดไปมา กล่าวคือ ระหว่างเหตุการณ์จริงที่มีตัวละครสองตัว คือสตาร์ลิงและจอห์นกำลังคุยกันกับความทรงจำที่ตัวละครโทมัสเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว แสดงให้เห็นกระแสนึกของตัวละครที่ไม่คงที่จนสะท้อนออกมาเป็นวัจนลีลา ที่ไหลรวมกันตามที่ตัวละครจะนึกขึ้นได้ ณ เวลานั้น ไม่เป็นไปตามลำดับเวลาที่เกิดขึ้นจริง ผู้อ่านจึงจะรับรู้ทั้งเหตุการณ์จริงที่กำลังดำเนินอยู่ ขณะเดียวกันจะได้ยังรู้สิ่งที่อยู่ในหัวสมองของผู้เล่าที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันเช่นกัน

3.3.2.1 แนวทางการถ่ายทอดวัจนลีลาตามกระแสนึก

กระแสนึกเป็นส่วนหนึ่งที่ซับซ้อนทั้งทางกาลเวลาและความทรงจำของตัวละครผู้เล่าเรื่อง ผู้วิจัยจึงมีแนวทางการแปลให้ผู้อ่านซึมซับวัจนลีลาประเภทนี้ได้โดยรู้เท่าทันเมื่อตามติดความคิดของตัวละคร ไม่เกิดความสับสนงงระหว่างการอ่าน สามารถรับรู้เข้าใจการผสมกันของความคิดและความทรงจำหลากหลายกระแสในเนื้อความเดียวกันได้เป็นอย่างดี ขณะเดียวกันสามารถแยกแยะได้ว่าแต่ละประโยคกำลังสื่อใจความใดและจำแนกได้ว่าแต่ละความคิดเป็นเหตุการณ์ในช่วงเวลาใด กล่าวคือเป็นเหตุการณ์ปัจจุบันขณะตรงหน้า เหตุการณ์ในอดีต หรือเหตุการณ์ในอนาคต โดยใช้โครงสร้างประโยคและธรรมชาติของภาษาไทยมาช่วยในการแปล ดังจะได้ยกตัวอย่างเพื่ออธิบายพร้อมคำแปลต่อไปนี้

(1) So we dug like frightened heroes. John Cole I noted was the best digger, it wasn't the first time he had turned the earth, you could tell. So I copied him. (2) I had only ever pulled up potatoes with my hands as a little boy in Ireland, after my father shook the earth around them with his spade, that was just a little patch he had kept behind our house, it wasn't like he was a true farmer. (1) The frost was still on the ground everywhere and the temperature had started to freeze the little river that wound past the camp, making it I suppose a good choice for a stopping place.[...]

(Ibid. p. 42.)

ข้อความตัวอย่างข้างต้นประกอบด้วยเหตุการณ์สองเหตุการณ์ตามกระแสน่าึก ผู้ประพันธ์เริ่มต้นบรรยายเหตุการณ์แรกหรือเหตุการณ์ (1) คือการขุดหลุมฝังศพเหยื่อผู้เสียชีวิตจากสงครามการปะทะ จากนั้นจึงโยงความคิดจากเหตุการณ์แรกไปยังอีกเหตุการณ์หรือเหตุการณ์ (2) ในสมัยอดีตกาลเมื่อครั้งผู้เล่ายังเป็นเด็ก ซึ่งได้ขุดหลุมเช่นเดียวกันกับเหตุการณ์ที่กล่าวถึงก่อนหน้า ถัดมาจึงกลับมากล่าวถึงทัศนียภาพและธรรมชาติในเหตุการณ์ (1) อีกครั้งหนึ่ง ผู้วิจัยจึงตัดสินใจถ่ายทอวจนลีลาของทั้งสองเหตุการณ์ให้เกิดความแตกต่างกัน แต่ยังคงกลมกลืนเป็นเรื่องราวเดียวกันอยู่ ดังนี้

(1) ดังนั้น พวกเราขุดหลุมฝังศพเหยื่อวีรบุรุษที่ห้วยกลัว จอห์น โคล นันละ ผมสังเกตเห็น คือผู้เชี่ยวชาญการขุดดินเหนือใคร ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาขุดดิน หรอก คุณจะบอกและสัมผัสได้ ผมจึงทำตามเขา (2) เคยแต่ดึงหัวมันฝรั่งด้วยมือเปล่าเมื่อครั้งเก่าก่อนตอนเป็นเด็กน้อยในไอร์แลนด์ หลังจากพ่อกู้ชีพแล้วพรวนดินรอบหัวมันเสร็จแล้ว แค่ที่ดินผืนเล็กที่พ่อกทำไว้หลังบ้านเรา พ่อดูไม่เป็นชวานาที่แท้จริง (1) เกล็ดน้ำค้างแข็งยังเกาะพราวเกลื่อนพื้นทั่วระแหงและอุณหภูมิเริ่มลงต่ำทำให้แม่น้ำสายน้อยที่ไหลคดเคี้ยวผ่านค่ายกลายเป็นแผ่นน้ำแข็ง ด้วยเหตุนี้เองผมจึงสรุปเอาว่าที่นี่คือสถานที่เหมาะสมสำหรับพักผ่อน [...]

จากการถ่ายทอวจนลีลาข้างต้นเป็นภาษาไทย ผู้วิจัยเลือกแปลเหตุการณ์ (1) ด้วยโครงสร้างประโยคปกติ คือ ประกอบด้วยประธาน กริยา และกรรม หากแต่เมื่อเป็นการบรรยายเหตุการณ์ในกระแสน่าึกของตัวผู้เล่าเองในเหตุการณ์ (2) ผู้วิจัยแปลประโยคเหล่านั้นโดยละประธาน “ผม” ด้วยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการเตือนและทำให้ผู้อ่านรับรู้ว่าเนื้อความดังกล่าวเป็นส่วนของกระแสน่าึกของผู้เล่าเรื่องที่เข้ามาแทรกกลางระหว่างเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ แสดงถึงการหวนนึกย้อนกลับไปในอดีต แต่ยังคงผสานกลมกลืนไปกับเนื้อความส่วนอื่น ๆ ที่เหลือ หลังจากนั้นเมื่อผู้เล่าเรื่องกลับมากล่าวถึงเหตุการณ์ (1) อีกครั้งเกี่ยวกับบรรยากาศที่ตัวละครต่างกำลังขุดหลุมฝังศพ ผู้วิจัยจึงกลับมาแปลโดยใช้ประธานขึ้นต้นประโยคตามปกติเช่นเดียวกับเหตุการณ์ส่วนแรก และไม่ละประธาน “ผม” เฉกเช่นเหตุการณ์ (2) จึงอาจกล่าวได้ว่าผู้วิจัยเลือกใช้ประธาน “ผม” หรือ การแสดงตัวตนของผู้เล่าเรื่อง เป็นตัวจำแนกเหตุการณ์ที่เป็นการเล่าแบบกระแสน่าึก ให้ผู้อ่านได้รับรู้ถึงความแตกต่างทางกาลเวลา เนื่องจากการเรียกขานด้วยคำสรรพนาม “ผม” และ “คุณ” เป็นการบ่งบอกสถานะและความใกล้ชิดของตัวผู้เล่าและตัวผู้อ่านตามลำดับ ในขณะที่การละคำสรรพนามเหล่านั้น จะให้ความรู้สึกที่ห่างไกลออกไปราวกับผู้เล่าได้รำพึงรำพันกับตนเองถึงเหตุการณ์ ณ ช่วงเวลาหนึ่งและสื่อ

ถึงการบอกเล่าโดยฉับพลัน อันปราศจากการเรียบเรียงให้เป็นระเบียบหรือบอกเตือนล่วงหน้า จึงสามารถทำให้ผู้อ่านรับรู้ได้ว่าเหตุการณ์ส่วนนั้นคือการเล่าแบบกระแสน่าสนใจที่มาแทรกกลางนั่นเอง

3.3.2.2 ปัญหาการแปลวจนลีลาตามกระแสน่าสนใจ

วจนลีลาแบบกระแสน่าสนใจถือเป็นการเรียบเรียงร้อยแก้วอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของผู้ประพันธ์ ตลอดจนแสดงตัวตนของผู้เล่าเรื่องอย่างชัดเจน ปัญหาหลักของการแปลวจนลีลาประเภทนี้ คือ ลำดับความคิดและลำดับเวลาจะไม่เป็นไปตามขนบการประพันธ์นวนิยายโดยทั่วไป แต่จะเป็นไปตามอารมณ์ ความรู้สึก และความคิดของผู้เล่าเรื่องในขณะนั้น ซึ่งไร้ระเบียบ มีการกระโดดข้ามช่วงเวลาหรือสลับไปมา อาจก่อความสับสนให้กับผู้อ่านได้โดยง่าย การแปลวจนลีลาแบบกระแสน่าสนใจจึงต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง ด้วยการเลือกใช้คำ รูปประโยค และระดับภาษาให้เหมาะสม เพื่อแบ่งแยกจำแนกความคิดแต่ละส่วนให้ออกจากกันชัดเจนในแง่ของช่วงเวลาและน้ำเสียง แต่ในขณะเดียวกันยังมีความกลมกลืนและสอดคล้องกัน เนื่องจากเป็นสิ่งที่ได้รับการถ่ายทอดออกมาจากผู้เล่าคนเดียวกันและยังถือเป็นเนื้อความเดียวกันอยู่ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านได้ติดตามเหตุการณ์หนึ่งได้ไม่สะดุด พร้อมกับซึมซับความรู้สึกนึกคิดของตัวละครในอีกช่วงเวลาหนึ่งได้โดยไม่ติดขัดและสับสน

3.3.3 วจนลีลาแบบคำสัมผัสและคำซ้ำ (Rhyme and Repetition)

เซบาสเตียน แบร์รีเป็นนักประพันธ์ที่มีความสามารถด้านการใช้วจนลีลาที่ไพเราะ โดยเฉพาะการเรียบเรียงคำสัมผัสและการซ้ำคำเพื่อนำอารมณ์ความรู้สึกหรือก่อให้เกิดภาพอย่างชัดเจน สร้างลีลาทางวรรณศิลป์ให้กับนวนิยายเรื่อง *Days Without End* ได้อย่างดีเยี่ยม ตลอดทั้งการดำเนินเรื่อง แบร์รีสามารถทำสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ ให้เป็นไปได้อย่างเหลือเชื่อ ด้วยการประสานวจนลีลาพลิ้วไหวราวกับเนื้อเพลงไพเราะตามธรรมชาติ เข้ากับการบรรยายเนื้อหาส่วนใหญ่ของเรื่องที่ค่อนข้างหนักหนาสาหัส ตึงเครียด และไม่น่าพิสมัยได้อย่างลงตัวและเกิดผลสัมฤทธิ์ (Savidge, 2017: 1) ดังจะได้อธิบายพร้อมยกตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

[...] The flood came so quickly you couldn't have laid a bet on it. You couldn't got the book open quick enough to mark the wager. Then the wild vicious thing reach our camp and spread itself over it carrying half of the forest with it. **Trees and branches and bushes and bears and deer and god knows, birds and alligators**, though I never saw **alligators** up there to be truthful. **Wolves and mountain cats and snakes**. Everything was gone then with the flood, that was able to be unmoored and move. Those fellas on the roofs had the shittiest cards in the deal, it was like nature's hand just swept them off the table. I could feel our shade tree bending with the force and it was twelve feet round the base. Man, it **bent**. Then **unbent**. Now we were nearly arrows being fired. **Hold** on there, John **Cole!** **Hold** on, Thomas! So we held, we gripped, we fastened ourselves, the great old tree hanged in the boiling waters, I doubt I will ever hear such a sound again, it was well nigh musical.

(Barry, 2016: 50)

จากข้อความตัวอย่างข้างต้น เป็นการบรรยายเหตุการณ์ภัยธรรมชาติ คือ พายุฝนพัดถล่มค่ายพักแรมของกองทัพทหารอเมริกัน ส่งผลให้เกิดอุทกภัยร้ายแรง สร้างความเสียหายให้กับป่าไม้ สัตว์ป่า และค่ายทหาร โทมัสและจอห์นจึงต้องหาทางเอาชีวิตรอดจากภัยพิบัติครั้งนี้ ผู้ประพันธ์เลือกสรรคำเพื่อประกอบสร้างวจนลีลาให้มีคำสัมผัสอักษรจำนวนมาก รวมถึงการซ้ำคำ สร้างความโดดเด่นให้กับตัวบทได้เป็นอย่างดี แบร์รีเริ่มต้นเล่นคำสัมผัสด้วยกลุ่มคำที่มีอักษรเสียงเดียวกัน ได้แก่ quick, couldn't, quick, camp และ carrying, wager, wild และ vicious จากนั้นจึงใช้ทั้งคำสัมผัสอักษรและการซ้ำคำว่า and ติดต่อกัน คือ Trees and branches and bushes and bears and deer and god knows, birds and alligators และ Wolves and mountain cats and snakes สร้างภาพความเคลื่อนไหวและให้ความรู้สึกจับใจแก่ผู้อ่าน สอดคล้องกับเหตุการณ์น้ำท่วมไหลทะลักที่ตัวละครโทมัสกำลังบรรยาย อีกทั้งยังปรากฏกลุ่มคำสัมผัสอักษร คำสัมผัสสระ และคำซ้ำตลอดทั้งเนื้อความหลังจากนั้น กล่าวคือ คำสัมผัสอักษร ได้แก่ unmoored และ move, had และ hand, shittiest และ shade, feel force และ feet, them และ the, base bent และ unbent, hold และ held, whanged waters was และ well คำสัมผัสสระ ได้แก่ deal และ feel, shade และ base, hold และ Cole เป็นเอกลักษณ์ และศักยภาพอันน่าทึ่งของผู้ประพันธ์ที่สามารถรังสรรค์ให้ผลงานของตนมีความงามทาง

วรรณศิลป์ ที่สามารถสื่อความได้อย่างชัดเจนและมีภาษาไพเราะได้ในเวลาเดียวกัน ส่งผลให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพตามแบบที่ผู้ประพันธ์และผู้เล่าเรื่องต้องการให้เป็นไป รวมทั้งบรรลुวัตถุประสงค์ด้านอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดร่วมกันระหว่างผู้เล่าเรื่องและผู้อ่านอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 2

Towards twilight the buggers come on again. The breeze has swung round to the east and now a million small waves appear on the river. Lace from a million seamstresses. The old heralds of the twilight area slow blindness across the land and along high colour the colour of apples seeps into the sky. The mountains that were faint blue in the darken and slowly blacken. The lead drops in the glass. Maybe we are not so ready as we were and afterwards hard words are spoken about the defenses along where the sinks are and the field hospital. They must of been creeping up just like that red colour in the sky. Though the first thing that hits us is the cavalry again but they of scooped out a weakness and through the right yards and supply dumps they pour and they are trying to throw the horses at the stronger rear line. Past the line is the damn colonels and the rest. All the same soldiers pour over against the invading horses. [...]

(Ibid. p. 171.)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้ประพันธ์บรรยายภาพธรรมชาติและภาพกองทัพทหารม้าด้วยการใช้วลีวลีลาที่ประกอบสร้างขึ้นด้วยคำสัมผัสอักษร คำสัมผัสสระ และการซ้ำคำหลากหลายคำ สื่อความผ่านตัวอักษรให้เห็นภาพและสัมผัสได้ถึงบรรยากาศทางธรรมชาตินั้นอย่างแท้จริง กลุ่มคำเหล่านั้น ได้แก่ towards, twilight, buggers, breeze, east, again, million, small, seamstress, sky, slowly, scooped, stronger, same, soldiers, darken, blacken, spoken, are, a, across, apples, afterwards, words, land, long, creeping, colour, calvary, they, trying, throw, line, horses ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นกลุ่มคำที่สร้างความไพเราะทางวรรณศิลป์ อีกทั้งยังก่อให้เกิดจินตภาพในมโนทัศน์ของผู้อ่านตามที่คุณประพันธ์และผู้เล่าเรื่องได้บรรยายไว้ โดยเฉพาะในประโยค Maybe we are not so ready as we were and afterwards hard words are spoken about the defenses along where the sinks are and the field hospital. ที่มีการใช้กลวิธีดังกล่าวอย่างครบถ้วน ทำให้เป็นวลีวลีลาอันโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์

ส่งผลให้ตัวบทเกิดเป็นภาพเคลื่อนไหวลื่นไหลไปตามตัวอักษร ผู้อ่านจึงได้รับบรรณรสและความเพลิดเพลินทางด้านวรรณศิลป์ในตัวบทได้อย่างสมบูรณ์

3.3.3.1 แนวทางการถ่ายทอดวจนลีลาแบบคำสัมผัสและคำซ้ำ

คำสัมผัสและคำซ้ำเป็นวรรณศิลป์ทางวจนลีลาที่สร้างความไพเราะและลื่นไหลให้กับตัวบทต้นฉบับ อีกทั้งยังเป็นการนำเสนอศักยภาพของผู้ประพันธ์ที่สามารถประดิษฐ์คำและประกอบสร้างรูปประโยคให้สัมผัสคล้องจอง เพิ่มมูลค่าความน่าสนใจให้ตัวบทมากยิ่งขึ้น รวมถึงยังเป็นวจนลีลาที่นำพาอารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่านได้ติดตามไปกับผู้เล่าเรื่อง ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพตามการสัมผัสสั้นอย่างชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่าธรรมชาติภาษาไทยนั้นมีเอกลักษณ์โดดเด่นด้านการเล่นคำสัมผัสคล้องจองเป็นทุนเดิม จึงจะใช้ประโยชน์จากทรัพยากรทางภาษาเหล่านี้ให้คุ้มค่า กอปรกับการเลือกสรรคำและการเรียบเรียงวลีหรือประโยคอย่างพิถีพิถัน เพื่อให้วจนลีลาที่ได้รับการถ่ายทอดออกมา นั้นสละสลวยใกล้เคียงต้นฉบับ และสมบูรณ์แบบตามรูปแบบของต้นฉบับมากที่สุด ดังจะได้ยกตัวอย่างแนวทางการแปลและคำอธิบายต่อไปนี้

The flood came so quickly you couldn't have laid a bet on it. You couldn't got the book open quick enough to mark the wager. Then the wild vicious thing reach our camp and spread itself over it carrying half of the forest with it. Trees and branches and bushes and bears and deer and god knows, birds and alligators, though I never saw alligators up there to be truthful. Wolves and mountain cats and snakes. Everything was gone then with the flood, that was able to be unmoored and move. Those fellas on the roofs had the shittiest cards in the deal, it was like nature's hand just swept them off the table. I could feel our shade tree bending with the force and it was twelve feet round the base. Man, it bent. Then unbent. Now we were nearly arrows being fired. Hold on there, John Cole! Hold on, Thomas! So we held, we gripped, we fastened ourselves, the great old tree whanged in the boiling waters, I doubt I will ever hear such a sound again, it was well nigh musical.

(Ibid. p. 50.)

ข้อความดังกล่าวข้างต้นเป็นการบรรยายภัยธรรมชาติคือน้ำไหลเข้าท่วมค่ายพักแรมของกองทัพทหารสหรัฐอเมริกาที่ผู้เล่าเรื่องประจำการอยู่ ผู้ประพันธ์เล่นคำสัมผัส ทั้งสัมผัสสระและสัมผัสอักษร เพื่อบรรยายภาพเคลื่อนไหวได้อย่างชัดเจน ก่อให้เกิดความรู้สึกและอารมณ์ร่วมแก่ผู้อ่านและทำให้ผู้อ่านจินตนาการภาพตามไปได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงได้ถ่ายทอดวจนลีลาข้างต้นออกมาให้มีความสัมผัสคล้องจองใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยเลือกสรรคำอย่างบรรจง เพื่อให้ผู้อ่านภาษาปลายทางได้สัมผัสสัมผัสภาพนั้นได้เทียบเท่ากับผู้อ่านต้นฉบับ ดังนี้

น้ำท่วมเข้ามารวดเร็วเกินกว่าคุณจะชิงวางไฟได้ทัน เร็วเกินกว่าจะหันพลิกตำราหาช่องทางเดิมพัน อุทกภัยพิโรคลั่งไหลบ่าถาโถมค่ายพักของเรา พาเอาสรรพสิ่งครึ่งฝันพามาด้วย ต้นไม้ กิ่งไม้ พุ่มไม้ หมันกล้า เนื้อสมัน ผุงนกกาจระเข้ อันที่จริงผมไม่เคยเห็นจระเข้สักตัวที่นั่น หมาจิ้งจอก แมวภูเขา งูเงี้ยวเงี้ยวขอ ทุกสิ่งพัดหายไปกับสายน้ำ ทุกอย่างที่ปลุดออกได้และเคลื่อนไหวได้ เหล่าสหายหนุ่มป็นขึ้นหลังคา พวกนั้นหากอยู่ในตานั้นคงได้ไฟแต่้มบอดสนิทต่างร่วกรวดด้วยพลังน้ำพัด รวากับหัตถ์ธรรมชาติกวาดปิดกั้นเรียบราบหน้าโต๊ะผมรู้สึกได้ว่าต้นไม้ที่เราเกาะอยู่เอียงตามแรงตึงจนต่ำ ฐานโคนต้นวัดได้สิบสองฟุต มันโน้มลง แล้วโน้มขึ้น สภาพตัวเราตั้งลูกศรที่ใกล้โดนตีตออกจากคันธนูเต็มทีแล้ว ยึดไว้ก่อน จอห์น โคล จับให้มัน โทมัส เราจึงเกาะ เราจึงเกี่ยว เราจึงเหนี่ยวตัวเราไว้ ต้นไม้ใหญ่ตีกำบรรพ์สั่นคลอนโคลงเคลงกลางแรงน้ำดาลเดือดผมสงสัยว่าจะได้ยินเสียงเช่นนั้นอีกไหมในชีวิตนี้ สะท้อนก็ก้องราวกับมโหรีละครเพลงบรรเลงกังวานอยู่แนบหูซิดใกล้

3.3.3.2 ปัญหาการแปลวจนลีลาแบบคำสัมผัสและคำซ้ำ

การแปลวจนลีลาแบบคำสัมผัสและคำซ้ำจากภาษาอังกฤษสู่ภาษาไทยนั้นต้องกระทำด้วยความประณีตบรรจง การแปลให้เป็นภาษาไทยที่มีวจนลีลาไพเราะนั้นอาจไม่เป็นปัญหาหลัก เนื่องจากขนบของภาษาไทยนั้นนิยมเรียบเรียงคำและประโยคให้มีสัมผัสคล้องจองเป็นทุนเดิม หากแต่ความท้าทายของการแปลวจนลีลาประเภทนี้ คือ นอกจากต้องคำนึงถึงความหมายของภาษาของตัวบทต้นฉบับ ที่จะต้องได้รับการถ่ายทอดให้ถูกต้องหรือใกล้เคียงกับคำต้นฉบับแล้ว ต้องมีวิธีการเลือกสรรคำและหลากคำให้เหมาะสมกับบริบทรายล้อม เพื่อให้ภาษาปลายทางที่ผ่านการแปลมานั้นสามารถทำหน้าที่สื่อความหมายได้ใกล้เคียงกับต้นฉบับ รวมทั้งเก็บวจนลีลาอันไพเราะอันเป็น

เอกลักษณ์ของผู้ประพันธ์ไว้ด้วยไปในเวลาเดียวกัน โดยไม่เหน้าหนักไปทางด้านใดด้านหนึ่ง คือ เก็บความหมายแต่สูญเสียลีลา หรือ เก็บลีลาแต่สูญเสียความหมาย จนทำให้อรรถรสของตัวบทหายไป หรือก่อให้เกิดความรู้สึกที่แตกต่างกันระหว่างการอ่านตัวบททั้งสองฉบับในมโนทัศน์ของผู้อ่าน จึงจะทำให้การแปลวจนลีลาประเภทนี้สัมฤทธิ์ผลและประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง

3.3.4 วจนลีลาปริจเฉทอ้อมอิสระ (Free Indirect Speech)

ปริจเฉทอ้อมอิสระ เป็นลักษณะทางวจนลีลาอันโดดเด่นที่สุดในนวนิยายเรื่อง *Days Without End* กล่าวคือ เป็นการเล่าเรื่องจากความทรงจำของผู้เล่าเพียงคนเดียว คือ โทมัส แมคนัลตี้ ที่นอกจากจะประกอบไปด้วยวจนลีลาของเรื่องเล่า การเรียบเรียงวจนลีลาตามกระแสสำนึก และการใช้คำสัมผัสและการซ้ำคำแล้ว ผู้ประพันธ์ยังได้กำหนดให้ผู้เล่าได้ถ่ายทอดคำพูดและบทสนทนาของตัวละครอื่นในเรื่องผสมแทรกเข้าไปในบทร้อยแก้วเหล่านั้นด้วย หากแต่เป็นคำพูดที่ปราศจากเครื่องหมายวรรคตอนกำกับ ไม่แบ่งสัดส่วนของคำพูดออกมาโดยขึ้นบรรทัดใหม่ให้เห็นชัดเจน คงไว้แต่เพียงการบ่งชี้ว่าตัวละครใดเป็นผู้พูดในบางตอนเท่านั้น อันไม่เป็นที่ประจักษ์ตามขนบการประพันธ์นวนิยายโดยทั่วไป ซึ่งเป็นลักษณะของนวนิยายสมัยใหม่ที่มีผสมรูปแบบการประพันธ์หลากหลายประเภทเข้าไว้ด้วยกัน และเป็นลักษณะของปริจเฉทอ้อมอิสระที่ปรากฏให้เห็นตลอดทั้งเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ ดังจะได้ยกตัวอย่างพร้อมคำอธิบายต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

Colonel Neale was pleased with us but the high-ups weren't so pleased with him and he been replaced and Captain Wilson been bumped up to major and we got a new colonel who don't know us from a hole in the wall. Colonel Neale is now again the major and he has gone back to Fort Laramie and Starling Carlton wanted to go with him but he signed and won't be released from happy servitude for another month. Colonel said he would be glad to have us again at Laramie so that was very pleasing. John Cole says we could just go pick up Winona when all this was over or our three years was up whichever come sooner and skedaddle over there. Why

not? Well, first thing, you and something there don't agree, I say. Maybe the water. Anyhow what about the dresses? Well, says John Cole, we could go on all the damn way to San Francisco. Find us a theatre there and put riot into the hearts of simple men. Or stay put with Mr Noone, why not? I say. World's our oyster, says John Cole, looks like. So we making plan like honeymooners. Our service up in four months or thereabouts. No one thinks the war will be over then and some say we will never see the end of it. The Rebs are stronger than they ever were and their cavalry is like a flashing fire of death, they say. They ain't got proper provisioning, they ain't hardly got food., their horses are skinny and their eyes are aflame. It's a mystery. Maybe they all ghosts and don't need nourishment.

(Ibid. pp. 181-182.)

จากข้อความตัวอย่างข้างต้น ผู้ประพันธ์รวบรวมคำพูดของตัวละครต่าง ๆ เข้าไว้กับบทบรรยายเรื่องราวทั่วไป ซึ่งเป็นไปตามความทรงจำของโทมัส ตัวละครเอก สองประโยคแรกคือ Colonel said he would be glad to have us again at Laramie so that was very pleasing. และ John Cole says we could just go pick up Winona when all this was over or our three years was up whichever come sooner and skedaddle over there เป็นการรายงานคำพูดของ Colonel กับ John Cole โดยใช้รูปประโยคปริจเฉททางอ้อม กล่าวคือ โทมัสนำคำพูดเหล่านั้นมารายงานต่อเป็นประโยคเดียวกันกับที่ตนเองพูด หากแต่ข้อความส่วนหลัง คือ Why not? Well, first thing, you and something there don't agree, I say. Maybe the water. Anyhow what about the dresses? Well, says John Cole, we could go on all the damn way to San Francisco. Find us a theatre there and put riot into the hearts of simple men. Or stay put with Mr Noone, why not? I say. World's our oyster, says John Cole, looks like. เป็นการนำคำพูดต้นฉบับที่ตัวละครพูดตามนั้นไม่ผิดเพี้ยนมาเรียบเรียงเข้ากันกับเนื้อความส่วนอื่น ๆ โดยไม่ตัดแปลงรูปประโยค ไม่ใส่เครื่องหมายวรรคตอนกำกับ และไม่แยกเนื้อความออกมาขึ้นเป็นบรรทัดใหม่ให้เห็นชัดเจน มีเพียงคำกริยารายงานบ่งชี้ไว้เท่านั้นว่าใครเป็นผู้พูด ซึ่งเป็นลักษณะของปริจเฉททางอ้อมโดยอิสระ ส่งผลให้เนื้อความทั้งหมดดูกลมกลืนเป็นเนื้อความขึ้นส่วนเดียวกัน หากมองโดยผิวเผินจะไม่สามารถรับทราบได้ว่าเนื้อความส่วนดังกล่าวมีบทสนทนาของตัวละครแทรกซ้อนอยู่ใน

ตัวอย่างที่ 2

[...] I curse my heart and plead this be my last battle. If I can only get Winona away. Now here's big Starling Carlton and he's standing five feet off. Captain, I say, can you help us, please help us. This is John Cole's daughter. That ain't his daughter, roars Starling. Starling, it is, and I beg you, stand one side of her and help me. Don't you understand, Thomas McNulty? Everything changed now. We're to do what was said. We're to kill them all and leave nothing alive. But this is Winona, you know Winona. There ain't nothing but a squaw. Don't you know, corporal? These the killers of Mrs Neale. These the killers of his daughter. Stand aside, Thomas, and I going to quench her life. We got our orders and by damn we going to do them. His body looks huge and puffed out. He like an adder going to strike. Sweat like the Deluge in The Bible. [...]

(Ibid. pp. 260-261.)

จากตัวอย่างข้างต้น ผู้ประพันธ์รวมคำพูดของตัวละครเข้าไปในเนื้อหาส่วนที่เป็นบทบรรยายโดยไม่แยกส่วนออกจากกัน ผู้เล่าเรื่องหรือโทมัสได้กล่าวนำบทสนทนาเหล่านั้นโดยบ่งชี้คำกริยารายงานคำพูด คือ say และ roars เพื่อระบุตัวละครผู้กล่าวคำพูดเหล่านั้นไว้เพียงสองคำเท่านั้น และเพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้ว่าตัวละครใดบ้างในเหตุการณ์ข้างต้น หลังจากนั้นคือบทสนทนาโต้ตอบไปมาระหว่างโทมัสกับสตาร์ลิงทั้งหมด ซึ่งเป็นบทสนทนาโต้ตอบที่ปราศจากเครื่องหมายวรรคตอน ไม่แยกส่วนของคำพูดออกจากเนื้อความรายล้อม และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ ผู้ประพันธ์ไม่ระบุว่าคำพูดส่วนใดออกจากปากของตัวละครใด แล้วเรียบเรียงบทสนทนาเหล่านั้นติดต่อกันไป ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของผู้อ่านที่จะต้องพิจารณาว่าใครพูดอะไร โดยใส่คำเรียกขานและชื่อของตัวละครเป็นตัวบอกให้นำทางลงไปคำพูด กอปรกับการกำหนดให้ผู้อ่านพิจารณาบริบทรายล้อมอันบอกเล่าเรื่องราวที่ผ่านมาก่อนหน้านี้ แล้วตีความออกมาจนสามารถรับรู้ได้ว่าเกิดเหตุการณ์ใดในอดีตจนส่งผลถึงเหตุการณ์ตรงหน้า กลวิธีดังกล่าวเป็นความซับซ้อนทางวจนลีลาอันไม่เป็นไปตามขนบการประพันธ์นวนิยายและเป็นการนำเสนอศักยภาพของผู้ประพันธ์ผ่านการรังสรรค์ร้อยเรียงเรื่องราวอย่างมีศิลปะและความชำนาญ ทำให้บทสนทนาตามปกติผสมผสานกลมกลืนไปกับเรื่องราวโดยรวมได้อย่างลงตัวและให้อารมณ์ความรู้สึกแก่ผู้อ่านอย่างลึกซึ้ง เกิดอรรถรสในการอ่านและติดตามเรื่องราวไปกับผู้เล่าเรื่องและตัวละคร

3.3.4.1 แนวทางการถ่ายทอดวจนลีลาปริเฉทอ้อมอิสระ

ปริเฉทอ้อมอิสระเป็นกลวิธีการเรียบเรียงวจนลีลาด้วยการนำเอาคำพูดของตัวละครหนึ่งมารายงานโดยอีกตัวละครหนึ่ง หรือ เป็นการเรียบเรียงบทสนทนาโต้ตอบกันโดยไม่ใส่เครื่องหมายวรรคตอนกำกับ ไม่ขึ้นบรรทัดใหม่เพื่อแยกส่วนออกจากเนื้อความส่วนอื่น ๆ ไม่บ่งชี้ให้รู้ว่าเนื้อความปริเฉทส่วนนั้นเป็นส่วนของคำพูด มิใช่บทบรรยาย บทพรรณนา หรือความคิดเห็นของตัวละคร ปริเฉทอ้อมอิสระจะถูกผสมผสานกลมกลืนไปกับความเรียงส่วนอื่นและบริบทที่อยู่รายล้อม ทำให้เมื่อผู้อ่านมองอย่างผิวเผินจะเห็นเนื้อความทั้งสองส่วนเป็นเนื้อความขึ้นเดียวกัน ผู้วิจัยเห็นว่า วิธีการที่จะสามารถทำให้ผู้อ่านจำแนกแยกแยะข้อความทั้งสองส่วนออกจากกันได้ในภาษาปลายทาง โดยไม่ต้องแยกส่วนข้อความออกจากกัน คือ การทำให้การใช้ภาษาของตัวละครแต่ละตัวแตกต่างกัน ทั้งในแง่ระดับภาษา สำนวน ลีลาการพูด หรือเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่พบเป็นประจำซ้ำ ๆ ในเรื่องเมื่อตัวละครเอ่ยปากพูด เพื่อให้ผู้อ่านรับรู้ว่าข้อความส่วนใดเป็นคำพูดและข้อความส่วนใดเป็นบทบรรยาย แต่ยังคงให้เนื้อความทั้งสองส่วนเรียบเรียงติดกันไปเป็นขึ้นเดียวกันเฉกเช่นต้นฉบับ ผู้วิจัยหาวิธีการถ่ายทอดเป็นภาษาไทยโดยใช้ทรัพยากรทางภาษาที่มีอยู่ เพื่อแปลเก็บความหมายจากภาษาต้นทางคือภาษาอังกฤษ และเรียบเรียงจัดวางโครงสร้างประโยคให้มีลำดับใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด เพื่อให้อรรถรสที่ผู้อ่านจะได้สัมผัสสัมผัสยังคงอยู่ในสำนวนภาษาปลายทางด้วย โดยไม่ทำให้เกิดความรู้สึกแตกต่างระหว่างการอ่านสำนวนทั้งสองฉบับมากจนเกินไป ดังจะได้อธิบายพร้อมยกตัวอย่างต่อไปนี้

[...] Captain, I say, can you help us, please help us. This is John Cole's daughter. That ain't his daughter, roars Starling. Starling, it is, and I beg you, stand one side of her and help me. Don't you understand, Thomas McNulty? Everything changed now. We're to do what was said. We're to kill them all and leave nothing alive. But this is Winona, you know Winona. There ain't nothing but a squaw. Don't you know, corporal? These the killers of Mrs Neale. These the killers of his daughter. Stand aside, Thomas, and I going to quench her life. We got our orders and by damn we going to do them. [...]

(Ibid. pp. 260-261)

ข้อความข้างต้นเป็นการแสดงการเรียงเรียงปริศนาอ้อมอ้อมระหว่างตัวละครสองตัว คือสตาร์ลิง คาร์ลตันกับโทมัส แมคนัลที กล่าวคือ เป็นบทสนทนาโต้ตอบระหว่างกัน ผู้ประพันธ์ระบุเจ้าของคำพูดไว้เพียงแค่ประโยคคำพูดเริ่มต้นเท่านั้น แต่หลังจากนั้นได้ปล่อยให้เป็นที่ของผู้อ่านได้ปะติดปะต่อเรื่องราวและตระหนักได้เองว่าคำพูดใดเป็นของใคร อีกทั้งผู้ประพันธ์มิได้ใช้เครื่องหมายวรรคตอนกำกับแต่ละคำพูด ส่งผลให้เนื้อความข้างต้นกลมกลืนผสานกันเป็นเนื้อความเดียวกันทั้งหมด ราวกับเป็นความเรียงร้อยแก้วธรรมดา ซึ่งตรงกับลักษณะของปริศนาอ้อมอ้อม ผู้วิจัยจึงกำหนดแนวทางการถ่ายทอดวจนลีลาประเภทนี้โดยใช้วิธีการแปลให้ระดับภาษาของผู้พูดแต่ละคนแตกต่างกัน เพื่อสื่อให้ผู้อ่านเห็นลักษณะอุปนิสัยของตัวละครที่แตกต่างกันได้ชัดเจน ดังนี้

ท่านผู้กองครับ ผมเรียก ช่วยเราได้ไหม ได้โปรดช่วยเรา นี่ลูกสาวของจอห์น โคลโง มันไม่ใช่ลูกไอ้จอห์น สตาร์ลิงตะคอกกลับ ไซส์ครับ ท่านสตาร์ลิง ผมขอเถิด อยู่ข้างเธอแล้วช่วยผม ไม่เข้าใจหรือไง พลทหารโทมัส แมคนัลที ตอนนี้ทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้ว เราจะทำตามที่คุณว่าไว้ จะฆ่าพวกมันให้หมด ไม่เหลือแม้สักชีวิต แต่นี่โนนา ท่านรู้จักโนนาดี ที่นี่ไม่มีใครทั้งนั้น มีแค่เด็กผู้หญิงอินเดียคนหนึ่ง ไม่รู้หรือ พลทหาร นี่คือพวกฆาตกรสังหารคุณนายนีอาล พวกมันสังหารลูกสาวท่านนายพล หลีกไป โทมัส ข้าจะปลิดชีวิตเด็กนี้ พวกเราได้รับบัญชาและเราต้องสนองบัญชาท่าน

3.3.4.2 ปัญหาการแปลวจนลีลาปริศนาอ้อมอ้อม

ปริศนาอ้อมอ้อมมีความซับซ้อนหลายแง่มุม ทั้งในแง่ความคิดของตัวละครผู้เป็นเจ้าของคำพูด ความคิดของตัวละครผู้นำคำพูดของตัวละครอื่นมารายงาน ตลอดจนระดับภาษาที่ตัวละครแต่ละตัวใช้ การถ่ายทอดวจนลีลาในรูปแบบนี้จึงต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านความซับซ้อนดังกล่าว เพื่อให้การแปลออกเป็นภาษาปลายทางได้สิ้นไหลมากที่สุด กล่าวคือ ในสถานการณ์ที่มีตัวละครหลายคนเป็นผู้พูด จะต้องไม่ก่อให้เกิดความสับสนแก่ผู้อ่านว่าคำพูดนั้นเป็นของตัวละครใด อีกทั้งยังต้องถ่ายทอดให้คำพูดนั้นตรงตามลักษณะอุปนิสัยของตัวละครนั้น ในด้านคำศัพท์และรูปประโยค ระดับภาษา

อารมณ์ ความรู้สึก ตลอดจนภูมิหลังทางประสบการณ์ ความรู้ และเหตุการณ์ที่ตัวละคร เหล่านั้นประสบมาก่อนหน้านี้ ให้ออกมาเป็นภาษาของคำพูดที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ ในทันทีว่าผู้พูดคือใคร รวมถึงการที่คำพูดเหล่านั้นปราศจากเครื่องหมายวรรคตอนกำกับ จึงยังต้องถ่ายทอดวจนลีลาประเภทนี้ด้วยการแปลภาษาที่ผสมผสานกลมกลืนกับบริบท รายละเอียดคำพูดนั้น โดยไม่ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกว่าวจนลีลานั้นแปลกแยก ประตักประเดิด หรือมีลักษณะแตกต่างจากพื้นเรื่องตามสถานการณ์ ณ ขณะนั้นมาก จนเกินไป นั่นคือ ก่อให้เกิดความรู้สึกและอารมณ์ร่วม ได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับ บทบรรยายและเสียงเล่าจากผู้เล่าเรื่องที่รายล้อมอยู่ด้วยนั่นเอง นอกจากนี้ การแปล ปริจเฉทอ้อมอิสระต้องสามารถจำแนกความซับซ้อนของความแตกต่างทางเวลาและ จำแนกเสียงเล่าเรื่องออกจากเสียงพูดได้ กล่าวคือ เมื่อผู้อ่านได้อ่านปริจเฉทนั้นในภาษา ปลายทางแล้ว จะต้องสามารถเข้าใจเรื่องราวทั้งหมดผ่านเสียงเล่านั้นได้ แม้ว่าในบางครั้ง คำพูดนั้นจะมีเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องกันกับสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นตรงหน้า และเมื่อ ปริจเฉทนั้นได้รับการผลิตซ้ำ ผู้อ่านจะสามารถนึกย้อนไปถึงช่วงเวลาปริจเฉทนั้นได้รับการ ผลิตขึ้นครั้งแรกได้และระลึกถึงสาเหตุและปัจจัย ที่มาที่ไปของคำพูดนั้นได้ในทันที รวมถึงการแยกแยะความแตกต่างระหว่างเสียงเล่าเรื่อง เสียงสนทนาในสถานการณ์ และ เสียงรายงานของปริจเฉทอ้อมอิสระได้อย่างถูกต้องชัดเจน ด้วยเหตุนี้ปัญหาการแปล ปริจเฉทอ้อมอิสระจึงจะสามารถแก้ไขและหาทางออกได้ จนกระทั่งได้วจนลีลาฉบับแปล ที่สมบูรณ์และคงความเป็นเอกลักษณ์ของผู้ประพันธ์และผู้เล่าเรื่องไว้ได้โดยไม่ขาดตก บกพร่อง

Days Without End เป็นนวนิยายที่ประพันธ์ขึ้นโดยมีวจนลีลาอันเป็นเอกลักษณ์และโดดเด่น หลากหลายรูปแบบ ซึ่งถือเป็นวรรณศิลป์ที่งดงามและกินความหมายลึกซึ้ง ทำให้ผู้อ่านได้สัมผัสอารมณ์ ความรู้สึกจนเห็นภาพการบรรยายนั้นจากผู้ประพันธ์อย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงมีแนวทางที่จะแปลโดยถ่ายทอด วจนลีลาเหล่านั้นออกมาเป็นภาษาไทยที่ก่อให้เกิดผลต่อผู้อ่านอย่างเดียวกัน กล่าวคือ สามารถเก็บ ความหมายของตัวบทต้นฉบับไว้ได้ใกล้เคียงมากที่สุด หากมีการปรับเปลี่ยนหรือดัดแปลงจะต้องกระทำ ขึ้นด้วยความสมเหตุสมผลและไม่บิดเบือนความหมายที่แท้จริงจากต้นฉบับมากเกินไป และสะท้อน ความงามทางวรรณศิลป์ในภาษาไทยผ่านการแปลให้ออกมาจับใจผู้อ่านเช่นเดียวกับการอ่านต้นฉบับ ภาษาอังกฤษ ดังนั้น ผู้วิจัยคำนึงถึงหลักสำคัญในการแปลวจนลีลาของนวนิยายเรื่องนี้ คือ การเก็บ ความหมายของตัวบทต้นฉบับไว้ให้ได้มากที่สุด และการสร้างสรรค์วจนลีลาในภาษาไทยให้ใกล้เคียงกับ ต้นฉบับมากที่สุดเช่นกัน

หลังจากที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ลักษณะทั่วไปของตัวบท รวมถึงวรรณศิลป์ทางวจนลีลาประเภทต่าง ๆ ที่ปรากฏในตัวบท ทั้งวจนลีลาของเรื่องเล่า วจนลีลาตามกระแสสำนึก วจนลีลาแบบคำสัมผัสและคำซ้ำ และวจนลีลาปริศนาหรืออ้อมอ้อมอ้อม อื่นๆ ทั้งยังศึกษาบริบททางสังคมและประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสงครามชนพื้นเมืองอินเดียนและสงครามกลางเมืองในอเมริกา ตลอดจนวางแผนแนวทางการถ่ายทอดวจนลีลาเหล่านั้นตามทฤษฎีวจนลีลา การแปลวจนลีลา รูปแบบและลักษณะเด่นของวจนลีลาทุกประเภทอันเป็นลักษณะเด่นของนวนิยายเรื่อง *Days Without End* แล้ว ผู้วิจัยได้รวบรวมความรู้และแนวทางที่ได้ไปประกอบการตัดสินใจและประยุกต์ใช้ในการแปล เพื่อถ่ายทอดวจนลีลาของนวนิยายเรื่องนี้ในตัวบทที่คัดสรรมาจำนวน 30 หน้า พร้อมทั้งแสดงคำอธิบายประกอบการแปลในบทที่ 4

บทที่ 4

ต้นฉบับ บทแปล และคำอธิบายการแปล

หลังจากที่ได้รวบรวมแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการถ่ายทอดวัฒนธรรมในนวนิยายเรื่อง *Days Without End* ของเซบาสเตียน แบร์รี นำไปสู่การจำแนกประเภทของวัฒนธรรมที่ปรากฏในนวนิยาย ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับบริบททางสังคมและประวัติศาสตร์ อันเป็นฉากหลังของเรื่องที่จะส่งผลกระทบต่อ การแปล รวมถึงวิเคราะห์ปัญหาการแปล และเสนอแนวทางการถ่ายทอดวัฒนธรรมเหล่านั้นให้ออกมาเป็นภาษาไทยได้อย่างครบถ้วนชัดเจน ทั้งในแง่ความหมาย และวรรณศิลป์ ด้วยกลวิธีที่ต่างกันไปตามรูปแบบและโครงสร้างของวัฒนธรรมต้นฉบับ โดยอ้างอิงจากแนวคิดและทฤษฎีที่ได้ศึกษาและรวบรวมมา ผู้วิจัย ประมวลความรู้ที่ได้ทั้งหมดจากการศึกษาและการวิเคราะห์ดังกล่าวและนำความรู้เหล่านั้นมาประยุกต์ใช้ในกระบวนการแปล เพื่อให้ได้วัฒนธรรมในภาษาปลายทางที่ใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด ดังจะได้แปลตัวบทที่คัดสรรจำนวน 30 หน้า ประกอบคำอธิบายโดยแยกตามประเภทของวัฒนธรรมในตารางต่อไปนี้

4.1 การแปลวัฒนธรรมของเรื่องเล่า (Narrative)

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
บทที่ 2 หน้า 20-26		
The major said he liked Indians well enough, he couldn't see the harm in those Diggers, so called. They're not the same as the Indians on the plains, he said. Diggers	ท่านนายพลบอกว่าท่านชอบพวกอินเดียนอยู่พอตัว ท่านไม่เห็นว่าเป็นพวกดิกเกอร์จะน่ากลัวตรงไหน เขาว่าอย่างนั้น พวกนั้นไม่เหมือนพวกอินเดียนที่ราบ ท่านบอก พวกดิกเกอร์ไม่มีแม่แต่มีม้าศึก ท่าน	วัฒนธรรมที่ผู้ประพันธ์ใช้ในย่อหน้านี้เป็นการเล่าเรื่องและไล่แนะนำตัวละครต่าง ๆ ในกองทัพไปทีละคน รวมถึงบอกกล่าวลักษณะนิสัยของแต่ละคนอย่างคร่าว ๆ ให้ผู้อ่านได้รับรู้ผ่านการหยิบยก

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>didn't even have horses, he said, and this time of the year you could find them all in one place praying. The major had a melancholy sort of look when he said this, like he had said too darn much, or maybe knew too much. I was looking at him. The sergeant, his name was Wellington, snorted through his dusty nostrils. Goddamn Injuns, we'll show 'em, he said, all to himself nearly, grinning, as if he were among pals, which he was not. No one could prize a man with a tongue like a bolus of knives. He hated the Irish, said the English were stupid, the German worse. Where the hell was he from? John Cole wanted to know. Little village, he said, you never heard of it. Did he say Detroit? We didn't know what the sergeant was saying half the time, because he kind of laughed when he talked, except when he was giving orders, then all was clear enough. Forward! Advance! Slacken off! Dismount!</p>	<p>บอก แล้วช่วงนี้ของปีเราจะเจอพวกนี้รวมตัวสวดมนต์กันอยู่ทีเดียว ท่านนายพลดูเหมือนจะหัดหู่เวลาพูดถึงเรื่องนี้ ราวกับเคยพูดมามากมายแล้ว หรืออาจจะเพราะรู้มากไป ผมมองเขาอยู่ จำคนนั้น เขาชื่อว่าเวลลิงตัน พนมมหายใจผ่านรูจมูกฝุ่น เฮอร์อะ ไอ้อัปปริยอินจันส์ เตี่ยวพวกมันจะได้เห็น เขาพูด คล้ายพูดคนเดียวกับตัวเอง แสยะยิ้ม ราวกับอยู่กลางวงเพื่อนฝูง ทั้งที่เปล่านั้น ไม่มีใครจะให้คำชายปากจัดผู้มีลิ้นเหมือนมีดคมเชือดเฉือน เป็นกรูส เขาเกลียดคนไอริช บอกว่าคนอังกฤษโง่เขลา คนเยอรมันยิ่งแล้วใหญ่ เขามาจากชุมไหนดนะ จอห์น โคลอยากรู้ หมู่บ้านเล็ก ๆ เขาบอก นายไม่เคยได้ยินชื่อหรือ เขาพูดว่าดีทรอยต์หรือเปล่านั้น เราไม่เคยฟังจำพูดรู้เรื่องเลยเสียเป็นส่วนใหญ่ เพราะเขาชอบหัวเราะเวลาพูด ยกเว้นเฉพาะตอนบัญชาการ ตอนนั้นทุกถ้อยคำล้วนชัดเจน เดินไป! เดินหน้า! สลายตัว! สละม้า! ทำเอาแก้วหูคนไอริช อังกฤษ เยอรมันอีกเสบไปตามกัน</p>	<p>เอาเหตุการณ์บางช่วงมานำเสนอแก่ผู้อ่าน ในที่นี้คือการแนะนำให้ผู้อ่านรู้จักกับตัวละคร The major และ the sergeant Wellington โดยเหตุการณ์เหล่านั้นมีบทสนทนาสอดแทรกอยู่ด้วย ซึ่งถือเป็นปริศนาท้อมิสระ เนื่องจากไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนกำกับข้อความส่วนที่เป็นคำพูดและเป็นข้อความที่กลมกลืนไปกับเนื้อความเล่าเรื่องที่อยู่รายล้อม ไม่แยกส่วนออกมาเป็นเอกเทศ อีกทั้งยังมีการใช้ภาษาพูดปะปนอยู่ในภาษาค่อนข้างมาก</p> <p>ผู้วิจัยจึงตัดสินใจใช้วิธีการแปลโดยการเก็บโครงสร้างประโยคของตัวบทต้นฉบับไว้ให้ได้มากที่สุด และเลือกสรรคำอุทานหรือคำสบลให้เหมาะสมกับบริบทรายล้อมและเจ้าของคำพูดนั้น เพื่อให้ระดับภาษาเป็นตัวแบ่งแยกเสียงของคำพูดของตัวละครและเสียงเล่าของตัวละครเอกโทมัส รวมถึงการเลือกแปลคำสรรพนามแทนตัวละครแต่ละตัวให้ชัดเจน ไม่ก่อให้เกิดความสับสนแก่ผู้อ่านด้วยตัวละครที่ปรากฏในข้อความทั้งหมดนี้เป็นผู้ชาย ในภาษาอังกฤษแทนด้วยสรรพนาม คือ He หากแต่ในภาษาไทยแปลเป็นคำสรรพนามแทนว่า</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>It made our Irish, English and German ears sore.</p> <p>So what happens next day was me and John Cole and Watchorn himself and also a nice sonofabitch called Pearl, we went up with the scouts to find that herd. We came into marshy ground first but the Shawnee boys knew the path through and we weaved along it content enough. Cook had put some of his cooked sparrows in our stomachs. We were after something bigger. Shawnees, seem to remember one of them was called Birdsong, as it happens, cool-minded, timber-skinned boys they were, giving themselves the old information in their own lingo, had done up their prayer bags the night before. Kinda lucky charms they liked to put together in</p>	<p>สิ่งที่เกิดขึ้นวันต่อมาคือผมและจอห์นโคลและตัววิทชอร์นเองแล้วก็ไอ้ลูกหมาท่าทางดีอีกคนชื่อเพิร์ล เรากออกไปตามหาฝูงวัวควายนั่นกับสายสอดแนม ตอนแรกเราเจอดินเลนแต่พวกหนุ่มชอว์นี่รู้เส้นทางดีเราจึงหลบหลีกทางโคลนได้พอควร เรา ยึดนกระจอกปรุงสุกที่พ่อครัวทำให้ใส่ท้องมา เรากำลังตามหาบางสิ่งที่อึดท้องกว่านั้น พวกหนุ่มชอว์นี่ ดูเหมือนจะจำได้ว่าคนหนึ่งชื่อ เบิร์ดซอง อันที่จริง พวกเขาเป็นเด็กหนุ่มใจเย็น ผิวแทนสีเปลือกไม้ สื่อสารข้อมูลกันด้วยภาษาถิ่นของตน จัดกระเป๋าของขลังเตรียมมาเรียบร้อย ตั้งแต่มีก่อนหน้า คล้ายๆ พวกเครื่องรางนำโชคที่พวกเขาชอบรวมไว้ด้วยกันในกระเป๋าทำจากถุงอัมตะควายเก่าๆ ใบหนึ่ง บรรดาเครื่องรางแขวนห้อยต้องแต่งอยู่ตรงคอลูกม้าที่พวกเขาขี่อยู่ตอนนี้ พวกเขาไม่ใส่รองเท้าแตะกัน เน้นนานก่อนที่เราจะ</p>	<p>ท่าน ซึ่งหมายถึงนายพล และเขา ซึ่งหมายถึงจำ ที่สามารถแยกแยะความแตกต่างของตัวละครได้ และแสดงถึงระดับของยศทหารที่สูงต่ำแตกต่างกันอีกด้วย</p> <p>วิจันลีลาในย่อหน้านี้มีลักษณะเด่นคือผู้ประพันธ์ได้เรียบเรียงวิจันลีลาของเรื่องเล่าแบบยาวติดต่อกันไปเป็นเนื้อความย่อหน้าเดียวโดยไม่แบ่งใจความออกเป็นย่อหน้าย่อย เพื่อแสดงให้เห็นการเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้การบรรยายในย่อหน้าี้มีความยาวเป็นพิเศษ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของผู้ประพันธ์ที่ต้องการให้ตัวละครเอกโทมัส ซึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องได้บรรยายเหตุการณ์สำคัญของย่อหน้านี้อย่างละเอียด นั่นคือ การขี่ม้าล่าวัวควาย ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าแม้วิจันลีลาในย่อหน้าี้จะมีเนื้อความเรียบเรียงยาวปะติดปะต่อกัน แต่โครงสร้างของแต่ละประโยคนั้นเป็นโครงสร้างที่ไม่ซับซ้อนและเป็นประโยคที่ค่อนข้างสั้น หากแต่ผู้ประพันธ์ใช้วิธีการนำประโยคเหล่านั้นมาเรียบเรียงติดต่อกันโดยคั่นด้วยเครื่องหมายวรรคตอนคือจุลภาค ทำให้ประโยคสั้น ๆ เหล่านั้น</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>an old bag made from the scrotum of the buffalo. They were lashed to their ponies' necks now, they rode without saddles. <u>Long before we had news of it, they were going slower, they knew something was close, they brought us about a mile sideways so we could start to work in up the wind, there was a big low sickle-shaped hill before us, covered in a dark grass, and the country there was quiet and almost windless, except for a sound you were guessing might be the sound of the sea.</u> There was no sea thereabouts, we knew. Then we breasted the hill, it was giving a horizon of maybe four miles, and I drew in my breath, amazed, because right down below us was a herd of maybe two or three thousand buffalo. They musta taken a vow of silence that morning. Shawnees now were outing their ponies into a polite trotting, and ourselves likewise, we were to go down as close to</p>	<p>รู้ข่าวฝูงควาย พวกเขาลดความเร็วลง <u>รู้ว่า</u>มีบางสิ่งอยู่ใกล้ พวกเขานำเราเข้าข้างทางห่างออกมาประมาณหนึ่งไมล์ เราจึงเริ่มสังเกตทิศทางลมกันได้ เนิ่นเขาเตี้ยลูกโตโค้งเป็นเคียวทอดยาวอยู่ตรงหน้าเรา ปกคลุมด้วยหญ้าสีเขียวเข้ม ท้องที่ตรงนั้นเงียบสงบและแทบไม่มีลมพัด เว้นแต่เสียงหนึ่งที่คุ้นกำลังคิดว่าอาจจะเป็นเสียงทะเล แต่ไม่มีทะเลแถวนั้นเรารู้ จากนั้นเราคืบเข้าประชิดเนินเขา ขอบสันเขาตียาวออกไปประมาณสี่ไมล์ ผมสุดหายใจเข้า ตื่นตา เพราะว่าเบื้องล่างเราคือฝูงวัวควายประมาณสองสามพันตัว คงมารวมตัวสงบนิ่งในเช้าวันนั้นแน่ ๆ พวกชอว์นีย์คุมม้าอย่างให้เหลือแค่วิ่งเหยาะแล้วตอนนี้ พวกเราก็เช่นกัน เรากำลังจะควบไปเบื้องล่างให้ใกล้ฝูงวัวควายมากที่สุดเท่าที่เราทำได้ โดยไม่ทำพวกมันแตกตื่น <u>วัวควายคงไม่ใช่สัตว์ที่ฉลาดที่สุดหรอกน่า</u> ลมตีหน้าพวกเรา เรารู้เลยว่าทันทีที่พวกมันรู้ว่าเราเข้าใกล้ จะต้องเอะอะโกลาหล จริง ๆ ด้วย สิบสองตัวที่ใกล้เราที่สุดต้องรู้ตัวแล้วเป็นแน่ พวกเริ่มมันสะดุดคะมำหน้าเกือบคว่ำในทันใด แทบจะล้มลงไปกองตัวเราก็งมกิ่นเหมือนความตายสำหรับพวกมัน เราหวังว่าเป็นอย่างนั้น เบิร์ดของควบม้ารอดหน้า</p>	<p>รวมกันกลายเป็นประโยคยาวหนึ่งประโยค สะท้อนให้เห็นการเล่าไปเรื่อย ๆ ตามแบบฉบับของวจนลีลาของเรื่องเล่าอย่างแท้จริง อีกทั้งยังเป็นการสะท้อนให้เห็นตัวตนและลักษณะอุปนิสัยของตัวละครเอกอย่างโทมัสอีกด้วย รวมถึงสะท้อนให้เห็นภาพและทำให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพจากการอ่านบทบรรยายเล่าเรื่องนั้นอย่างชัดเจน ดังเช่นตัวอย่างในประโยค Long before we had news of it, they were going slower, they knew something was close, they brought us about a mile sideways so we could start to work in up the wind, there was a big low sickle-shaped hill before us, covered in a dark grass, and the country there was quiet and almost windless, except for a sound you were guessing might be the sound of the sea.</p> <p>ผู้วิจัยเห็นว่าผู้ประพันธ์ตั้งใจใช้โครงสร้างประโยคดังกล่าวเพื่อสื่อความหมายและแสดงเอกลักษณ์ทางวจนลีลาของเรื่องเล่าของผู้เล่าคือโทมัสอย่างชัดเจน จึงตัดสินใจเลือกแปลเป็นภาษาไทยโดย</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>the buffalo as we could without stirring them. <u>Maybe buffalo isn't the smartest chicken in the coop.</u> We had the wind in our faces such as it was. We knew as soon as they felt us there was going to be fireworks. Sure enough, the nearest dozen must of felt us. They started to stumble forward all of a sudden, nearly falling down. We must have smelled like death to them. We hoped we did. Birdsong <u>kicked forward</u> and we <u>kicked forward</u>, John Cole was a beautiful rider, he streaked through the Indians and fled after the biggest cow he could spot. I had a line on a big cow too, must have been that we preferred the cow meat. Then the land dipped again, the near buffalo had set everything moving, it was ten thousand hooves then drumming the hard earth and the whole cavalcade pouring down into the declivity. Seemed to swallow them, every last one, then the ground rose in</p>	<p>แล้วเราควมม้ารอดหน้าตาม จอห์น โคลเป็นนักขี่ม้าสง่างาม เขาพุ่งหน้าทะยานฝ่าบรรดาหมู่อินเดียนไล่กวาดวัวตัวใหญ่ที่สุดที่เขาเห็น ผมมุ่งหน้าหาวัวตัวใหญ่อยู่เช่นกัน รู้มาสักพักแล้วละว่าเราชอบกินเนื้อวัวมากกว่า หลังจากนั้นทางลาดลงอีกครั้ง พวกวัวควายวิ่งกันให้ทุกสิ่งเอนไหว กีบเท้าเป็นหมื่นกระที่บย่ำลงบนพื้นดินแข็งสะเทือนเลือนลั่นเป็นจังหวะตึกลงระรัว ขบวนทั้งหมดเฮละโลควบทิ้งดิ่งลงตามทางลาดต่ำ จากนั้นทางตรงหน้าเรากลับมาสูงขึ้น ราวกับจะกลืนกินฝูงวัวควายให้หายเรียบไม่เหลือจนตัวสุดท้าย เจอพวกมันอยู่ตรงนั้นอีกครั้ง <u>คลื่นวัวทะเลควายผุดขึ้นเคลื่อนตัวเคลื่อนกระจายราวกับต้มกากน้ำตาลดำเดือดปุดฟุ้งปล่านขึ้นจากกระทะ</u> แม่งดำเหมียวอย่างกับพวงผลเบอร์รี่สีดำ วัวที่ผมเลี้ยงไว้วิ่งตะปิงออกทางขวานางวัวเร่งฝีเท้าเพื่อฝ่าฝูงเพื่อนออกไป <u>ไม่รู้วามางฟ้าลีมส่งสารบอกมันหรืออย่างไรว่าผมไล่ทันถึงปลายทางแล้ว</u> <u>คุณต้องปฏิบัติกับวัวควายเยี่ยงนักล่า เหมือนกับว่าเป็นงูกะปะเลื้อยเกาะเกี่ยวพันแข่งพันขามัน</u> <u>มันหมายจะฆ่าคุณก่อนคุณฆ่ามัน มันหมายจะล่อหลอกคุณจนตายใจ จากนั้นมันหมายจะมุ่งหน้าจู่โจมคุณ</u> <u>ชีวิตบ้านคุณเต็มกำลังให้หาย</u></p>	<p>เก็บโครงสร้างประโยคเดิมไว้ แล้วเรียบเรียงต่อกันไปเป็นเรื่องราวที่โทมัสเล่าให้ผู้อ่านได้เห็นภาพตามนั้น ทำให้สื่อความหมายได้ชัดเจนและใกล้เคียงกับตัวบทต้นฉบับได้ว่า “เนิ่นนานก่อนที่เราจะรู้ข่าวฝูงควาย พวกเขาลดความเร็วลง รู้ว่ามีบางสิ่งอยู่ใกล้ พวกเขาให้เราเข้าข้างทางห่างออกมาประมาณหนึ่งไมล์ เราจึงเริ่มสังเกตทิศทางลมกันได้ เนินเขาเตี้ยลูกโตโค้งเป็นเคียวทอดยาวอยู่ตรงหน้าเรา ปกคลุมด้วยหญ้าสีเขียวเข้ม ท้องที่ตรงนั้นเงียบสงัดและแทบไม่มีลมพัด เว้นแต่เสียงหนึ่งที่คุณกำลังเดาว่าอาจจะเป็ความเสี่ยงทะเล”</p> <p>นอกจากนี้ ผู้ประพันธ์ยังกำหนดให้วิจันลีลาของเรื่องเล่าในย่อหน้านี้ประกอบไปด้วยวรรณศิลป์ทางภาษาที่งดงามมากมาย ทั้งการซ้ำคำและการยกความเปรียบแบบอุปมา การถ่ายทอดจึงต้องกระทำด้วยความประณีตบรรจง ผู้วิจัยจึงใช้วิธีเลือกสรรคำและข้อความให้ตรงตามความหมายของตัวบทต้นฉบับ แล้วซ้ำคำตามวิธีการของผู้ประพันธ์ พร้อมกันนั้นยังสร้างคำของเนื้อความให้มีสัมผัสคล้องจองเกี่ยวเนื่องกันไปตลอดทั้งเนื้อความ เพื่อให้แสดงศักยภาพของผู้ประพันธ์</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>front of us, and there they were again, <u>the flood of buffalo, like a big boil of black molasses in a skillet</u>, surging up. Goddamn blackberries they were as black as. My cow had taken a wild run to the right, she was gearing herself to go through her comrades, I don't know if an angel hadn't given her a message I was on her tail. <u>You gotta treat a buffalo like a killer, like a rattlesnake on legs, she wants to kill you before you kill her. She wants to lure you on too, and then she wants to suddenly run sideways at you, knock down your house in full flight and then come back before Saturday and stamp you to death.</u> You never want to fall to the ground on a buffalo hunt, if I can just instruct you in that. My cow won't act out of character, but I got to get myself in close, get a shot into her head as best I can, it's no easy task to keep your rifle raised and ready, when your horse was seeming to be an</p>	<p><u>คว่ำ แล้วกลับมาซ้ำก่อนวันเสาร์ แล้วปีกระที่ขอบคุณ</u> เอาจนขาดใจตาย ถ้าจะให้ผมแนะนำ คุณจะไม่อยากตกจากม้าตอนล่าควายหรอกนะ แม่วัวตัวที่เลี้ยงไว้ไม่ได้ผิดแพกไปจากวัวทั่วไป แต่ผมต้องคืบเข้าใกล้ ยิ่งกระสุนเจาะหัวมันให้แม่นยำที่สุดเท่าที่ผมทำได้ ไม่ง่ายที่จะแบกปืนยาวขึ้นล้ากล้องให้พร้อม ยิ่งเมื่อม้าของคุณจะหมกมุ่นกับสิ่งล่อตาลงใจ ห่าเหวทุกอย่างระหว่งทาง มันควรคุมผีเท้าให้เที่ยงกว่านั้น เราอาจจะกำลังล่องลอยเรื่อยไปกับลม ผุงควายอาจจะส่งเสียงดังอีกทีกรวกับพายุกษ์พัดกระหน่ำลงมาจากภูเขา แต่จิตผมตั้งมั่นและไม่สนทั้งนั้นว่าอะไรจะเกิดขึ้น หากผมไม่สามารถฟ่งกระสุนฟิงหัวนางวัวได้ ผุดกระจางขึ้นในหัวผมคือภาพเพื่อนทหารอย่างนางวัวแล้วเฉือนเนื้อชิ้นเยี่ยมออกจากตัวของมัน เลือดไหลหลังลงตามเนื้อหนัง เออละ ผมปั่นป่วนงุ่นง่านแล้วตอนนี้มองไปที่หนุ่มซอร์นี่อีกนายกลายเป็นลิมชื่อเขาจากความทรงจำเสียสนิท กำลังขี่ม้าไล่กวดกระหิงลักษณะเยี่ยมสุดยอดตัวหนึ่ง เขานั่งตามแบบฉบับชาวอินเดียนอยู่บนหลังลูกม้า แล้วกำลังยิงธนูปักตัวกระหิงนั้น ที่เป็นเพียงมวลเนื้อแน่นขนด้าขลับแผดเสียงคำรามเดือดดาลด้วยความเจ็บปวด ภาพ</p>	<p>ด้านการสร้างสรรค์ความไพเราะของต้นฉบับอีกด้วย ดังที่ได้แปลกลวิธีดังกล่าวออกมาเป็นภาษาไทย เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - แปล Maybe buffalo isn't the smartest chicken in the coop. เป็นวัวควายคงไม่ใช่สัตว์ที่ฉลาดที่สุดหรอกน่าแปล Birdsong kicked forward and we kicked forward เป็น เบิร์ตของควบม้ารูดหน้า แล้วเราควบม้ารูดหน้าตามแปล the flood of buffalo, like a big boil of black molasses in a skillet เป็น คลื่นวัวทะเลควายเคลื่อนตัวเคลื่อนกระจายราวกับต้มกากน้ำตาลดำเดือดปุดฟองผุดฟุงฟล่านขึ้นจากกระทะ - แปล You gotta treat a buffalo like a killer, like a rattlesnake on legs, she wants to kill you before you kill her. She wants to lure you on too, and then she wants to suddenly run sideways at you, knock down

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>aficionando of every goddamn rabbit hole out there. He better keep his footing. Maybe <u>we are sheeting along like the wind, maybe the herd is making a noise like a great storm coming down from the mountains</u>, but my heart was up and I couldn't care what happened unless I could get my bullet into her. Blooms in my head the picture of the troopers roasting her and cutting great steaks out of her. The blood running down the meat. Well, I am caterwauling now, and I see the other Shawnee now nameless in my memory, he is riding down a most splendid bull, he is sitting back on his pony Indian style, and he is shooting arrows into the bull, who is only a raging roaring mass of meat and hair. <u>That sight vanishes in a vanishing second.</u> My own task is at hand. Sure enough, she makes a brilliant-minded lunge sideways at me, just as I think I am steady to strike. <u>But my horse isn't the first time out against</u></p>	<p>นั่นหายวับไปภายในชั่ววินาที ผมมีภารกิจอยู่ในมือ แน่ยิ่งกว่าแซ่แป้ง นางวัวเฟ่งจิตแรงกล้าหมายมั่น ฟุ้งหน้าเข้าชนผมเต็มที จังหวะเดียวกับที่ผมพร้อมจะเข้าตี แต่ม้าของผมไม่ได้ต่อกรกับฝูงควายเป็นครั้งแรก มันกระโดดหลบเข้าด้านขวา ประหนึ่งนักเดินลีลาพลิ้วไหว แล้วเราทั้งสองต่างเล็งเป้าไปยังเจ้าวัวนั่น ทันใดนั้นผมยิง ทันทีที่เปลวไฟโซนแสง สัมผัสขมพากระสุนฟุ้งหน้า และขึ้นเหล็กดาหลอม ร้อนเจาะเข้าที่เนื้อขาหน้าของมัน แค้ขาหน้าก็ล้มสำหรับนางวัวสาว เราวิ่งหือไล่ล่าฝ่าดงหญ้าไปด้วยกัน ดูเหมือนฝูงวัวควายจะหักเลี้ยวซ้ายกะทันหัน รวกับจะหลบหนีชะตากรรมมรณะที่ไล่หลังกมา <u>ผมยิงอีก ผมยิงอีก</u> แล้วผมเห็นสะโพกขาว คล้ายจะลูเอียงข้างลงสักครึ่งฟุต โอ้วว่า พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ช่วยเราแล้ว นับเป็นสัญญาณที่ดีใจผมพองโต ภาคภูมิลำพองคับอกจนระเบิด ไปเรื่อย ไปเรื่อย แม้วัววิ่งไป แสงแห่งฝุ่นกระสุนทรงพลัง ในที่สุดเจ้าหล่อนก็แน่นิ่งหลังจากวิ่งห่างไปสิบห้าฟุต คงจะเข้ากลางใจพอดี แล้วก็ล้มลงขาดใจในที่สุด จากนั้นผมต้องควมม้าต่อ ควมหนีออกทางขวามิฉะนั้นฝูงวัวควายจะหวนกลับมาแล้วฆ่าผมเสีย ผมควมม้ากระโดด กระโดด แล้วกู้อ่อง สติแตกบ้า</p>	<p>your house in full flight and then come back before Saturday and stamp you to death. เป็น คุณ ต้องปฏิบัติกับวัวควายเยี่ยงนักรบ เหมือนกับว่าเป็นงูกะปะเลื้อยเกาะเกี่ยวพันแข่งพัน ขา มันหมายจะฆ่าคุณก่อนคุณฆ่ามัน มันหมายจะล่อหลอกคุณจนตายใจ จากนั้นมันหมายจะมุ่งหน้าจู่โจมคุณ ขวิดบ้านคุณเต็มกำลังให้หงายคว่ำ แล้วกลับมาซ้ำก่อนวันเสาร์ แล้วปีกระที่ที่คุณเอาจนขาดใจตาย</p> <ul style="list-style-type: none"> - แปล But my horse isn't the first time out against buffalo, and he skips to the right, like a good dancer เป็น แต่ม้าของผมไม่ได้ต่อกรกับฝูงควายเป็นครั้งแรก มันกระโดดหลบเข้าด้านขวา ประหนึ่งนักเดินลีลาพลิ้วไหว - แปล Then I got to keep riding, riding away out right, or the herd might swing back and kill me. Then I am

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>buffalo, and he skips to the right, like a good dancer, and now we have drawn a bead on that cow, and I fire, and the lovely orange flame shoots the bullet forth, and the burning black steel is absorbed into her shoulder. That girl is all shoulder. We burn along the grasses together, the herd seems to take a violent turn left, as if to escape her approaching fate, <u>I fire again, I fire again</u>, then I see her right haunch sort of dip down, just a half a foot, well, glory be to God, that's the good sign, my heart swells, my pride explodes in my breast, down, down, she goes, a blaze of dust and power, and she takes fifteen feet to reach a stop. Must have pierced her heart. That's a dead buffalo. <u>Then I got to keep riding, riding away out right, or the herd might swing back and kill me. Then I am galloping, galloping, and hollering, gone berserk, and I guess nearly crying for joy.</u> Was there ever such excitement as that.</p>	<p>ระห่ำ คิดว่าเกือบจะร้องไห้ น้ำตาไหลด้วยความปิติ เสียด้วยซ้ำ จะมีอะไรตื่นเต้นเช่นนั้นอีก ตอนนั้นผมห่างออกมาหนึ่งส่วนสี่ไมล์ และม้าของผมก็หมดพลัง แต่ผมคิดว่าผมสัมผัสกลิ่นซัยชนะโหยังออกมาจากตัวมันเช่นกัน ผมวิ่งวนอยู่แถวนั้นแล้วมาหาจุดหยุดมองบนเนินเขาเตี้ยแห่งหนึ่ง ม้าของผมกำลังแหกปอดออกเพื่อพยายามหายใจให้ทัน และมันช่างยิ่งใหญ่และบ้าระห่ำในความรู้สึก แล้วจากนั้นฝูงวัวควายก็ผ่านไปแล้วหายวับไปกับตาหลังเส้นขอบฟ้า แต่ผมกับจอห์น โคลและเบิร์ดของหมาวู้วควายตายไปหกตัว และทิ้งพวกมันไว้เบื้องหลังราวกับศพหลังสงคราม <u>ทุ่งหญ้ายาวโดนโค่นล้านเตียนเหมือนขนหระอมแหรบนตัวหมาขี้เรื้อน</u> และเบิร์ดของหัวเราะระ่า ไม่แม้แต่ฉีกยิ้ม ตลกขบขันเป็นหมาแก่นั่นคือเขา ครูต่อมาเรารู้ว่าเราจะต้องคุกเข่าลงใช้ทักษะลอกหนังและเราจะแล่นเนื้อขึ้นดีที่สุตออกจากกระดูก แล้วโยนให้บรรดาม้าของเรากินทั้งชิ้นใหญ่สุดโขกเลือด แล้วทิ้งหัวใหญ่ยักษ์ให้ผู้พังก่อยสลายไปตรงนั้น ดูผู้ดีสภาพเช่นนั้น น่าฉงน จนพระเจ้าท่านคงจะประหลาดใจเมื่อได้เห็น มีดของเราสะท้อนเงาแปลบปลาบ เบิร์ดของแล่แก่งกว่าใคร เขาทำท่าบอกกับผมพลางหัวเราะ</p>	<p>galloping, galloping, and hollering, gone berserk, and I guess nearly crying for joy เป็น จากนั้นผมต้องควบม้าต่อ ควบออกทางขวา มิฉะนั้นฝูงวัวควายจะหวนกลับมาแล้วฆ่าผมเสีย ผมควบม้ากระโดด กระโดด แล้วกูร้อง สติแตกบ้าระห่ำ คิดว่าเกือบจะร้องไห้ น้ำตาไหลด้วยความปิติเสียด้วยซ้ำ</p> <p>- แปล The knives opened the flesh like they were painting paintings of a new country, sheer plains of dark land, with the red rivers bursting their banks everywhere เป็น มีดเฉือนขึ้นเนื้อแบะออกเหมือนกำลังวาดแผนที่ประเทศใหม่ ขึ้นเนื้อล้วนเป็นดินแดนสีเขียว ละเอียดด้วยสายแม่น้ำสีแดงชัดตลิ่งทั่วระแหงแผงเนื้อ เป็นต้น</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>And now I am a quarter mile off, and my horse is just busted, but I think I smell his sense of victory too, and I wheel about and take a watching stand on a short run of hill. And my horse is breaking his chest trying to breathe, and it is very glorious and crazy the feeling. And then the herd has passed on, how quickly it utterly vanishes across the horizon, but me and John Cole and Birdsong have killed six, and they are left behind like the dead after the battle, <u>the long grasses all flattened like the fur on a mangy dog</u>, and Birdsong laughing, without even a smile, funny old dog that he is, and in the next while we know we will kneel to the task of skinning and we'll take the best meat off the bones, and lash it to our horses in huge wet slabs, and leave the enormous head to moulder there, so noble in their aspect, so astonishing, so that God himself might marvel at them. Our knives flashed</p>	<p>ว่านี่เป็นงานของผู้หญิง เช่นนั้นก็ต้องเป็นผู้หญิงที่ แข็งแกร่งด้วย ผมแสดงท่าทางอย่างดีที่สุดให้คุณ นี่ เป็นมุกตลกที่ยาวสำหรับเบิร์ตของ เขาระเบิด เสียงหัวเราะ เพื่อนเอ๋ย ผมว่าเขาคงกำลังคิด ไอ้ หนุ่มผิวขาวพวกนี้มันช่างโง่งง เราคงจะโง่งจริง <u>มีด</u> <u>เฉือนขึ้นเนื้อแบะออกเหมือนกำลังวาดแผนที่</u> <u>ประเทศใหม่ แผ่นเนื้อล้วนเป็นดินแดนสีเขียว</u> <u>ละเลงด้วยสายแม่น้ำสีแดงชัดถึงหัวระแหงแพง</u> <u>เนื้อ</u> จนสาตกระเด็นถ้วนทั่ว พระเจ้ารู้ไหม และผืน ดินแห้งผากกลายเป็นโคลนเปียกยวบจ่อม แจ่มในพริบตา พวกขอร์วีกินปอดทั้งดิบ ๆ <u>ปาก</u> <u>ของพวกเขาเป็นบ่อเก็บเลือดสีขุ่นคลัก</u></p>	<p>การถ่ายทอดวจนลีลาประเภทนี้นอกจากจะทำให้ ให้อรรถลีลาแบบเรื่องเล่าได้โดดเด่นมีชีวิตชีวาราว กับเป็นเหตุการณ์ที่ผู้อ่านได้ร่วมสัมผัส ประสบการณ์และร่วมชะตากรรมไปกับผู้เล่า เสมือนอยู่ในเวลาและเหตุการณ์จริงแล้ว เป็นการ สื่อสารของตัวบทในภาษาปลายทางได้ประสบ ผลสัมฤทธิ์เช่นเดียวกันกับตัวบทต้นฉบับ ยังเป็น การเพิ่มคุณค่าให้กับตัวบทภาษาปลายทางในแง่ วรรณศิลป์ที่ไพเราะสละสลวย ส่งผลให้เรื่องเล่า นั้นไหลลื่น ส่งผ่านอารมณ์จากผู้ประพันธ์และ ผู้เล่าเรื่องสู่ผู้อ่านได้อย่างครบถ้วนทั้งความหมาย และจินตภาพ และในแง่ความหมายที่สื่อสาร ออกมาได้อย่างครบถ้วนชัดเจนเช่นกัน ส่งผลให้ ผู้อ่านได้เข้าใจเรื่องราวและเข้าถึงวัตถุประสงค์ ของผู้ประพันธ์ เข้าใจที่มาที่ไปรวมถึงเหตุผลแห่ง การกระทำและคำพูดของตัวละครได้อย่างถ่องแท้ ทำให้ตัวบทในภาษาปลายทางทำหน้าที่ได้ดี ใกล้เคียงกับตัวบทในภาษาต้นฉบับ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>through. Birdsong cut the best. He made a sign to tell me, laughing, this is women's work. Strong women if so, I signed, best as I knew. This was a big joke for Birdsong. He's roaring, Man, I guess he's thinking, these stupid whitemen. Maybe we are. <u>The knives opened the flesh like they were painting paintings of a new country, sheer plains of dark land, with the red rivers bursting their banks everywhere</u>, till we were sloshing in God knows what and the dry earth was suddenly turned to noisy mud. The Shawnees ate the lights raw. <u>Their mouths were sinkholes of dark blood.</u></p> <p>Only Trooper Pearl looked sad as a sad baby not to have killed. But he got the first cut around the fires that night, the raw meat spitting and blackening in the flames. The men hunched around, talking with gaiety of souls about to eat plentifully,</p>	<p>มีเพียงแต่พลทหารเพิร์ลที่ดูเศร้าหงอยเป็นทารกน้อยหน้ามูยที่ล่าวัวควายไม่ได้สักตัว แต่เขาได้เนื้อชิ้นแรกไปในวงรอบกองไฟคืนนั้น เนื้อดิบปะทุและดำเกรียมกลางเปลวไฟ หนุ่ม ๆ นุ่ม ๆ นิ่งค่อมล้อมวงพูดคุยกันด้วยความยินดีปรีดาว่าจะกินให้เยอะจนฟุงกาง ท่ามกลางความเว้งว่างกลางคืนราย</p>	<p>วัจนลีลาของเรื่องเล่าในย่อหน้านี้เป็นการเล่าเรื่องโดยทั่วไปและเป็นการสรุปรวบยอดผลลัพธ์จากการออกล่าวัวควายของเหล่าพลทหารในกองทัพ ผู้ประพันธ์บรรยายให้เห็นภาพบรรดาทหารปรุงอาหารจากเนื้อวัวควายที่ได้มารับประทานเป็นอาหารอย่างเอร็ดอร่อย ผู้วิจัยอ้างอิงหลักเกณฑ์</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>with the empty dark country about us, and the strange fabric of frost and frozen wind falling on our shoulders, and <u>the great black sky of stars above us like a huge tray of gems and diamonds.</u> The Shawnees singing in their own camp all night till at last Sergeant Wellington rose up from his blanket and was desirous to shoot them.</p> <p>บทที่ 3 หน้า 33-34</p> <p>Next morning bright early despite the depredations to our bodies we saddled up. It was cold as dark dreams because now it was late in the year and the sun wasn't just as keen as it had been previously. <u>There was a frost across all that ground and we could see great shrouds of frost hanging in the redwoods that grew thereabouts. Long low hills waved with grasses where the trees had failed or been felled, we didn't</u></p>	<p>ล้อมรอบกายเรา กับแพกเถื่อนน้ำแข็งและลมหนาว ตกกระทบบนไหล่ และท้องฟ้ามืดกว้างใหญ่ <u>ประดับด้วยหมู่ดาวเหนือเรา ราวกับถาดแสดงเพชรพลอยขนาดเขื่อง</u> พวกชอว์นี่ร้องเพลงในบริเวณค่ายของพวกเขาตลอดคืน จนกระทั่งในที่สุดจำเวลลิ่งตันลุกตื่นขึ้นจากผ้าห่มและต้องการจะยิงพวกนั้น</p> <p>เช้าวันต่อมาฟ้าสว่างแต่ย่ำรุ่ง แม้ร่างไร้เรี่ยวแรงเราก็โดดขึ้นม้า อากาศหนาวราวห้วงฝันเยือกด้วยตอนนี้เป็นช่วงปลายปีและแสงแดดไม่สดใสแรงกล้าเท่าที่ผ่านมา <u>เกล็ดหิมะกระจายพราวทั่วพื้นและเราเห็นน้ำค้างแข็งเกาะกันเป็นแผงปกคลุมห้อยระย้าลงมาตามต้นสนที่ขึ้นอยู่แถวนั้น หมู่สันเขาเตี้ยทอดตัวยาวทุ่งหญ้าเรียงระบำโบกสะบัดทักทายมายังเรา บนเขานั้นต้นไม้ล้มหรือถูกโค่นเสียหายหมดก็</u> <u>ไม่รู้</u> นายพลบอกเราว่าต้องขี่ม้าต่อไปอีกราวสิบสี่ชั่วโมง พวกสอดแนมดูเหมือนจะรู้ทางหลังได้รับ</p>	<p>เดียวกันกับย่อหน้าก่อนหน้าในการถ่ายทอดวัจนลีลา รวมทั้งถ่ายทอดความเปรียบอุปมาให้มีลีลาไพเราะ เพื่อให้เกิดอรรถรสเทียบเคียงกับต้นฉบับ the great black sky of stars above us like a huge tray of gems and diamonds. ได้ว่า ท้องฟ้ามืดกว้างใหญ่ประดับด้วยหมู่ดาวเหนือเรา ราวกับถาดแสดงเพชรพลอยขนาดเขื่อง</p> <p>วัจนลีลาในย่อหน้านี้เป็นวัจนลีลาของเรื่องเล่าโดยผู้เล่าเรื่องได้เล่าเหตุการณ์การขี่ม้าเดินทางรอนแรมไปในป่าก่อนที่จะทำศึกกับชนพื้นเมืองอินเดียนหลังจากนี้ ผู้ประพันธ์ยังคงใช้วิธีการเล่าเรื่องด้วยย่อหน้าขนาดยาวและเลือกเปิดย่อหน้าด้วยการบรรยายสภาพทางธรรมชาติ สภาพอากาศ ภูมิประเทศ สิ่งแวดล้อม และสิ่งมีชีวิต คือ ต้นไม้ ใบหญ้าที่อยู่รายล้อมกองทัพ กล่าวคือ เป็นทัศนียภาพแบบองค์รวมที่อยู่ค่อนข้างห่างออกจากตัวผู้เล่า จากนั้นจึงขยับมาเล่าเกี่ยวกับ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p><u>know</u>. We were told we had about fourteen hours' riding ahead. The scouts seemed to know the way after the instructions of the militia the night before. We were told the militia had rode ahead in the darkness, which vexed the major hugely. He shook his head and cursed civilians. Well our muskets were primed and we had food in our bellies and we were inclined to think well of the enterprise. The sore backs of long journey west seemed less to the fore of our minds. <u>All that riding grinds down your backbone till I believe you gain for yourself a little store of bone dust in your buttocks. That's what it felt like. Every rut, every slip of your horse is a jolt of pain.</u> But my horse that time was a sleek grey creature that you couldn't feel displeasure with. John Cole was mounted on a broken-hearted nightmare right enough. He had to pull the mouth off of her to get his way. The mare</p>	<p>คำแนะนำจากทหารกองหนุนเมื่อคืนก่อน เรารู้มาว่าพวกกองหนุนขี่ม้าเข้าไปในความมืดมิด สร้างความกังวลให้นายพลเป็นอย่างมาก ท่านสายหัวแล้วด่าสาปแช่งพวกพลเรื่อนั้น ปืนผาหน้าไม้ตระเตรียมไว้พร้อมแล้ว อาหารตกถึงท้องเราแล้ว แล้วเราก็มีแนวโน้มจะเป็นห่วงพวกของเรา แผ่นหลังที่ปวดระบมจากการเดินทางไกลมาทางตะวันตกดูจะน้อยกว่าจิตใจที่อ่อนล้านำไปแล้ว <u>การขี่ม้าก็ดกร่อนกระดูกสันหลังของคุณลง เหล็กละเอียดจนผมมั่นใจว่าคุณจะได้มีคลังเก็บกักผงกระดูกขนาดย่อมเป็นของตนเองอยู่ตรงบั้นท้ายสองข้าง พวกเรารู้สึกเช่นนั้นเมื่อขี่ม้า ทุกร่องหลุมที่ม้าตกไป ทุกไกลที่มันลื่น ล้วนกระทุ้งจนเจ็บแปลบ</u> แต่ม้าของผมเป็นสัตว์ตัวเทาเงาขลับที่คุณปฏิเสธไม่ได้ที่จะหลงรัก จอห์น โคลได้ขี่ขึ้นขี่ม้าที่กำลังฝันร้ายเพราะออกหักรักคุณอย่างไม่ต้องสงสัย เขาต้องดึงรั้งปากคูดมั้นไว้ไม่ให้เฉออกนอกเส้นทาง นางม้าได้สลัดบังเหียนตกแตกในทะเลทราย เจ้าหล่อนจึงหมุนเหวี่ยงหัวขึ้นลงไปมาได้อิสระอย่างใจปรารถนา แต่เขาก็ทนได้ เจ้าม้าตัวสีดำลบบอย่างกับอิก้าและจอห์น โคลก็ชอบสีนั้น</p>	<p>สิ่งมีชีวิตชนิดอื่นที่ใกล้ตัวผู้เล่ามากขึ้น คือ บรรดาม้าทำศึกและพลทหารในกองทัพ ผู้วิจัยพบลักษณะเด่นของการบรรยายธรรมชาติและการเล่นความเปรียบประเภทอุปมาและบุคลาธิษฐาน เพื่อเสริมให้วัจนลีลาของเรื่องเล่านี้ทำให้ผู้อ่านได้เห็นภาพมากขึ้น</p> <p>ผู้วิจัยจึงเลือกถ่ายถอดข้อความเหล่านั้นด้วยการเลือกสรรคำในการแปลและรักษาโครงสร้างรูปประโยคที่เรียบเรียงติดต่อกันยาวไปตลอดตามตัวบทต้นฉบับ เพื่อให้ผู้อ่านได้เกิดจินตภาพเช่นเดียวกันกับการอ่านตัวบทต้นฉบับ อีกทั้งยังเพิ่มเสียงสัมผัสคล้องจองทั้งสัมผัสอักษรและสัมผัสสระเพื่อเก็บรักษาความงามทางวรรณศิลป์ให้อยู่ในภาษาปลายทางด้วย เช่น การแปลข้อความ</p> <p>There was a frost across all that ground and we could see great shrouds of frost hanging in the redwoods that grew thereabouts. Long low hills waved with grasses where the trees had failed or been felled, we didn't know. ได้ว่า “เกล็ดหิมะกระจายพราวทั่วพื้นและเราเห็นน้ำค้างแข็งเกาะ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>had snapped her martingale somewhere in the desert so she was free to saw her head up and down just as she liked. But he put up with it. The horse was black as a crow and John Cole liked that.</p> <p>บทที่ 3 หน้า 38-39</p> <p><u>Wearily, wearily, we walked back.</u> The townsmen were standing twenty feet back from the flames. It was still a ferocious turmoil of smoke and fire and resins sparking and spitting like some old painting of hell. The troopers massed together, not talking much yet, watching the flames and watching the townsmen. We didn't know where we were. We didn't for those moments know our names. We were different then, we were other people. We were killers, like no other killers that had ever been. Then with a huge queer sighing,</p>	<p>เราเดินกลับมา อ่อนล้า อ่อนแรง ชาวเมืองยืนอยู่หลังกองไฟห่างไปยี่สิบฟุต ทั้งควันโขมง ทั้งเพลิงยังโหมกระหน่ำไหม้เกรี้ยวกราด เศษยางไม้เกรียมไอร้อนปะทุกระเด็นกระดอน รวภาพवादขุมนรกเก่าเก็บ กองพลทหารม้าเกาะกลุ่มกันไม่ทันได้พูดมากสักเท่าไร มองไปยังเปลวไฟ มองไปยังชาวเมือง เราไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน ลืมชื่อตัวเองไปชั่วขณะ เราไม่ใช่คนเดิม นาทีนี้เราเป็นคนอื่น เราคือฆาตกร ที่ไม่เหมือนฆาตกรหน้าไหนมาก่อนทันใดลมหอบใหญ่ไร้ที่มาพัดวูบ พาเอาหลังคากระท่อมร่วงหล่น เปลวเพลิงคุกรุ่นแผดเผาให้ผุกร่อนลงผสมปนเปไปในกลุ่มเมฆไฟเล็กละเอียดประกายไฟลอยละล่องสู่อากาศแล้ววิ้งวนอยู่บน</p>	<p>กันเป็นแผงปกคลุมห้อยระย้าลงมาตามต้นสนที่ขึ้นอยู่แถวนั้น หมูสันเขาต่ำทอดตัวยาวทุ่งหญ้าเรียงระบำโบกสะบัดทักทายมายังเรา บนเขานั้นต้นไม้ล้มหรือถูกโค่นเสียหายหมดก็ไม่รู้”</p> <p>ย่อหน้านี้เป็น การบรรยายสภาพความเสียหายหลังจากหมู่บ้านชาวพื้นเมืองอินเดียนถูกกองทัพทหารสหรัฐอเมริกาเข้าโจมตี เห็นได้ชัดว่าผู้ประพันธ์บรรยายภาพส่วนต่าง ๆ ทีละส่วนอย่างละเอียดและเกิดความเคลื่อนไหวในตัวอักษรนั้นด้วยการใช้สัมผัสคล้องจอง การซ้ำคำ และการใช้ความเปรียบแบบอุปลักษณ์เข้ามาช่วยให้สั้นไหลมากยิ่งขึ้น นับตั้งแต่เหล่าพลทหาร เพลิงไหม้ชาวเมือง ตลอดจนความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ ผู้วิจัยเห็นว่าภาษาต้นฉบับของผู้ประพันธ์นั้นงดงามและกินความหมายลึกซึ้งอยู่เป็นทุนเดิมจึงเลือกถ่ายทอดวจนลีลาเป็นภาษาปลายทางโดยอ้างอิงกลวิธีเดียวกันกับผู้ประพันธ์ เพื่อคงความ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>the roof of the lodge fell in. It collapsed in a great smoulder and shatter of sparks. The sparks rushed into the air above and tumbled there, joyous and black and red. An enormous stormcloud of sparks. Then the walls of the building tumbled, and fierce in the dark worst flames burned the bodies, brave upon brave piled six deep, you could see the ruined faces and smell the roasting flesh, the corpses twisted strangely in the heat, fell and rolled onto the scorched grasses, no longer held by the walls. More sparks flew up, it was a complete vision of world's end and death, in those moments I could think no more, my head bloodless, empty, racketing, astonished. Troopers wept, but they were not tears I knew. Others threw their hats into the air, as if it were crazy celebration. Others held their heads as if they had just heard of the death of their own loved ones. There didn't seem to be anything</p>	<p>นั้น เต็มระยิบวิบวับเป็นสีดำสีแดง เป็นผืนเมฆเกล็ดไฟยักษ์ทะมึน จากนั้นกำแพงตึกทั้งหลายหลายลงมา เปลวไฟกราดเกรี้ยวสุดโหดร้ายเผาทำลายร่างมนุษย์อย่างองอาจ ศพแล้วศพเล่าสูมเข้าสู่ชั้นหกฟุต คุณจะเห็นหน้าตาละเทะและได้กลิ่นขึ้นเนื้ออย่างสด ร่างศพบิดเบี้ยวเป็นเกลียวประหลาดท่ามกลางไอร้อน กระดอนกลิ้งไปตามผืนหญ้าไหม้เกรียม ไมโดนกำแพงยัดไว้อีกแล้วประกายไฟปะทุขึ้นอีกหลายคำรบ ภาพสมบูรณแห่งวันสิ้นโลกสูญสลาย ตอนนั้นผมคิดอะไรไม่ออกอีกต่อไป สมองผมไร้เลือด ว่างเปล่า อลหม่านงุนงง เหล่าพลทหารม้าร่ำไห้ แต่ที่ไหลมิใช่ น้ำตาอย่างที่ผมรู้จัก บ้างโยนหมวกขึ้นไปในอากาศ รวกับงานเฉลิมฉลองบ้าคลั่ง บ้างกุมขมับราวกับได้รับข่าวร้ายเรื่องคนอันเป็นที่รักล้มตาย ณ ที่นั้นราวกับไม่มีสิ่งใดที่ยังมีชีวิตอยู่รวมทั้งตัวพวกเราด้วย เราหลุดลอยไป เราไม่ได้อยู่ตรงนั้น ตอนนั้นเราคือปีศาจ</p>	<p>ไฟระเริงและการบรรยายนั้นไวให้ใกล้เคียงมากที่สุด และอาจมีการสลับตำแหน่งคำในวลีหรือประโยคเพื่อความลื่นไหลและให้ถูกต้องตามฉันทลักษณ์ของภาษาไทยเท่านั้น</p> <p>ผู้วิจัยเลือกใช้คำสัมผัสสระ คำว่า “มา” กับ “ล้า” พร้อมทั้งใช้คำซ้ำและสัมผัสอักษรในคำว่า “อ่อน” “ล้า” และ “แรง” อีกทั้งยังเลือกสรรคำที่ทำให้ผู้อ่านได้เห็นภาพการเผาไหม้นั้นอย่างชัดเจน ดังที่ต้นฉบับได้วาดภาพไว้ คือ การซ้ำคำว่า “ทั้ง” การเล่นคำสัมผัส “ไฟ” “ไหม้” “ไม้” “ไอ” “ให้” “ปะทุ” “กระหน่ำ” “เกรี้ยวกราด” และ “กระเด็นกระดอน” คำหลังสุดของวรรคได้เชื่อมสัมผัสไปยังคำว่า “อ่อน” ในวลีอุปมาที่ตามหลังมา ที่ผู้วิจัยเลือกแปลแบบเสริมความหมายจากคำว่า “like” และ “old” เพื่อช่วยให้วลีมีเสียงสัมผัสไฟระเริงโดยยังคงเล่นคำสัมผัสอักษร “หวน” กับ “ให้” “เก่า” กับ “เก็บ” เช่นเดียวกับเนื้อความส่วนหลังที่ผู้เล่าเรื่องได้ผสมความรู้สึกส่วนตัวของตนลงไปในการบรรยายภาพตรงหน้าและผู้ประพันธ์ยังคงเล่นคำและซ้ำคำอย่างต่อเนื่อง คือ คำว่า watching, We, trooper, together,</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>alive, including ourselves. We were dislocated, we were not there, now we were ghosts.</p>		<p>talking, townsmen, know, names และ killers</p> <p>ผู้วิจัยตัดสัจใจแปลแบบถ่ายทอดตามโครงสร้างประโยคเดิมแล้วเลือกสรรคำมาเพื่อให้มีเสียงสัมผัสทั้งในวรรคเดียวกันและระหว่างวรรคมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ตามลำดับการเรียบเรียงประโยค คือคำว่า “กอง” “เกาะ” “กลุ่ม” “กัน” “ทัน” “เท่าไร” “ไม่” “มาก” “ได้” “มองไปยัง” “เปลวไฟ” “ไม่รู้” “อยู่” “ที่ไหน” “ไป” “เรา” “แตกต่าง” “อย่าง” “เป็น” “เช่น” “คือ” “ฆาตกร” “ฆาตกรรม” “ได้” “ไม่” “เหมือน” “หน้า” “ไหน” และ “นี้” ผู้วิจัยเชื่อว่าจะทำให้ผู้อ่านได้เกิดจินตภาพ รับรู้กลิ่น เสียง และสัมผัสได้ถึงอารมณ์ของตัวละคร อย่างลึกซึ้งใกล้เคียงกับการอ่านต้นฉบับภาษาอังกฤษ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>บทที่ 4 หน้า 46-47</p> <p>The army had in mind for us to brave out the winter in the fort and then come spring be seeing what else could be done for to pacify the country. Although I have given the impression that them Yuroks were small and ineffectual people nevertheless listening to the townspeople did put us in suspicion that the Indians were not always so tolerable. There were stories everywhere of rapes and robberies and sudden and vicious visit on out-of-the way premises. Unless you were a witness how could you say what was true. Anyhows in due course a herd of some hundreds of cattle arrive, driven up from southern California on an army requisition docket. That was for our sustenance. On the saint's day of St John I get a letter from Mr Noone just as he promised. All his news. There was good water under the <u>thickening ice</u>.</p>	<p>กองทัพมีแผนให้เผชิญหน้าหนาวในค่ายอย่างหาญกล้าและเมื่อถึงเวลาไปไม่ผลให้ตรีตรองดูว่าจะทำอะไรได้อีกบ้างเพื่อนำมาซึ่งความสงบให้ประเทศ แม้ผมรู้สึกลึกลับ ๆ อยู่แล้วว่าพวกยูรอกส์ตัวเล็กนิดเดียวและไม่มีพิษภัย แต่ถึงอย่างไรพอได้ฟังคำชาวเมืองก็ยิ่งสร้างความระแวงแคลงใจว่าพวกอินเดียนไม่ใช่พวกที่เราจะอดทนด้วยได้มากเสมอไป มีเรื่องราวมืดมนอยู่ทุกที่ รวมถึงการ<u>จู่โจม</u> <u>ปล้น</u>อย่างไม่ทันตั้งตัว หากคุณไม่เห็นด้วยตาตนเอง คุณจะพูดได้อย่างไรว่าอะไรคือเรื่องจริงจะอย่างไรก็เถอะ ในเวลาที่คลั่งเนื้อัววควายหลายร้อยมาส่งถึงค่ายแล้ว ลำเลียงขึ้นมาจากแคลิฟอร์เนียตอนใต้ตามรายการเบิกจ่ายของกองทัพ นั่นคือเสบียงยังชีพของพวกเรา ในวันนักบุญเซนต์จอห์นผมได้รับจดหมายจากนายโนวันตามที่เขาสัญญาไว้ บอกเล่าข่าวคราวของเขาทั้งหมด มีน้ำสะอาดใช้ได้อยู่ใต้<u>เกล็ดน้ำแข็งทับถม</u> <u>แน่นอน</u> หนอมเสบียงอาหารด้วย<u>อุณหภูมิ</u> <u>ต่ำ</u> เช่นนั้นจะสดใหม่เสมอ เชื่อเพลิงไม้ฟืนเคลื่อนผืนป่า เราซึกเสื่อกางเกงตากเหนือฟุ่มไม้ พอไปเก็บ</p>	<p>แบร์รี่ผู้ประพันธ์ใช้วัจนลีลาบรรยายสภาพความเป็นอยู่ของกองทัพทหารอเมริกันที่ประสบภาวะอากาศหนาวเย็น แบร์รี่แบ่งการบรรยายออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกคือการบรรยายให้เห็นสภาพของสภาพอุณหภูมิของอากาศที่หนาวเย็นยะเยือก โดยแสดงให้เห็นบรรยากาศเยือกแข็งด้วยการใช้คำศัพท์และวลีที่อยู่ในหมวดหมู่ความหนาวเย็น อาทิ thickening ice, low temperatures, froze นับตั้งแต่สภาพทางธรรมชาติทั้งอากาศ ต้นไม้ ตลอดจนสัตว์ที่ได้รับผลกระทบจากภัยหนาว จากนั้นบรรยายต่อไปเกี่ยวกับสภาพวิถีชีวิต กิจวัตร และกิจกรรมของบรรดาทหารที่รวมกลุ่มกระทำร่วมกัน คือการรวมตัวสังสรรค์เล่นไฟ ตีมีสสุรา และร้องรำทำเพลง สุนัขเป็นสิ่งที่ทำให้ความอบอุ่นแก่ร่างกายเพื่อคลายความหนาว เป็นผลมาจากอากาศหนาวเข้าขั้นวิกฤตจนมนุษย์ต้องหาทางหรือตัวช่วยในการประคองชีวิตให้อยู่รอดพ้นจากการถูกความหนาวกัดกิน แบร์รี่ยังเลือกบรรยายความโหดร้ายของอากาศนี้ รวมไปถึงถึงปีศาจและอุจจาระที่ต้องกลายสภาพผิดแผก</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>All the stores would keep fresh in those <u>low temperatures</u>. There was a forest of wood to burn. We washed our shirts and trews and when we went out to get them off the bushes, they were as <u>stiff</u> as corpses in the cold. Some poor cows <u>froze</u> where they were- standing like they had peered into the face of old Medusa. Men lost the wages of three years hence at cards. They bet their boots and then pled for the pity of the winner. The piss <u>froze</u> as it left our peckers and woe betide the man with an obstruction or hesitation to their shit, because soon they had a brown icicle on their arse. The <u>whiskey</u> continued its work of eating our livers. It was as good a life as most of us had ever knowed. Watchorn and Pearl mingled with the rest, as if the major had forgotten their offence. The Missouri men sang their Missouri songs, rough Kansas men sang theirs, and those queer. New England types sang no doubt</p>	<p>ผ้า พบว่า<u>แข็งทื่อ</u>แน่นิ่งราวกับศพกลางไอหนาว เวทนาเจ้าวัวบางตัว<u>ยืนเยะเยือก</u>ติดตรึงอยู่กับที่ ดุจต้องคำสาปจ้องตามเมดูซ่าแล้วกลายเป็นหิน สามปีต่อจากนั้นเหล่าพลทหารผลาญค่าจ้างละลายลงเล่นไฟ ตอนพนักก็มึนใจทุ่มสุดตัวเอาหัวเป็นประกัน จากนั้นจบตาค่อยรำร้องขอความกรุณาจากคนชนะ ฉี่ที่เพิ่งพุ่งออกจาก<u>จู้จับตัวแข็งทื่อ</u>หันไปให้เป็นอุปสรรคแก่ชายหนุ่มลึงเลใจยามเบ่งอี เพราะออกมายังไม่ทันไรก็กลับกลายเป็นแท่งหิน ย้อยสีน้ำตาลคาปากทวารอยู่อย่างนั้น เรากะระดก <u>สุราเมรัย</u>ไหลลงท้องให้กั๊กกินดับต่อเนื่อง ช่างเป็นเหล่าชั้นดีเท่าที่เราเคยลิมรส วัทซอร์นกับเพิร์ล สั่งสรรค้ปะปนกับทหารคนอื่นกลมกลืนไป ดูไม่มีอะไรราวกับนายพลลิ้มโทษของทั้งสองแล้วเสียดสีทหารจากมิสซูรีร้องเพลงชาวมิสซูรี ชาวแคนซัส คนหยาบร้องเพลงท้องถิ่นแคนซัส พวกเพลงประหลาดทั้งนั้น ส่วนพวกนิวอิงแลนด์ ”ใหม่” ร้องเพลง อิงแลนด์ “เก่า” อยู่แน่นอน ไม่มีใครรู้หรอก</p>	<p>ไปจากปกติ และสร้างความยากลำบากให้กับเหล่าทหารได้อย่างเห็นภาพชัดเจน กระนั้นยังสามารถหาความสำราญให้กับตนเองและพวกพ้องได้ด้วย การร้องเพลงสร้างสีสันและความสุข แบร์รีบรรยายการร้องรำทำเพลงนี้ไล่เรียงไปตามแต่ละภูมิภาคเนาของเหล่าพลทหารที่แตกต่างกัน นับตั้งแต่ Missouri Kansas และ New England การใช้วงจลีลาในข้อความข้างต้นสามารถทำหน้าที่สื่อสารจากผู้เล่าเรื่องหรือผู้ส่งสารให้กับผู้อ่านหรือผู้รับสารได้อย่างดีเยี่ยมและประสบความสำเร็จ สามารถเก็บรายละเอียดได้อย่างครบถ้วนทั้งธรรมชาติ สัตว์ และมนุษย์ ส่งผลให้ผู้อ่านได้สัมผัสบรรยากาศและความรู้สึกนั้นได้ราวกับไปอยู่ในสถานที่จริงกับตัวละคร</p> <p>ผู้วิจัยเห็นว่าโครงสร้างทางวงจลีลาของต้นฉบับนั้นสมบูรณ์อยู่แล้วเป็นทุนเดิม จึงเลือกเก็บส่วนที่ติดนั้นไว้ และถ่ายทอดวงจลีลาออกมาให้มีความงามทางวรรณศิลป์โดยใช้กลวิธีเดียวกันกับต้นฉบับ คือ การหลាក់คำในภาษาไทยและสร้างคำสัมผัสคล้องจองอย่างมีจังหวะ รวมถึงการขยาย</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>the ancient songs of England, who could tell.</p> <p>บทที่ 14 หน้า 171-175</p> <p><u>Towards twilight the buggers come on again. The breeze has swung round to the east and now a million small waves appear on the river. Lace from a million seamstresses. The old heralds of the twilight are a slow blindness across the land and a long high colour the colour of apples seeps into the sky.</u> The mountains that were faint blue in the distance <u>darken and slowly blacken.</u> The lead drops in the glass. Maybe we are not so ready as we were and afterwards hard words are spoken about the defences along where the sinks are and the filed hospital. They must have been creeping up just like that red colour in the sky. Though the first thing that hits us is the cavalry again but they</p>	<p>สู่แสงสนธยาพวกศัตรูน่าจะมาแล้ว ลมอ่อนพัดหมุนไปทางตะวันออก ส่งระลอกคลื่นเล็ก ๆ นับล้านกระเพื่อมเหนือผิวแม่น้ำ เรียงกันเป็นเส้นด้ายเย็บด้วยฝีมือหญิงเย็บผ้าราวล้านคน แสงเงินแสงทองสีแก่ของยามโพล้เพลย์ย่ำค่ำส่องนำมา พาราตรีศึกลานเชื้องข้าทาบทาลงผืนดิน ระบายสีเข้มเป็นสีผลแอปเปิ้ลแดงแต่มีกระจายขึ้นสูงสู่ท้องนภา กลุ่มภูเขาแลเห็นเป็นสีฟ้าอ่อนอยู่ไกลตา กลายเป็นฟ้าเข้มขึ้นแล้วค่อย ๆ ดำมืด ท่านผู้นำได้ข้อสรุป เราอาจจะไม่ได้พร้อมมากเท่าแต่ก่อนแล้วหลังจากนั้นก็มีย่อยแถลงจริงจังถกกันเกี่ยวกับบรรดาแนวป้องกันบริเวณบึงน้ำและโรงพยาบาล สนาม พวกอินเดียนจะต้องนำกลั้วขึ้นเรื่อย ๆ เช่นเดียวกับสีแดงฉานบนน่านฟ้า นั่น แม้สิ่งแรกที่ส่งเข้าตีเราคือกองพลทหารม้าอีกแล้ว เราจะต้องจับจุดอ่อนของพวกมันให้ได้และไขจุดยุทธศาสตร์ตลอดดจนอาวุธเสริมที่พวกมันจะขนมาใช้ อีกทั้ง</p>	<p>ความวลีอุปมาให้มีนัยยะชัดเจนขึ้นในบริบทของ ภาษาและสังคมไทย</p> <p>ในย่อหน้านี้ผู้ประพันธ์กำหนดให้ตัวละครใช้ วจนลีลาของเรื่องเล่าในการถ่ายทอดเรื่องราวของ เหตุการณ์รบระหว่างฝ่ายยูเนียน ซึ่งเป็นฝ่าย กองทัพทหารของโทมัสหรือผู้เล่าเรื่อง กับฝ่าย เรปส์หรือกลุ่มกบฏต่อต้านรัฐบาลในสงครามกลาง เมืองอเมริกา โดยเริ่มจากการบรรยายทัศนียภาพ ทางธรรมชาติบ่งบอกว่าเป็นเวลาช่วงเย็นใกล้ค่ำ เพื่อปูเป็นฉากหลังของเหตุการณ์รบที่จะเกิดขึ้น ต่อไป จากนั้นจึงเล่าให้ผู้อ่านรับทราบเกี่ยวกับ กลวิธีการรบที่ผู้นำฝ่ายยูเนียนได้วางแผนเพื่อ ต่อกรกับฝ่ายเรปส์ ประกอบด้วยกำลังพลทหาร ปืนเป็นแนวหน้า พลทหารม้าเป็นแนวหลัง ปิดท้ายด้วยกลุ่มทหารผู้นำและบริวาร โทมัสได้รับ มอบหมายให้เปลี่ยนหน้าที่ไปอยู่ส่วนหน้าของ กองทัพ จากเดิมที่เป็นพลทหารรักษาการณ์ยืน ประจำเหนือกำแพงค่าย เขาอธิบายความรู้สึกและ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนพลทหารอีกคน</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>must of scoped out a weakness and through the right yards and supply dumps they pour and they are trying to throw the horses at the stronger rear line. Past the line is the damn colonels and the rest. All the same soldiers pour over against the invading horses. We can see all this while stupidly standing on the breastwork. The dimness of the evening makes us stupid. We can feel the approach of slaughter and in the aiming to avoid it we put ourselves before it. The first cohorts of the darkness is a enemy too. The very world and its natures is against us. The hundreds of men repel the cavalry best they can and the horses wheel east again and pour away into the smudges of new night. The colonel must guess the next and we are ordered over the breastwork and down into the wild fields and are to meet the <u>coming</u> Rebs if they are <u>coming</u>. There ain't a heart among us wants to leave the</p>	<p>พวกมันกำลังพยายามจัดกองกำลังม้าให้ไปเป็นแนวหลังอันแข็งแกร่งกว่าเก่า ถัดจากแนวหลังไปก็จะเป็นพวกห่านายพันกับพวกที่เหลือ เทกองกำลังพวกทหารหน้าเดิม ๆ ประจันหน้าตั้งรับกับกองกำลังม้าของศัตรูที่รุกกรานเข้ามา เราเห็นภาพทั้งหมดนี้ในขณะที่ยืนหน้าโรงประจำการอยู่บนกำแพง แสงสลัวยามเย็นทำให้เราหัวตื้อ เรารู้สึกได้ถึงการฆ่ากวาดล้างคืบคลานเข้ามาใกล้ เพื่อให้มันถึงตัวเรา เราจึงเตรียมการป้องกันก่อนเพื่อนร่วมทางอย่างความมืดเป็นศัตรูของเราเช่นกัน โลกใบนี้กับธรรมชาติต่อต้านเรา ชาวประชาร่วมร้อยขับไล่กองพลทหารม้าเต็มกำลังเท่าที่ทำได้ แล้วกองทัพม้าก็วิ่งหนีไปทางตะวันออกอีกครั้งแล้วกระจายกำลังราวกับหมอกควันแห่งราตรีใหม่ นายพันต้องเดารูปการณ์ตอนต่อไปได้จึงสั่งให้พวกเราที่อยู่บนกำแพงลงมาอยู่ตามแนวป่าและประจัญบานกับฝ่ายเรปส์ที่กำลัง<u>มา</u> หากพวกมันบุก<u>มา</u> ใจจริงพวกเราไม่มีใครอยากละทิ้งเนินกำแพงดินนี้ไป เราขุดไอ้แนวกันห่านี้นี้ไว้มิใช่หรือแล้วอยู่ ๆ จะให้มาทิ้งอะไรมันตอนนี้เล่า พวกผีนางาร่มและเสี้ยวเงาไม่เชื่อเชิญให้เรา</p>	<p>คือแดน พิทส์เจอร์รด์ที่ต้องไปปะทะกับฝ่ายตรงข้ามอย่างไม่เต็มใจ หากแต่ไม่อาจขัดคำสั่งของผู้บังคับบัญชาได้ จากนั้นจึงเริ่มเล่าเหตุการณ์การรบกับฝ่ายเรปส์อย่างละเอียด ประกอบไปด้วยการปะทะกันของพลทหารม้า การใช้อาวุธปืนยิงเข้าใส่กัน โดยมีอุปสรรคใหญ่เป็นความมืดมิดของเวลากลางคืน เนื่องจากมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ไม่ชัดเจน ส่งผลให้การรบกับข้าศึกยากเพิ่มขึ้นหลายเท่าตัว ผลจากการรบครั้งนี้ทำให้เกิดการนองเลือดและมีผู้เสียชีวิตมากมายจากทั้งสองฝ่าย</p> <p>ผู้ประพันธ์เรียบเรียงเนื้อความในส่วนนี้ให้เป็นประโยคติดต่อกันไปจนรวมเป็นย่อหน้ายาว แสดงให้เห็นความต่อเนื่องของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นและเป็นไปตามลำดับเวลา นับตั้งแต่แสงอาทิตย์เริ่มหายไป เข้าสู่ช่วงโพล้เพล้ สู่อการประชุมวางแผนรบ และสุดท้ายเป็นการรบและเช่นฆ่ากันด้วยทั้งอาวุธปืน ดาบ และมีด ผู้วิจัยเห็นว่าตัวบทต้นฉบับมีการสร้างสรรค์วรรณศิลป์ทางภาษาเพื่อก่อให้เกิดจินตภาพขึ้นในหัวผู้อ่านอย่างชัดเจน จึงได้เลือกสรรคำมาเพื่อถ่ายทอดวจนลีลาของเรื่องเล่าดังกล่าวให้ออกมาเป็นภาษาไทยที่</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>breastwork. Didn't we dig the damn thing and why leave it now. The bundles and wastes of shadow do not beckon us. Dan Fitzgerald looks at me for orders and I say nothing.</p>	<p>อยากเข้าหาเลย แดน ฟิตส์เจอร์ลด์มองมาที่ผม เพื่อรอคำสั่งแต่ผมไม่พูดอะไร</p>	<p>มีวัจนลีลาที่ใกล้เคียงกับวัจนลีลาต้นฉบับ ด้วยมี วัตถุประสงค์ให้ผู้อ่านภาษาปลายทางได้เห็นภาพ นั้นชัดเจนเช่นกัน อีกทั้งยังได้สัมผัสกับความ ไพเราะทางวรรณศิลป์อีกด้วย เช่น แปลเนื้อความ ส่วนที่บรรยายทัศนียภาพตอนต้นเรื่องที่ว่า Towards twilight the buggers come on again. The breeze has swung round to the east and now a million small waves appear on the river. Lace from a million seamstresses. The old heralds of the twilight are a slow blindness across the land and a long high colour the colour of apples seeps into the sky. ได้ว่า “ สู้แสง สนธยาพวกศัตรูน่าระอาไปอีกแล้ว ลมอ่อนพัด หมุนไปทางตะวันออก ส่งระลอกคลื่นเล็ก ๆ นับ ล้านกระเพื่อมเหนือผิวน้ำ เรียงกันเป็นเส้นด้าย เย็บด้วยฝีมือหญิงเย็บผ้าราวล้านคน แสงเงินแสง ทองสีแก่ของยามโพล้เพลย์อำคำส่องนำมา พาราตรี คืบคลานเชื่องช้าทาบทาลงผืนดิน ระบายสีเข้ม เป็นสีผลแอปเปิ้ลแดงแต่กระจายขึ้นสูงสู่ท้อง นภา”</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>Then there is a curious lull. The wounded are making the noises of ill-butchered cattle. Throats have been slit but not entirely. There are gurgles and limbs held in agony and many have stomach wounds that presage God awful deaths. <u>Then the moon rises quietly and throws down her long fingers of nearly useless light.</u> We trudge back to the breastworks and we get the details into action and the wounded are carried up into camp on the new ambulances. The dressing station has survived the Reb cavalry and the surgeon is inside with his saws and bandages. <u>There are more bullet wounds than expected and though in all truth I heard no shells throughout our charge many have missing arms and arms hanging and legs.</u> The helpers light the bigoli lamps and the sawing begins. There's no hospital yet further up the country so it's now or never. Anything that can be bandaged is wrapped</p>	<p>หลังจากนั้นก็เกิดภาวะสงบนิ่งอย่างน่าประหลาด เหล่าคนบาดเจ็บส่งเสียงร้องโอดโอยระงมเหมือนเสียงวัวควายที่ถูกเชือดเหวอะหวะ คอหอยโดนเชือดแต่ยังไม่ตลอด มีเสียงขลิกลักครัดคราดและกระดุกขึ้นเล็กขึ้นน้อยคอยเสียดแทงให้ทรมาน อีกหลายคนมีแผลตรงท้องเป็นลางมรณะน่าสะพรึงกลัวจากพระเจ้า <u>ขณะนั้นดวงจันทร์ลอยเลื่อนเคลื่อนขึ้นฟ้าเงียบเชียบแล้วสาดแสงยาวราวนิ้วเรียว เป็นแสงที่แทบไม่ให้ความสว่างอันใด</u> เราเดินอย่างเหน็ดเหนื่อยเมื่อล้ากลับขึ้นสู่กำแพงค่ายแล้วก็ได้เห็นรายละเอียดเป็นภาพแล้วคนบาดเจ็บถูกกล้าเสียงเข้าไปในค่ายด้วยรถพยาบาลใหม่เอี่ยม เตียงผ่าตัดรอดพ้นจากเงื้อมมือพลทหาร ฝ่ายเร็บบวมอยู่ด้านใน กำลังผ่าตัดด้วยเลื่อยกับผ้าพันแผล <u>มีคนที่ได้รับบาดเจ็บจากกระสุนเกินคาด และแม้ว่าผมจะไม่ได้ยินเสียงปลอกกระสุนปืนระเบิดเลยตลอดการเข้าตีของเรา แต่หลายคนก็แขนขาขาดหรือห้อยกะรุ่งกะริ่ง</u> ผู้ช่วยชีวิตจุดตะเกียงเหลืองแล้วการผ่าเลื่อยก็เริ่มขึ้น ไม่มีโรงพยาบาลในชนบทแถวนั้นเพราะฉะนั้นต้องรักษาตอนนี้หรือไม่เช่นนั้นก็จะไม่มีโอกาสอีกอะไรที่พันด้วยผ้าพันแผลได้ถูกห่อไว้อย่างกระชับ</p>	<p>ในย่อหน้านี้เป็นเรื่องราวสืบเนื่องเป็นผลจากการปะทะกันในสงครามกลางเมืองอเมริกา ระหว่างฝ่ายยูเนียนและฝ่ายเรบส์ ทำให้มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บมากมาย เนื้อความในส่วนนี้มุ่งเน้นบรรยายสภาพผู้บาดเจ็บและการรักษาพยาบาลของแพทย์ประจำค่าย โดยเฉพาะตัวละครสำคัญอย่างลิซ แมแกนที่ถูกมิดของฝ่ายเรบส์ปักเข้ากลางลำคอ</p> <p>ผู้ประพันธ์ใช้วิจจน์ลีลาของเรื่องเล่าบรรยายภาพเหล่านั้นออกมาได้อย่างชัดเจนสมบูรณ์ ด้วยการเลือกสรรคำและความเปรียบมาเพื่อส่งเสริมให้วิจจน์ลีลาดังกล่าวเป็นภาพที่สร้างอารมณ์ความรู้สึกให้แก่ผู้อ่านได้อย่างลึกซึ้ง ทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์สะเทือนใจจากการอ่านเรื่องเล่าที่แม้จะเป็นเพียงตัวอักษร แต่สามารถให้ภาพได้เสมือนอยู่ร่วมประสบการณ์ในเหตุการณ์จริงนั้น ผู้วิจัยเห็นความสำคัญและความพิถีพิถันของผู้ประพันธ์ที่บรรจงเรียงร้อยวิจจน์ลีลาของเรื่องเล่าให้มีชีวิต จึงได้ถ่ายทอดเนื้อความในย่อหน้าส่วนนี้ด้วยความระมัดระวังและเลือกใช้คำและข้อความใน</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>tightly. At the end of the surgeon's table the pile of arms and legs grows. Like the offered wares of some filthy butcher. The fires have been stoked and the irons is pushed against the wounds and the screaming men are held down. We know in our hearts they can't survive. The old rot will set in and though we may bump them back north they won't see another Christmas. First the vile black spot and then all hell to pay. We seen it a hundred times. Still the surgeon works on just in case. He's sweating like Starling Carlton. Too many, too many. Some may be lucky, we pray. Here's Lige Magan with a knife in his neck. He must of been knocked clear into Monday because his body is loose and sleeping. Maybe they gave the bugger ether. The blood-soaked surgeon wraps Lige's sloppy wound and then he's laid aside. Bring on the next, bring on the next. Aye, but Doc, save old Lige. He the best.</p>	<p>ปลายโต๊ะของหมอคล้ายมีแขนขาตัดมาวางกองพะเนินเทินทึกเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนสินค้าเสนอขายของคนขายเนื้อสกปรกบางคน เชื้อไฟเติมเข้าไปเรื่อยแล้วเหล็กร้อนกดลงบนบาดแผลและเหล่าชายบาดเจ็บที่กรีดร้องก็ถูกกดตรึงไว้ เรารู้สึกแสบใจว่าพวกเขาไม่รอดแน่ อากาศคงทรุดลงอย่างเก่า และแม้เราจะพาพวกเขาตระหกระเหินกลับไปทางเหนือ แต่พวกเขาก็คงอยู่ไม่ถึงคริสต์มาสอีกปีอย่างแรกก็จุดต่างดำเนินาเกลียดแล้วหลังจากนั้นก็ส่วนอื่น ๆ ตามมา เราเห็นมาหลายร้อยครั้งแล้ว เช่นเดิมหมอยังคงรักษาต่อเนื่อง เขาเหงื่อเปียกชุ่มเหมือนสตาร์ลิง คาร์ลตัน เยอะเกินไป เยอะเกินไป บางคนอาจจะโชคดีรอดชีวิต เราภาวนา นี่ก็ลิกแมแกนโดนมีดปักเข้าที่คอ เขาคงโดนอัดล้มไม่ฟื้นจนถึงวันจันทร์ เพราะร่างเขาอ่อนเปลี้ยและสลบอยู่ พวกมันคงจะโปะยาสลบให้เจ้านั้น ร่างหมอโศกเลือดพันแผลหะหวะของลิกแล้วทิ้งตัวลงนั่งข้าง ๆ เอาคนต่อไปเข้ามา เอาคนต่อไปเข้ามา อ้าว เดียวลิกหมด ช่วยชีวิตไอ้ลิกด้วย มันเก่งสุดยอดเลยนะ เอาเจ้าจิ้งนี่ออกไป หมอสั่ง จะว่าเขาไม่ได้ เขาต้องทำงานต่อไปอีกเจ็ดชั่วโมง พระเจ้า</p>	<p>ภาษาไทยที่สามารถทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมได้ เช่นเดียวกับตัวบทต้นฉบับ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - แปลโวหารภาพพจน์ประเภทบุคลาธิษฐานในประโยค Then the moon rises quietly and throws down her long fingers of nearly useless light. ได้ว่า จากนั้นดวงจันทร์ลอยเลื่อนเคลื่อนขึ้นฟ้าเงิบเซียบแล้วสาดแสงยาวราวนิ้วเรียวเรียงกันอันเป็นแสงที่แทบไม่ให้อะไรขึ้นอันใด - แปลประโยค There are more bullet wounds than expected and though in all truth I heard no shells throughout our charge many have missing arms and arms hanging and legs. ได้ว่า พบว่าบาดแผลจากกระสุนมีมากกว่าที่คิดไว้ แต่ถึงอย่างไรผมไม่ได้ยินข่าวว่ามีคนป่วยด้วยโรคเครียดจากสงครามในกองทัพหน่วยของเราเลยจริง

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>Clear this fool out, says the surgeon. Can't blame him. He'll work another seven hours. God guide his bloody hand. Our comrades. Poor ruined lengths of paltry men.</p> <p>บทที่ 16 หน้า 199-200</p> <p>The coldest winter in the history of the world they say. I guess I believe it. John Cole says if something don't happen very soon by the good Lord he going to die. I say that John Cole will never die and he signed the dotted line on that so he must oblige. But I can see he ain't good. He's</p>	<p>นำทางสว่างแก่มือเปื้อนเลือดของเขา สหายเรา เหล่าชายถูกทำร้ายบาดเจ็บช่างน่าอนาถ</p> <p>ฤดูหนาวที่หนาวจัดที่สุดในประวัติศาสตร์ของโลก ไบนี้ เขารู้ว่ากัน ผมว่าผมเชื่อ จอห์น โคลบอกว่า หากไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นเร็ว ๆ นี้โดยพระเจ้าแล้วละก็เขาจะต้องตายแน่ ผมบอกเลยว่า จอห์น โคลจะไม่มีวันตายเพราะเขาทำข้อตกลงไว้แล้วเรื่องนั้นดังนั้นเขาห้ามตาย แต่ผมเห็นอาการเขาไม่ดีเลย เขาถ่ายเหลวเป็นน้ำและเราต้อง</p>	<p>ๆ มีหลายนายถูกตัดแขนและถูกแขวนแขนและแขวนขาไว้</p> <p>- แปลประโยค At the end of the surgeon's table the pile of arms and legs grows. Like the offered wares of some filthy butcher. ได้ว่าปลายโต๊ะของหมอมีแขนขาตัดมาวางกองพะเนินเทินทึกเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนสินค้าเสนอขายของคนขายเนื้อสกปรกบางคน</p> <p>ในข้อความส่วนนี้ผู้ประพันธ์ใช้วิจณลีลาของเรื่องเล่าบรรยายสภาพฤดูหนาวเหน็บและความเป็นอยู่ของทหารภายในกองทัพที่เริ่มเจ็บป่วยไม่สบาย รวมถึงจอห์น โคล คนรักของตัวละครเอกโทมัส วิจณลีลาของเรื่องนี้มุ่งเน้นให้อ่านเห็นภาพความทรมานเจ็บป่วยท่ามกลางสภาพอากาศหนาวเย็นอันเป็นอุปสรรคสำคัญอย่างหนึ่งต่อการ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>shitting water and we have to crutch each other when we trying to go east to the sinks. But we are two boys among thousands. No one gets a ticket to the ball. <u>Noble boy that won in fierce battles and maybe cowards too with their coward's deeds hid in the dateless mists of war all equal under the sun and moon of Andersonville.</u> Homer Sprague who I guess is the king of this demented compound he famishing too. Queer to see. All the guards and the rebel boys on picket skinning up. By God. There ain't nothing in the South they say. <u>Union burned every crop in the fall and burned the land and burned the shelter of these folks.</u> And yet they tell us fallen men of great victories and Richmond hadn't fallen like Vicksburg did. They could tell us any damn history and we wouldn't know the truth of it. They seem to believe all the words in their mouths. It hurts us to hear of such things.</p>	<p>ประคองกันแน่นเวลาเดินไปส้วมทางตะวันออก แต่เราเป็นเพียงเด็กหนุ่มสองคนท่ามกลางหลายพันคน ไม่มีใครได้บัตรเชิญไปงานเลี้ยง <u>ทั้งเด็กหนุ่มชั้นสูงที่ชนะการสู้รบรุนแรงและอาจรวมถึงพวกซี้ซลาดมากมายที่ซ่อนความซลาดไว้ในช่วงเวลาสงครามไร้ที่สิ้นสุด ทุกคนเท่าเทียมภายใต้สุริยันจันทราแห่งเมืองแอนเดอร์สันวิลล์ โฮเมอร์ สปาร์กผู้ที่ผมเดาว่าเป็นเจ้าลำดับสำนวนบ้าบอนี้ เขาก็ออดตายเช่นกัน น่าแปลกเมื่อได้เห็นภาพยามรักษาการณ์และทหารกบฏทุกคนที่ยืนล้อมกำแพงอยู่ฝ่ายผม พระเจ้าทรงกระทำ ไม่มีอะไรเหลือแล้วทางตอนใต้ เขาว่่ากัน ฝ่ายยูเนียนเผาพืชผลฤดูใบไม้ร่วงเสียจนหมดสิ้น แล้วก็เผาที่ดิน แล้วก็เผาสถานพักพิงของคนพวกนี้ด้วย</u> และแม้พวกเขาเล่าเกี่ยวกับคนตายในสนามรบจากชัยชนะยิ่งใหญ่ในหลายพื้นที่ แต่ที่ริชมอนด์ยังไม่ตายเยอะเท่าที่วิคส์เบิร์ก พวกเขาเล่าประวัติศาสตร์เรื่องบ้าเรื่องบออะไรได้หมดแต่เราคงไม่มีทางรู้ความจริง ดูเหมือนพวกเขาจะเชื่อทุกสิ่งที้ออกจากปากตัวเอง มันเจ็บปวดเวลาได้ยินเรื่องเหล่านั้น</p>	<p>ตำราชีวิตอยู่ และยังมีการซ้ำคำในบางประโยค เพื่อสร้างสรรค้วจณลีลาของเรื่องเล่าให้เกิดความสละสลวยเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย อีกทั้งยังมีการใช้กลุ่มคำในหมวดเดียวกันมาเรียงเรียงต่อกันเพื่อแสดงให้เห็นภาพความเจ็บปวดทรมานนั้น กล่าวคือหมวดหมู่โรคภัยไข้เจ็บ และส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่ถูกโรคภัยรุมเร้า รวมถึงการซ้ำคำและเชื่อมสัมผัสระหว่างคำและประโยคทั้งสัมผัสสระและสัมผัสอักษร คั้นไว้ด้วยเครื่องหมายวรรคตอนจุลภาคเพื่อแสดงความต่อเนื่องของเนื้อความ สะท้อนให้เห็นภาพความทุกข์ทรมานของทหารในกองทัพได้อย่างชัดเจนเป็นอย่างดี</p> <p>ผู้วิจัยจึงได้ถ่ายทอดจณลีลาของเรื่องเล่าเหล่านั้นตามตัวบทต้นฉบับด้วยวิธีการเลือกสรรคำให้เกิดความสัมผัสและซ้ำคำให้เป็นภาษาไทยที่ไพเราะสละสลวยเช่นเดียวกันกับตัวบทต้นฉบับ มีวัตถุประสงค์เพื่อถ่ายทอดความหมายและวรรณศิลป์ให้เป็นภาษาไทยจนผู้อ่านได้เห็นภาพที่ผู้เล่าเรื่องได้บรรยายไว้ได้ใกล้เคียงกับตัวบทต้นฉบับ เช่น</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>But has this fair world ever seen this long tall stick of suffering? We got boys here from all corners, mostly eastern men but also some of those states that rub up against Canada. <u>We got farmers, coopers, joiners, settlers, Merchants and sutlers that served the Union cause.</u> They all the same citizen now. <u>Harrowed by hunger and ploughed through by sickness.</u> <u>We got splendid examples of dropsy, scurvy, and the pox.</u> <u>We got ailments of the chest, of the bones, of the arse, of the feet, of the eyes, of the face.</u> <u>Huge vicious rashes of redness mark a hundred faces.</u> <u>Bodies painted with ringworm, lice bites, and a million bugs.</u> <u>Men so sick they are dying of death.</u> Strong men to start that are hard to kill. When you get your scrap of food you got to stuff it down your throat quick march or it will be stole. No cards hardly, only silent stubborn suffering. Men lose their sense and they are lucky. Men are</p>	<p>แต่โลกอันสวยงามใบนี้อันจะเคยรับรู้ถึงความทรमानอันแสนยาวนานฝักรากลึกลงหรือไม่ว่า พวกเราที่นี่คือเด็กหนุ่มที่มาจากทั่วทุกมุมประเทศ ส่วนใหญ่จากทางตะวันออกแต่ก็มีมาจากบางรัฐที่อยู่ติดแนบชิดแคนาดา พวกเรามีทั้งชาวนา ช่างถักไม้ ช่างเชื่อมไม้ คนตั้งรกราก พ่อค้าเร่และคนจัดหาเสบียงที่บริการอยู่ในกองทัพยูเนียน พวกเขาทั้งหมดถือเป็นประชากรประเทศเดียวกันแล้วตอนนี้ โหยหาด้วยหิวกระหาย และโรยราด้วยโรคภัย เรามีตัวอย่างชั้นดีเป็นโรคบวม น้ำ โรคคลักปิดลักเปิด และโรคฝีดาษ เราป่วยตรงอก ตรงกระดูก ตรงกันตรงเท้า ตรงตา ตรงหน้า ผดผื่นรุนแรงขึ้นเป็นปื้นแดงบนใบหน้า บบรอย เนื้อตัวแต่งแต้มด้วยกลากเกลื้อน รอยเรื้อด ตุ่มจากแมลงนับล้านกัด ผู้คนกำลังเจ็บป่วยจนตาย คนแข็งแรงทนทายาดที่เริ่มป่วยก็ตายยาก เวลาได้อาหารมาสักชิ้นต้องรีบยัดเข้าปากกระเดือกกลืนลงคออย่างรวดเร็ว ไม่เช่นนั้นจะโดนแย่งไป ไม่มีไฟเล่น มีแต่ความทุกข์ทรมาณเกินทนทนกัดกร่อนเจ็บเขี้ยว ผู้คนสูญเสียประสาทสัมผัสและถือว่าพวกเขาโชคดี ผู้คนถูกยิงฐานเดินข้ามเส้นตายอันเป็นเพียงทิวสาลีขาวปักยาวตามแนวเขตกำแพงชายแดน พวกเขา</p>	<ul style="list-style-type: none"> - แปลประโยค . Noble boy that won in fierce battles and maybe cowards too with their coward's deeds hid in the dateless mists of war all equal under the sun and moon of Andersonville. ได้ว่า ทั้งเด็กหนุ่มชั้นสูงที่ชนะการปะทะรุนแรงและอาจรวมถึงพวกซี้ซลาดมากมายที่ซ่อนความขลาดไว้ในช่วงเวลาสงครามไร้ที่สิ้นสุด ทุกคนเท่าเทียมภายใต้สุริยันจันทราแห่งเมืองแอนเดอร์สันวิลล์ - แปลประโยค Union burned every crop in the fall and burned the land and burned the shelter of these folks. ได้ว่า ฝ่ายยูเนียนเผาพืชผลฤดูใบไม้ร่วงเสียจนหมด แล้วก็เผาที่ดินแล้วก็สถานพักพิงของคนพวกนี้ด้วย - แปลประโยค We got farmers, coopers, joiners, settlers. Merchants and sutlers that served

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>shot for wandering over the death line which is just a row of white sticks near the boundary wall. They don't know where they are. Men stand mute and crazy looking in the mouth of tents with long beards and whiskers. Just stand all day for weeks and weeks and then lie all day. The blacks, Johnny Reb just clean hates these boys. Forty lashes on a wonderful soul. Just walk up and shoot them in the head. John Cole he starts to speak but I hushing him time after time.</p>	<p>ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ตรงไหน ทหารยืนไข่กิมองปาก เต็นท์แบบเสียดีหนดคราขึ้นกรรุงรัง ทำอย่าง เดียวคือยืนทั้งวันเป็นอาทิตย์หลายอาทิตย์แล้วก็นอนทั้งวัน พวกผิวดำ จอห์นนี่ เร็บโคตรเกลียด เด็กชายพวกนี้ ตาสีลึบคู่กับใจอันประเสริฐ เขาแค่เดินเข้าไปหาแล้วยิงหัวพวกนั้น จอห์น โคลชยับเริ่มจะโพล่งออกไปแต่ผมต้องห้ามไว้ให้เงียบอยู่ประจำ</p>	<p>the Union cause. ได้ว่า พวกเรามีทั้ง ชาวนา ช่างถักไม้ ช่างเชื่อมไม้ คนตั้ง รกราก พ่อค้าแร่และคนจัดหาเสบียงที่ บริการอยู่ในกองทัพยูเนียน</p> <p>- แปลประโยค Harrowed by hunger and ploughed through by sickness. We got splendid examples of dropsy, scurvy, and the pox. We got ailments of the chest, of the bones, of the arse, of the feet, of the eyes, of the face. Huge vicious rashes of redness mark a hundred faces. Bodies painted with ringworm, lice bites, and a million bugs. Men so sick they are dying of death. ได้ว่า โหยหาด้วยหิวกระหาย และโรยราด้วยโรคร้าย เรามีหลักฐานชั้น ดีเป็นโรคบวมน้ำ โรคลักปิดลักเปิด และ โรคฝีดาษ เราป่วยตรงอก ตรงกระดุก ตรงก้น ตรงเท้า ตรงตา ตรงหน้า ผดผื่น รุนแรงขึ้นเป็นปื้นแดงบนรอยใบหน้า</p>

4.2 การแปลวจนลีลาตามกระแสสำนึก (Stream of consciousness)

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>บทที่ 4 หน้า 42-43</p> <p>(1) So we dug like frightened heroes. John Cole I noted was the best digger, it wasn't the first time he had turned the earth, you could tell. So I copied him. (2) I had only ever pulled up potatoes with my hands as a little boy in Ireland, after my father shook the earth around them with his spade, that was just a little patch he had kept behind our house, it wasn't like he was a true farmer. (1) The frost was still on the ground everywhere and the temperature had started to freeze the little river that wound past the camp, making it I suppose a good choice for a stopping place. The grasses were sere and indifferent really, scratching the horizon of the sky with their sharp stems. That sky was clear and high and the</p>	<p>ตั้งนั้น พวกเราขุดหลุมฝังศพเยี่ยงวีรบุรุษที่หัวนกล้าว จอห์น โคลนั้นละ ผมสังเกตเห็นอยู่ คือผู้เชี่ยวชาญการขุดดินเหนือใคร ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาขุดดินหรอก คุณจะบอกและสัมผัสได้ ผมจึงทำตามเขา (2) เคยแต่ดึงหัวมันฝรั่งด้วยมือเปล่าเมื่อครั้งเก่าก่อนตอนเป็นเด็กน้อยในไอร์แลนด์ หลังจากพ่อใช้พลั่วพรวนดินรอบหัวมันเสร็จแล้วแค่ที่ดินผืนเล็กที่พ่อทำไว้หลังบ้านเรา พ่อดูไม่ใช่ชาวนาที่แท้จริง (1) เกล็ดน้ำค้างแข็งยังเกาะพราวเกลื่อนพื้นทั่วระแหงและอุณหภูมิเริ่มลดต่ำทำให้แม่น้ำสายน้อยที่ไหลคดเคี้ยวผ่านค่ายกลายเป็นแผ่นน้ำแข็ง ด้วยเหตุนี้เองผมจึงสรุปเอาว่าที่นี่คือสถานที่เหมาะสมสำหรับพักแรม ต้นหญ้าข้างแวงกรอบไร่ชีวิตชีวาอึ้งนัย ชิดชวนแต่งแต้มเส้นขอบฟ้าด้วยยอดหญ้าแหลมหรือหม่อมหม่อม ท้องนภาครานั้นสดใสและอยู่สูงและมีสีฟ้าอ่อนสุด เราใช้เวลาขุดหลุมไปสี่ชั่วโมง เหล่าพลทหารร้องเพลงไปด้วย</p>	<p>ผู้ประพันธ์เรียบเรียงเสียงเล่าของผู้เล่าเรื่องให้เป็นไปตามกระแสสำนึกของตัวละครโทมัส ผู้กำลังเล่าถึงเหตุการณ์ (1) ซึ่งเป็นกิจกรรมการขุดหลุมฝังศพชาวพื้นเมืองอินเดียน แต่แล้วเหตุการณ์ตรงหน้าผู้เล่าในขณะนั้นกลับทำให้เขานึกย้อนกลับไปเหตุการณ์ (2) สมัยที่ยังอาศัยอยู่กับครอบครัวในประเทศไอร์แลนด์และช่วยบิดาทำไร่ปลูกมันฝรั่ง แล้วเล่าเรื่องราว ณ ช่วงขณะนั้นพอสังเขป หลังจากนั้นจึงได้กลับมาเล่าสภาพอากาศหนาวเย็นที่กำลังเผชิญอยู่ในเหตุการณ์ (1) อีกครั้ง พร้อมบรรยายลักษณะทางธรรมชาติ ต่อจากนั้นจึงได้ย้อนกลับไปเล่าถึงการทำงานของนายพลผู้นำกองทัพเพียงสั้น ๆ ถือเป็นเหตุการณ์ (3) ก่อนจะดึงผู้อ่านกลับมาสู่เหตุการณ์ (1) คือการฝังและลำเลียงศพตรงหน้าอีกครั้ง การสลับเหตุการณ์ต่าง ๆ ไปมาลักษณะนี้ แสดงให้เห็นกระแสสำนึกของตัวละครที่เกิดขึ้นฉับพลันตามความทรงจำและ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>lightest blue. We were four hours digging out the trenches. The troopers were singing as they worked, dirty-worded songs we all knew. We were sweating like window-glass in the winter. (3) The major drove us on in his strange way, sort of cold, indifferent, like the grasses. He was set to do something and he was doing it. In the town he had asked the padre to come out but the townsmen vetoed that. (1) After the hours of digging we were sent then to fetch across the bodies and we brought the bodies of the women and the children to the pit and after that we went to the burnt-out lodged and fetched in among the debris and the black dirt and got whatever we could of the bones of the braves, heads and such. Threw them in. You might have had a worried look when you saw how gentle some of the men threw. Others throwing like they was throwing nothing of particular importance.</p>	<p>ระหว่างทำงาน เพลงสองแง่สามง่ามที่เราด้วยกันหมด เราเหวี่ยงอแดกพลักราวกับหยดน้ำเกาะพรราวตามหน้าต่างกระจกในฤดูหนาว นายพลสั่งการเราด้วยวิธีประหลาดตามแบบเขา ค่อนข้างเย็นชาไร้ชีวิตชีวา เหมือนกับต้นหญ้าที่นั่นละ เขาโดนบัญญัติให้มาทำภารกิจบางอย่างและเขาก็กำลังปฏิบัติภารกิจนั้นอยู่ในเมืองท่านเชียวบาทหลวงออกมาแต่ชาวเมืองขัดขวาง ชุตหลุมกันผ่านไปหลายชั่วโมงจากนั้นเราโดนส่งไปลำเลียงศพแล้วเราขนศพผู้หญิงกับเด็กมาลงหลุม แล้วหลังจากนั้นเราก็ไปยังกระโจมที่โดนเผาแล้วเข้าไปข้างใน ท่ามกลางซากปรักหักพัง คราบดำ และอะไรก็ตามที่พบเจอทั้งกระดูกแห่งคนกล้า พวกหัวกะโหลก และอะไรเทือกนั้นเอามาฝัง โยนลงไป หากเป็นคุณคงจะมีสีหน้ากังวลเมื่อเห็นทหารบางคนโยนอย่างนุ่มนวลเพียงใด ในขณะที่คนอื่น ๆ โยน ๆ ไปเหมือนกับกำลังโยนสิ่งไม่สลักสำคัญอันใด แต่คนนุ่มนวลก็โยนอย่างนุ่มนวล อย่างจอห์น โคลนั่นไง เหมือนเวลาคุยกันจะมีคำตอบหลักแหลมปกติที่ใช้เป็นประจำและไม่มี ความหมายอะไรแต่ถึงอย่างไรก็รักษาน้ำใจคนฟังและรังสรรค์วันนั้นให้สดใส ผมแน่ใจว่าผู้หญิงกับเด็ก ๆ อินเดียนหลายคนออกมา</p>	<p>ได้รับการถ่ายทอดออกมาตรงตามลักษณะนั้นโดยปราศจากการเรียบเรียงใหม่ให้เป็นไปตามลำดับเวลาที่เกิดขึ้นจริง</p> <p>ผู้วิจัยเลือกแปลเหตุการณ์ (1) ด้วยโครงสร้างประโยคปกติ คือ ประกอบด้วยประธาน กริยา และกรรม หากแต่เมื่อเป็นการบรรยายเหตุการณ์ในกระแสนึกของตัวผู้เล่าเองในเหตุการณ์ (2) ผู้วิจัยได้แปลประโยคเหล่านั้นโดยละประธาน “ผม” ด้วยมีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการเตือนและทำให้ผู้อ่านได้รับรู้ว่าเนื้อความดังกล่าวเป็นส่วน ของกระแสนึกของผู้เล่าเรื่องที่เข้ามาแทรก กลางระหว่างเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ แสดง การหวนนึกย้อนกลับไปในอดีต แต่ยังคงผสม กลมกลืนไปกับเนื้อความส่วนอื่น ๆ ที่เหลือ หลังจากนั้นเมื่อผู้เล่าเรื่องกลับมากล่าวถึง เหตุการณ์ (1) อีกครั้งเกี่ยวกับสภาพทางธรรมชาติ ที่ตัวละครต่างกำลังชุตหลุมฝังศพ ผู้วิจัยจึงกลับมา แปลโดยใช้ประธานขึ้นต้นประโยคตามปกติ เช่นเดียวกับเหตุการณ์ส่วนแรก และไม่ละประธาน “ผม” เฉกเช่นเหตุการณ์ (2) จึงอาจกล่าวได้ว่า ผู้วิจัยเลือกใช้ประธาน “ผม” หรือ การแสดง</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>But the gentle ones throwing gently. John Cole for instance. As for talk there were only the usual repartee that means nothing but somehow saves the heart and the day. It became clear to me that many of the squaws and the children had got out of the copse wood, because you could see still the trampling effect of their rushing off on the underwood. I found myself hoping many of the bucks had got away too but maybe I was asking for trouble thinking that. It was such a beautiful spot and the work was so lousy. You couldn't help almost a more human thought. Nature asks you to go back a little and forget things. Gets under your hardened nature like a burrowing creature. When all the bodies were in. we covered over the pits with the soil we had left, like we were putting pastry tops on two enormous pies. It was wretched. Then we stood and took our hats off at the major's behest and he</p>	<p>จากป่าละเมาะ เพราะคุณก็ยังเห็นรอยเหยียบย่ำบนพุ่มไม้เตี้ย เป็นผลมาจากการรีบร้อนวิ่งหนี ผมพบว่าผมกำลังคิดหวังให้เจ้าหล่อนหลาย ๆ คนหนีไปได้แล้วรอดตาย แต่ผมคงจะรันทดที่หากคิดเช่นนั้น จุดนั้นเป็นชัยภูมิที่เหมาะสมอย่างยิ่ง งานขุดหลุมศพก็ทำกันอย่างแสนหยาบ ไม่เรียบร้อย คุณห้ามความคิดมนุษย์ไม่ได้ ธรรมชาติกำหนดให้คุณหันมามาคิดสักนิดแล้วลืมทุกสิ่งให้สิ้น อยู่ใต้อาณัติธรรมชาติของตัวตนเหมือนสัตว์ขุดโพรงฝังตนลงใต้ดิน พอศพลงไปอยู่ในหลุมหมดแล้ว เรากลับหลุมด้วยดินที่เหลืออยู่ เหมือนเรากำลังประกบแบ่งปิดลงบนพายขึ้นยักษ์สองชิ้น น่าอนาถ จากนั้นเรายืนไว้อาลัยและถอดหมวกออกฟังนายพลอ่านคำอาลัยแล้วท่านก็เอ่ยอีกสองสามคำ ขอพระเจ้าอวยพรบุคคลเหล่านี้ ท่านกล่าวและเราต่างทำหน้าที่ตามขอบเขตและคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย ขอพระเจ้าประทานอภัยพวกเรา เรากล่าว</p>	<p>ตัวตนของผู้เล่าเรื่อง เป็นตัวจำแนกเหตุการณ์ทางกระแสสำนึก ให้ผู้อ่านรู้สึกความแตกต่างทางกาลเวลา เนื่องจากการเรียกขานด้วยคำสรรพนาม “ผม” และ “คุณ” เป็นการบ่งบอกสถานะและความใกล้ชิดระหว่างผู้เล่ากับผู้อ่านตามลำดับ ขณะที่การละคำสรรพนามเหล่านั้น จะให้ความรู้สึกที่ห่างไกลออกไปราวกับผู้อ่านได้รำพึงรำพันกับตนเองถึงเหตุการณ์ ณ ช่วงเวลาหนึ่งและสื่อถึงการบอกเล่าโดยฉับพลันอันปราศจากการเรียบเรียงให้เป็นระเบียบหรือบอกเตือนล่วงหน้า จึงสามารถทำให้ผู้อ่านรับรู้ได้ว่าเหตุการณ์ส่วนนั้นคือกระแสสำนึกที่มาขัดจังหวะนั่นเอง</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>spoke his few words. God bless these people, he said, and though we was doing our work as we were bound and ordered, may God forgive us. Amen, we said.</p> <p>บทที่ 9 หน้า 115-116</p> <p>(1) Major seems to decide to let the question of what the hell Starling Carlton was doing lie and he acknowledges next morning on parade that nothing much good could of come of that plan anyhow. He sees that now, too late. Snow falling like bread of heaven that won't feed no Israelite. Maybe the major is feeling that old days are dying and new days are coming. Lige says he was only trying to get a shot in for Caleb Booth and he didn't mean to kill no girl. Everyone understood that. Major seems intent on leaving it then. But that don't stop John Cole asking</p>	<p>ดูเหมือนนายพลตัดสินใจจะเลิกสงสัยว่าทำไม สตาร์ลิง คาร์ลตันถึงโกหก และเขาได้รับรู้เข้าวันต่อมาในขบวนเดินทางว่าถึงอย่างไรก็ไม่มีทางที่จะได้ความคิดดี ๆ มาจากการวางแผนนั้นสักเท่าไร เขาแจ้งแกใจแล้วบัดนี้ สายเกินไป หิมะโปรยลงมา ประดุจขนมปังจากสวรรค์อันจะไม่ได้เป็นอาหารให้ชาวอิสราเอล บางทีนายพลอาจจะกำลังรู้สึกว่ามันเก่า ๆ กำลังจะผ่านไปแล้ววันใหม่ ๆ กำลังจะมาถึง ลิซบอกว่าท่านเพียงต้องการยิงแก็แค้นให้คาเลบ บูธและไม่ได้หมายจะฆ่าเด็กผู้หญิงเลย ทุกคนเข้าใจเรื่องนี้ ดูเหมือนนายพลตั้งใจจะเลิกพูดเสียแล้ว แต่นั่นไม่ได้หยุดจอห์น โคลให้ถาม สตาร์ลิง คาร์ลตันในค่ายทหารสองสามคืนต่อมาว่าเขากำลังทำทำอะไรอยู่ สตาร์ลิง คาร์ลตันถือ</p>	<p>ผู้ประพันธ์กำหนดให้ตัวละครเอกบรรยายบอกเล่า เหตุการณ์ในค่ายทหารซึ่งกล่าวถึงนายพล สตาร์ลิง และจอห์นผู้มีบทสนทนากัน เป็น เหตุการณ์ (1) จากนั้นโทมัส ตัวละครเอกได้ รายงานคำพูดของสตาร์ลิง คาร์ลตันต่อไปใน เหตุการณ์ที่ (2) หลังจากนั้นจึงแทรกความทรงจำ ของตนเกี่ยวกับจอห์นเข้าไประหว่างเหตุการณ์จริง ที่กำลังดำเนินอยู่ตรงหน้า คือเหตุการณ์ (3) อีกทั้ง ยังได้สลับความคิดไปมาระหว่างเหตุการณ์ (2) และ (3) กล่าวคือ ระหว่างเหตุการณ์จริงที่มี ตัวละคร 2 ตัว คือสตาร์ลิงและจอห์นกับความทรง จำที่ตัวละครโทมัสเป็นเจ้าของแต่เพียงผู้เดียว แสดงให้เห็นกระแสสำนึกของตัวละครที่ไม่คงที่ จนสะท้อนออกมาเป็นวัจนลีลาที่ไหลรวมกัน</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>Starling Carlton a few nights after in barracks what in hell he was doing. Starling Carlton is a friend so he must feel obliged to answer. (2) He says when he seen that the chief's gun was one of them new Spencer carbeens he just got a choler in his head like a storm. He was sudden mad as a brushfire. He couldn't see how he had to tote his goddamn musket in his goddamn sash and this Indian go about the place with gun royalty. That's what he said, gun royalty. And so on. So, why'd you go stabbing him, says John Cole. (3) Weren't it obvious. Goddamn it, didn't John Cole see the chief raise his carbeen to him? Goddamn, did he not shoot him with it? What you saying? Ain't it a fact, Handsome John Cole, that you got Indian in you somewhere? I guess you feeling sorrow for your own kind, goddamn it. (2) Then John Cole is confused for a moment and so am I. I can't remember if the shot came before</p>	<p>เป็นเพื่อนคนหนึ่งเขาจึงรู้สึกว่าคุณต้องตอบ เขาบอกว่าเมื่อเขาเห็นปืนนายพลเป็นหนึ่งในปืนสเปนเซอร์ เขาก็รู้สึกปั่นป่วนในหัวราวกับมีพายุหมุน เขาโมโหในทันทีใครว่าโพลามทุ่ง เขาไม่เข้าใจว่าเขาแบกปืนเวรนั้นไว้บนสายสะพายบ้านั้นได้อย่างไร แล้วชายอินเดียคนนี้ไปไหนมาไหนและได้รับอนุญาตให้ถือปืนไปด้วย นั่นคือสิ่งที่เขาเล่าอนุญาตให้ถือปืน และอื่น ๆ อีกมากมาย แล้วทำไมนายถึงไปแทงเขา จอห์น โคลถาม ยังไม่ชัดอีกหรือ ให้ตายเหอะ จอห์น โคลไม่เห็นนายพลเลี้ยงปืนมายังเขาหรือหรือ ปิดโถ่ ท่านไม่ยิงเขาด้วยปืนนั้นหรือ เธอพูดอะไร ไม่ใช่เรื่องจริงหรือ จอห์น โคลสุดหล่อ มีเลือดอินเดียอยู่ที่ไหนสักแห่งภายในกายเธอหรือ เดว่าเธอกำลังรู้สึกน้อยใจตามแบบฉบับของเธออยู่สินะ โอ้เอ๋ย จากนั้น จอห์น โคลสับสนอยู่ครู่หนึ่งเช่นเดียวกับผม ผมจำไม่ได้ว่าโดนยิงก่อนโดนแทงหรือหลังแทง ผมกำลังพยายามนึกภาพเหตุการณ์นั้นอยู่ ผมคิดว่าหลังแทงแต่ไม่แน่ใจจริง ๆ โอ้ พระเจ้า จากนั้นจอห์น โคลก็ดูรู้สึกเหมือนว่าสตา์ลิง คาร์ลตันแทงตัวเขาด้วย แล้วจากนั้นสตา์ลิง คาร์ลตันกระโดดเข้ามาใกล้แล้วพูด มองดูไว้นะ ไม่ได้โกรธนาย จอห์น</p>	<p>ตามแต่ตัวละครจะนึกขึ้นได้ ณ เวลานั้น ไม่เป็นไปโดยเรียงตามลำดับเวลาที่เกิดขึ้นจริง ผู้อ่านจึงได้รับรู้ทั้งเหตุการณ์จริงที่กำลังดำเนินอยู่ ขณะเดียวกันได้หยั่งรู้สิ่งที่อยู่ในหัวสมองของผู้เล่าที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันเช่นกัน</p> <p>ผู้วิจัยเห็นความแตกต่างระหว่าง 3 เหตุการณ์นี้ นั่นคือ การปรากฏของคำสรรพนาม “he” ที่ใช้แทนประธานของประโยคและกล่าวถึงตัวละคร 3 ตัว เมื่อถ่ายทอดเป็นภาษาไทยให้แตกต่างกันจะทำให้ผู้อ่านสามารถแยกแยะเหตุการณ์ต่าง ๆ ในกระแสสำนึกของโทมัสได้อย่างชัดเจน โดยแปลเป็นคำว่า “ท่าน” เพื่อแทนตัวละครนายพล และแปลเป็นคำว่า “เขา” เพื่อแทนตัวละครสตา์ลิง คาร์ลตันและจอห์น โคล อีกทั้งยังมีคำสรรพนาม “I” และ “you” ที่ตัวละครสตา์ลิงและโทมัสใช้แทนตัวเองเมื่อพูดกับจอห์น ผู้วิจัยจึงแปลเป็นคำว่า “ฉัน” กับ “นาย” และ “ฉัน” กับ “เธอ” ตามลำดับ เพื่อจำแนกความสัมพันธ์ของตัวละครต่าง ๆ ออกจากกัน และยังทำให้ผู้อ่านรู้ว่าแต่ละเหตุการณ์ในกระแสสำนึกของตัวละครเป็นเหตุการณ์ตอนใดอีกด้วย แต่ในขณะเดียวกันยังมี</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>the stabbing or after. I am trying to get back to the vision of it in my head. I reckon it was after but my mind's not so sure. Oh Jesus. Then John Cole is looking like Starling Carlton stabbed him too and then Starling Carlton comes over close and says, look see, I ain't angry with you, John Cole, don't you be angry with me. Alright, says John Cole, and only myself can see his eyes are damp. John Cole will cry if you do right by him. Then Starling Carlton puts him in a kind of bear hug. (3) I'm thinking, I bet John Cole can smell the stink of that man now. It don't last long but it happens. Then I guess we think we can be going on from there as usual.</p>	<p>โคล นายห้ามโกรธฉัน ได้สิ จอห์น โคลพูด และมีเพียงผมที่เห็นว่านัยน์ตาเขามีน้ำตาจ๋า จอห์น โคล จะร้องให้ถ้าคุณทำดีกับเขา แล้วสตาร์ลิง คาร์ลตัน ก็ดึงตัวเขาไปกอดแน่น ผมกำลังคิด พนันได้เลยว่า จอห์น โคลได้กลิ่นเหม็นสาบของชายคนนั้นตอนนี้ เหตุการณ์ไม่ยาวนานแต่ก็เกิดขึ้นแล้ว จากนั้นผมเดาว่าเราก็ไปต่อกันได้จากจุดนั้นเช่นทุกที่</p>	<p>ความกลมกลืนและสอดคล้องกันเนื่องจากเป็นสิ่งที่ได้รับการถ่ายทอดออกมาจากผู้เล่าคนเดียวกัน และเป็นเนื้อความเดียวกันอยู่ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านได้ติดตามเหตุการณ์หนึ่งได้ไม่สะดุด พร้อมกับซึมซับความรู้สึกนึกคิดของตัวละครในอีกช่วงเวลาหนึ่งได้โดยไม่ติดขัดและสับสน</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>บทที่ 14 หน้า 175-178</p> <p>(1) When his wound heals they try to return poor Lige to the ranks. But turns out he can't turn his head. That New Orleans Irish Bowie knife was a spanner in his works rightly. Anyhow since he ain't no spring chicken he gets an honorable discharge in the midst of war and he tells us he will likely go back to Tennessee to tend his pa. Says they can be two old bastards together. His pa still runs three hundreds acres so he might be needing fresh hands for that. Lige looks excited saying all this but also in me there is a natural sorrow. John Cole hold Lige in great affection and so do many. Only Starling Carlton looks scowling and says hard things but that's just the same as him saying good things. (2) Starling won't be half of what he is without Lige, we know. I guess folk become joined at the hip over time. Can't have a thought</p>	<p>พอแผลเขาหาย ทางกองทัพก็พยายามให้ลิชผู้นำ สงสารกลับไปประจำการที่แถวดังเดิม แต่ผลปรากฏว่าเขาหันหัวไม่ได้ มีดโบว์ไอริชจาก นิวยอร์ก ออร์ลินส์เล่มใหม่เล่มนั้นปักเข้าคอราวกับประแจ ได้พอดีพอดี แต่ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ใช่ชายหนุ่มอีกแล้ว จึงได้ปลดประจำการอย่างสมเกียรติระหว่างสงครามแล้วเขาบอกเราว่าคงจะกลับไปเทนเนสซีเพื่อดูแลพ่อ บอกว่าจะอยู่ด้วยกันเป็นสองตาแก่เพี้ย พ่อของเขายังคงทำนาเนื้อที่สามร้อยเอเคอร์ ฉะนั้นพ่อคงอยากให้มีมือใหม่ไปรับช่วงต่อ ลิชดูตื่นเต้นตอนเล่าเรื่องทั้งหมดนี้แต่ในใจผมก็ยังเศร้าเป็นธรรมดา จอห์น โคลกอดลิชด้วยความผูกพันสุดซึ่งเช่นเดียวกับอีกหลาย ๆ คน มีเพียงสตาร์ลิงคาร์ลตันที่ดูหน้าบึ้งและพูดห้วนกระด้าง แต่นั่นก็เหมือนตอนที่เขาพูดเรื่องดี ๆ นั่นละ สตาร์ลิงคงขาดยิ่งกว่าครึ่งหนึ่งของชีวิตเมื่อไรลิช เรารู้ ผมเดาว่าทั้งสองใช้เวลาร่วมกันมายาวนาน คิดไม่ออกเลยว่าสตาร์ลิงจะเป็นอย่างไรเมื่อไม่มีลิช อย่างกับ ก ร ะ ร อ ก คู่ กั บ ตั น ไม้ น า ย สตาร์ลิงตัวยักษ์เหี่ยวโซกจะต้องหาคู่หูคนใหม่ แต่</p>	<p>ผู้ประพันธ์กำหนดให้ตัวละครเอกบรรยายบอกเล่า เหตุการณ์ในค่ายทหารซึ่งกล่าวถึงตัวละครลิช แมแกน พลทหารคู่หูกับสตาร์ลิง คาร์ลตัน ลิช ได้รับบาดเจ็บรุนแรงจากการปะทะกับฝ่ายเรปส์ ทำให้ต้องถูกปลดประจำการออกจากถือเป็น เหตุการณ์ (1) ที่เกิดขึ้น ณ ปัจจุบันขณะ จากนั้น โทมัส ตัวละครเอกได้เล่าทำความเข้าใจจากความทรงจำของตนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างลิชกับ สตาร์ลิงที่เป็นคู่หูกันมานาน ในข้อความส่วนที่ (2) โดยผสมความคิดเห็นของตนเองลงไปด้วย และยัง พาดพิงถึงเหตุการณ์ในอดีตอันเป็นบทสนทนา ระหว่างสตาร์ลิงกับโทมัสพูดถึงชีวิตของลิชใน อนาคตหลังปลดประจำการ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ เกิดก่อนเหตุการณ์ปัจจุบันขณะ เรื่อยไปจนกระทั่ง กลับมาเล่าเหตุการณ์ตรงหน้าอีกครั้ง คือ เหตุการณ์ (1) เมื่อพลทหารมารวมอำลาลิช รวมถึงการเล่าปูเรื่องความสัมพันธ์และมิตรภาพ ระหว่างจอห์น โคลและลิช เพื่อนำเข้าสู่เหตุการณ์ (2) นั่นคือ ความทรงจำของตนเองเกี่ยวกับ จอห์น โคล เป็นการอธิบายลักษณะอุปนิสัย</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>about Starling without Lige being in it like a squirrel in a tree. Big sweaty Starling going to have to find another buddy. That ain't going to be easy in prospect. What Starling says to me is he's worried that if Lige can't turn his head he won't see robbers creeping up on him. Seem to bother Starling mightily. Also he says Tennessee ain't a peaceful country now. How can a bluecoat go back to Tennessee? Good question. Only, he won't be wearing a blue coat. They give him some weary civilian clothing for himself as Lige goes off. Don't look like no three-hundred-acre farmer in them. Looks like the robber Starling fears. (1) We shake hands with Lige and he goes off and he has to walk to Tennessee more or less. Says he guesses there must be a road across the Blue Ridge. Must be. No one knows. Off he goes anyhow. Write us a letter when you can, says John Cole. Don't forget now. I'll keep in touch, says</p>	<p>คงไม่ง่ายเลยเท่าที่เห็น สิ่งที่สตาร์ลิงบอกผมคือเขากังวลว่าหากลิชหันหัวไม่ได้ เขาคงจะไม่เห็นโจรที่จะประชิดตัวเข้าปล้น ดูเหมือนว่าสตาร์ลิงจะเป็นกังวลอย่างยิ่ง อีกอย่างเขาบอกว่าเทนเนสซีไม่ใช่รัฐสงบสุขเสียแล้วตอนนี้ ทหารชุดน้ำเงินจะกลับไปอยู่เทนเนสซีได้อย่างไร เป็นคำถามที่น่าคิดแค่เขาไม่ใส่เครื่องแบบน้ำเงิน ทางกองทัพให้เสื้อผ้าพลเรือนเก่า ๆ แก่ลิชสวมใส่ตอนออกจากกองทัพ เสื้อผ้าดูไม่มีราคาเจ้าของที่สามร้อยเอเคอร์เอาเสียเลย ดูเหมือนโจรที่สตาร์ลิงหวั่นเราจับมือลาลิชแล้วเขาก็จากไปและเขาต้องเดินเท้าเสียเป็นส่วนใหญ่กลับเทนเนสซี เขาบอกว่าต้องมีถนนตัดผ่านเทือกเขาบลูริดจ์ ต้องมี ไม่มีใครรู้ เขาจากไปไม่ว่าจะอย่างไร เขียนจดหมายถึงเรานะถ้าว่าง จอห์น โคลบอก อย่าลืมนะ ฉันจะติดต่อมาลิช บอก ฉันจะไม่ทิ้งนาย คำนั้นทำเอาจอห์นเงยบงัน จอห์น โคลเป็นหนุ่มตัวสูงและผอมบางและเขาอาจจะไม่แสดงสีหน้ามากนัก เขาชอบตัดสินใจเองแล้วลงมือทำเลย เขามีผมคอยสนับสนุนและเขาอยากให้ชีวิตที่ดีที่สุดแก่วิโนนา และเขาไม่เคยเพิกเฉยเพื่อนฝูง ตอนลิช แมแกนแสดงความรู้สึกเหมือนรักให้เขาเห็น จอห์น โคลก็แสดงสีหน้า</p>	<p>ส่วนตัวของจอห์น อันส่งผลต่อการรำลาระหว่างลิชกับจอห์น ในปัจจุบันขณะ หรือ เหตุการณ์ (1) อีกด้วย แล้วจึงกลับไปฉายภาพเหตุการณ์ (1) อีกครั้ง คือ เหตุการณ์การรำลาระหว่างลิชและจอห์น และการแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบของจอห์นต่อลิช หลังจากนั้นจึงพาผู้อ่านดำดิ่งสู่ความคิดเห็นของผู้เล่าเรื่องอันสืบเนื่องมาจากเหตุการณ์และเรื่องราวของลิชทั้งหมดข้างต้นจนกระทั่งจบย่อหน้า เป็นเหตุการณ์ (2) ในความทรงจำอันไม่ได้เกิดขึ้นจริง ตรงหน้า ณ ขณะปัจจุบัน แต่ไหลออกมาจากหัวสมองและสำนึกของตัวละครโทมัสเองเพื่อแทรกความทรงจำของตนเกี่ยวกับจอห์นเข้าไประหว่างเหตุการณ์จริงที่กำลังดำเนินอยู่ คือเหตุการณ์ (1) แสดงให้เห็นกระแสสำนึกของตัวละครที่ไม่คงที่จนสะท้อนออกมาเป็นวัจนลีลาที่ไหลรวมกันแล้วแต่ตัวละครจะนึกขึ้นได้ ณ เวลานั้น ไม่เป็นไปโดยเรียงตามลำดับเวลาที่เกิดขึ้นจริง ผู้อ่านจึงจะได้รับรู้ทั้งเหตุการณ์จริงที่กำลังดำเนินอยู่ ขณะเดียวกันจะได้หยั่งรู้สิ่งที่อยู่ในหัวสมองของผู้เล่า ที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันที่เข้ามาผสมผสานแทรกกลางระหว่างเหตุการณ์หลักของเรื่องราวเช่นกัน</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>Lige, ain't going to let you go. This makes John Cole very quiet. (2) John is a tall man and thin and maybe he don't have much painted on his face. He like to make his decisions and then do a thing. He has my back and he wants the best world for Winona and he don't neglect his pals. (1) When Lige Magan intimates his seeming love for him, John Cole does show something on his face though. Maybe remembers the old sick days when John Cole couldn't move a muscle and that Lige danced attendance. (2) Why should a man help another man? No need, the world don't care about that. World just a passing parade of cruel moments and long drear stretches where nothing going on but chicory drinking and whiskey and cards. No requirement for nothing else tucked in there. We're strange people, soldiers stuck out in wars. We ain't saying no laws in Washington. We ain't walking on your great</p>	<p>บางอย่างอยู่ อาจจะระลึกถึงคืนวันเจ็บป่วยเก่า ๆ ที่จอห์น โคลปวดกล้ามเนื้อขยับตัวไม่ได้แล้วลืซ ต้องไปประจำการแทน ทำไมชายคนหนึ่งต้องช่วยชายอีกคนหนึ่งด้วย ไม่จำเป็นเลย ไม่มีใครในโลกสนใจ โลกเป็นแค่ขบวนการเหตุการณ์โหดร้ายที่ผ่านเข้ามาและช่วงเวลาโศกเศร้ายาวนานที่ไม่มีอะไรยกเว้นแต่น้ำเมาดอกชิโครี และเหล้า และไฟ ไม่มีชื่อเรียกเรื่องอะไรอีกในนั้น พวกเรามั่นคนแปลก เป็นพวกทหารติดอยู่ในสงคราม เราไม่ได้บอกว่าไม่มีชื่อไม่มีแบในวอชิงตัน เราไม่ได้เดินลัดสนามหญ้างามหน้าบ้านคุณ พายุทำลายเรา แล้วก็สงคราม แล้วดินก็กลบฝังเรา แล้วไม่จำเป็นต้องมีใครบอกสักคำ และผมก็ไม่เชื่อว่าเราจะสนใจด้วยมีความสุขที่จะหายใจเพราะเราเห็นความน่าสยดสยองประหวั่นพรั่นพรึงมาแล้ว แล้วหลังจากนั้นสักระยะสิ่งเหล่านั้นก็ไม่ได้มีอิทธิพลเหนือเราอีก คัมภีร์ไบเบิลไม่ได้เขียนมาเพื่อเราเช่นเดียวกับหนังสือเล่มอื่น เราคงไม่ใช่สิ่งที่คนเขาเรียกกันว่ามนุษย์เพราะเราไม่ได้ร่วมรับประทานขนมปังจากสรวงสวรรค์นั้น แต่หากพระเจ้าจะทรงพยายามหาข้ออ้างให้เรา ท่านคงจะทรงมุ่งไปที่ความรักอันประหลาดระหว่างเรา เหมือนตอนคุณเงอะงะอยู่</p>	<p>ผู้วิจัยเห็นว่าโครงสร้างและการเรียบเรียงประโยคของตัวบทต้นฉบับนั้นไม่สร้างความสับสนให้แก่ผู้อ่านมากนักแม้จะเป็นกระแสนักของตัวละครจึงตัดสินใจถ่ายทอดวิจนลีลาดังกล่าวตามโครงสร้างตัวบทต้นฉบับและเรียบเรียงแบบเดียวกัน เมื่ออ่านแล้วผู้อ่านยังสามารถติดตามความคิดและกระแสนักของตัวละครไปเรื่อย ๆ ได้เป็นอย่างดี แต่ในขณะเดียวกันยังมีความกลมกลืนและสอดคล้องกันเนื่องจากเป็นสิ่งที่ได้และยังจัดเป็นเนื้อความเดียวกันอยู่</p>

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>lawns. Storms kill us, and battles, and the earth closes over and no one need say a word and I don't believe we mind. Happy to breathe because we seen terror and horror and then for a while they ain't in dominion. Bibles weren't wrote for us nor any books. We ain't maybe what people do call human since we ain't partaking of that bread of heaven. But if God was trying to make an excuse for us He might point at that strange love between us. Like when you fumbling about in the darkness and you light a lamp and the light come up and rescue things. Objects in a room and the face of the man who seem a dug-up treasure to you. John Cole. Seems a food. Bread of earth. The lamplight touching his eyes and another light answering.</p>	<p>ท่ามกลางความมืดแล้วจุดตะเกียงแล้วแสงไฟสว่างขึ้นมาเยียวยาทุกอย่าง เผยให้เห็นสรรพสิ่งนานาในห้องและใบหน้าของคนๆหนึ่งที่เหมือนขนมปังที่คุณค้นพบหลังจากตามหามาเนิ่นนาน จอห์น โคล เสมือนภัตตาหาร เสมอขนมปังจากพระเจ้าจุนเจือโลก แสงตะเกียงนั้นตกระหน่ำนัยน์ตาเขาและอีกแสงจากตาเขานั้นคือคำตอบของทุกสิ่ง</p>	

4.3 การแปลวจนลีลาแบบคำสัมผัสและคำซ้ำ (Rhyme and Repetition)

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>บทที่ 2 หน้า 18-20</p> <p>Man, we were laughing. The sergeant gave us his black look, but the major ignored us, he was probably thinking about that desert. Where's the water going to come from in a few days, when the water-bottles are empty? <u>We were hoping he had</u> a map, something marked there, <u>we hoped he had</u>. People had been coming through there for a few years now, they said the trail was widening all the time, a mile-wide dirty mark on the prairie, every time army came through they noticed. Half of our <u>company</u> were <u>crusty</u> older men, we wondered they could still ride, <u>some of them</u>. It's hard on the bollocks, and the lower back, <u>God damn it</u>. But how else were they to live? You rode or you died. It</p>	<p>คุณ เราหัวเราะกัน จำจ้องเขม็งมาแบบตำหนิ แต่ นายพลไม่สนใจเรา เขาคงมัวคิดเรื่องทะเลทราย แห่งนั้น สถานที่ที่จะเป็นแหล่งน้ำดื่มให้เราในอีกไม่กี่วันเมื่อน้ำเราหมดกระติก เราต่างหวังว่าท่าน จะมีแผนที่นำไป มีอะไรบางอย่างบอกทาง หวังใจ ว่าท่านจะมี คนเดินทางผ่านที่นั่นมาสองสามปีแล้ว เขาว่าทางเดินขยายกว้างขึ้นทุกที รอยย่ำสกปรก แหวกทุ่งหญ้าเป็นทางกว้างหนึ่งไมล์ กองทัพ เคลื่อนผ่านที่ไรจะสังเกตได้ ครั้งหนึ่งของชาวเรา คือเหล่าชายชราตาแก่ขี้หงุดหงิด เราสงสัยว่าทำไม ยังขี่ม้ากันไหว บางคนนะนะ คงเจ็บระบมอ้นตะ ไหนจะหลังล่างอีก แม่งอ้ย แต่จะมีทางเลือกอื่น ไตให้พวกเขาใช้ชีวิต ไม่มาขี่ม้าก็ต้องตาย จะทาง ไหนก็อันตรายทั้งนั้น ชายหนุ่มคนหนึ่งรุ่นเดียวกับ กับเรา บอกไปแล้วว่าชื่อวิทซอร์น ปีที่แล้วเขาเห็น เภยียนับร้อยกระจายอยู่ทั่ว แล้วเขาเห็นควายฝูง ไใหญ่วิ่งวนอลหม่านอยู่ตรงข้ามพวกเขา บรรดาคน</p>	<p>วจนลีลาของต้นฉบับส่วนนี้เป็นการเล่าเรื่องด้วยการบรรยายสภาพ ในส่วนแรกเพื่อให้ผู้อ่านได้เกิดจินตภาพเห็นบรรยากาศของทหารในกองทัพที่กำลังเดินทางรอนแรม และในส่วนหลังเป็นการปูเรื่องราวเข้าสู่การแนะนำตัวละครวิทซอร์น ผู้ประพันธ์ให้ผู้เล่าเรื่องคือโทมัส เล่าเรื่องไปเรื่อย ๆ ตามลำดับความคิดของตนเอง จึงจะสังเกตเห็นลักษณะทางภาษาที่ตัวละครใช้ อันสื่อแสดงให้เห็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของตัวละครโทมัส ดังส่วนที่ขีดเส้นใต้คือ การใช้คำซ้ำและคำสัมผัส เช่น we hoped he had, hundreds, company, crusty ตลอดจนภาษาปาก คำคะนอง คำอุทานต่าง ๆ เช่น God damn it, sonsabitch อีกทั้งยังมีการใช้โครงสร้างประโยคที่ผิดแผกไปจากโครงสร้างปกติ คือ เรียบเรียงโดยวางส่วนขยายเอาไว้หน้าประโยค อันแสดงถึงการเล่าเรื่องของตัวละครที่ดำเนินไปตามความคิดที่แท้จริงโดยไม่ปรุงแต่ง</p>

<p>was always a dangerous route. One of the young men like us, that was aforementioned Watchorn, the last year had seen wagons spread out in their <u>hundreds</u>, and he saw a great herd of buffalo stampede right across them, <u>hundreds</u> of wagoners trampled and killed. <u>That time we were passing</u>, he reckoned the buffalo were keeping away, he didn't know why. They didn't like this class of humans <u>maybe</u>. Never seemed to mind the Indians much. White boys were noisy smelly <u>sonsabitches maybe</u>, Watchorn opined. And all their whiny, caterwauling, snot-nosed kids going out to California, or up to Oregon. But all the same, said Trooper Watchorn, yep, I do wants a parcel of kids myself someday. He reckoned he would like fourteen, like his ma. He was a Catholic man, rare in America outside the Irish, but then, he was Irish, or his pa had been, in the long ago. So he said. Watchorn had <u>a fine face, a beautiful face</u>, he looked</p>	<p>ซีเกวียนโดนกระแทบและฆ่าตายหลายร้อย ตอนที่ กองทัพเราเดินผ่าน เขาสัมผัสได้ว่าฝูงควายกำลัง ล่าถอยหนีห่างออกไป ไม่รู้ว่าทำไม สงสัยจะไม่ ชอบมนุษย์วรรณะนี้ แต่ไม่เห็นมีที่ทำรังเกียดคน อินเดียนสักเท่าไร สงสัยไอ้พวกเวรเด็กหนุ่มผิวขาว นี่มันเสียงดังโวยวายกลืนกายเหม็นสาบ วัตซอร์น ให้ความเห็น แล้วเจ้าเด็กขี้แยงอแงขี้มุกโปงพวกนี้ กำลังเดินทางออกสู่แคลิฟอร์เนีย หรือไม่กี่ขึ้นสู่อโอ เรกอน แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ พลทหารวัตซอร์น บอก ถึงวันหนึ่งผมเองก็อยากมีลูกสักครอกจริง ๆ นะ เขาคะเนไว้จะมีสักสิบสี่คน เหมือนแม่ เขานับ ถือคาทอลิก เป็นส่วนน้อยในอเมริกา นอกจาก พวกชาวไอริช แต่เขาคือชาวไอริช หรือไม่ก็พ่อเขา เป็นชาวไอริชเมื่อนานมาแล้ว เขาเล่าอย่างนั้น วัตซอร์นเป็นหนุ่มหน้าตาหมดจด หน้าตาดงงาม หน้าเหมือนประธานาธิบดีคนหนึ่งบนเหรียญ แต่ โคตรตี้ยฉิบหาย สงสัยห้าฟุตกับอีกหนึ่งนิ้วนิด ๆ เห็นจะได้ บนหลังม้าสูงแค่นี้ก็ดูไม่แปลกหรอก เขา แค่เหยียบโคลนตี้ยขึ้นไปขี่ม้าเท่านั้น เขาเป็น ผู้ชายคนหนึ่งที่น่าคบหาสุด ๆ ไปเลยละ จริง ๆ</p>	<p>ประโยคให้เรียบเรียงไปตามแบบแผน จากตัวบท ต้นฉบับที่ผู้ประพันธ์ใช้กลวิธีและวัจนลีลาของเรื่อง เล่าเช่นนี้</p> <p>ผู้วิจัยจึงเลือกวิธีการแปลโดยการถ่ายทอด วัจนลีลาดังกล่าวตามรูปแบบของต้นฉบับดั้งเดิม และตัดแปลงให้น้อยที่สุดเพื่อรักษาลีลาและ อรรถรสที่ผู้อ่านจะได้รับไว้ให้มากที่สุด กล่าวคือ การเลือกสรรคำมาแปลให้วัจนลีลาเกิดสัมผัส คล้องจองติดต่อกันไป และใช้คำซ้ำใน ประโยคเช่นเดียวกับประโยคต้นฉบับ เช่น แปล Half of our company were crusty older men ได้ว่า “ครึ่งหนึ่งของชาวเราคือเหล่าชายชรา ตาแก่ขี้หงุดหงิด” แปลประโยค 3 ประโยคที่เรียบ เรียงอยู่ในเนื้อความส่วนเดียวกันและใช้คำซ้ำ maybe คือ They didn't like this class of humans maybe และ White boys were noisy smelly sonsabitches maybe ได้ว่า “สงสัยจะไม่ชอบมนุษย์วรรณะนี้” “สงสัยไอ้พวก เวรเด็กหนุ่มผิวขาวนี่มันเสียงดังโวยวายกลืนกาย เหม็นหื่น” ตลอดจนการวางตำแหน่งส่วนขยาย ของประโยคในตำแหน่งเดียวกันกับประโยค ต้นฉบับ เช่น แปล That time we were passing,</p>
--	--	---

<p>like a president on a coin, but he was <u>awful</u> <u>damn</u> small, <u>maybe</u> five foot and one measly inch, on a horse it made no odds, he just rode on a short stirrup, that worked well. He was an exceptionally agreeable man, yes, indeed.</p> <p><u>We were out there, on the longer grass then, nearer the mountains, just passing along.</u> We were going into someplace to get our close orders. The major knew already though, John Cole said, because he had heard him talking in the night. As for night, we slept on the ground just as we were, our uniforms stinking, the pickets guarding <u>the horses, the horses</u> muttering all through the small hours, talking to God as John Cole said. He couldn't make that lingo out. It was going to be a week of riding yet, us three hundreds souls, and now our scouts came in, two Shawnee lads with their sign language as good as words, and told us they'd seen buffalo seven</p>	<p>เราอยู่ตรงนั้น บนพื้นหญ้ายาวกว่าเดิม หุบเขาใกล้กว่าเก่า แค่ผ่านไป กำลังมุ่งหน้าไปที่สักแห่งเพื่อรับคำบัญชาสุดท้าย ท่านนายพลรู้แล้วว่าที่ไหน จอห์น โคลบอก เพราะเขาได้ยินท่านพูดตอนคำต่อนกลางคืน เรานอนบนพื้นดินเช่นทุกครั้ง เครื่องแบบเหม็นสาบ พวกยามเฝ้าม้า พวกม้าร้องงิมง่าตลอดย่ำรุ่ง คอยฟังกับพระเจ้าตามที่จอห์น โคลว่า เขาจับความภาษาม้ามันไม่ออก คงจะเป็นสัปดาห์แห่งการขี่ม้าสีหนาชาวเราเหล่าทหารสามร้อยวิญญาณ และแล้วหน่วยสอดแนมของเราก็กลับเข้ามา เป็นสองหนุ่มเผ่าชอว์นี่ผู้ใช้ภาษาสัญลักษณ์ได้ดีพอกันกับภาษาพูด แล้วบอกว่าไปเห็นฝูงควายห่างออกไป เจ็ดไมล์ทาง ตะวันออกเฉียงเหนือ ดั่งนั้นพรุ่งนี้เราจะจัดคนกลุ่มหนึ่งให้ขึ้นเหนือ แล้วลองล่า แล้วฆ่าบางส่วน ถ้าผมยิงไม่แม่นที่สุด ในบรรดาสามร้อยนาย เรียก</p>	<p>he reckoned the buffalo were keeping away, he didn't know why. ได้ว่า ตอนที่กองเราเดินผ่าน เขาสัมผัสได้ว่าฝูงควายกำลังล่าถอยหนีห่างออกไป ไม่รู้ว่าทำไม</p> <p>ย่อหน้าถัดมายังคงเป็นการใช้วัจนลีลาของเรื่องเล่าที่ผู้ประพันธ์กำหนดให้โทมัสตัวละครเอกได้บรรยายเรื่องราวไปเรื่อย ๆ ลักษณะเด่นในย่อหน้า นี้ คือ การใช้รูปประโยคที่ไม่ยาวมากนัก และเรียงติดต่อกันไปเรื่อย ๆ แล้วคั่นด้วยเครื่องหมายวรรคตอน คือ จุลภาค แสดงให้เห็นการต่อเนื่องของใจความ เสมือนการเล่าเรื่องเรื่อย ๆ อีกทั้งยังสอดแทรกความงามทางวัจนลีลาอยู่เป็นระยะ คือ การใช้คำสัมผัสและคำซ้ำ ให้เห็นอยู่อย่างต่อเนื่อง จากย่อหน้าแรก เช่น the horses, hare, dead, head, work รวมถึงการเริ่มต้นย่อหน้าด้วยการเล่นจังหวะของวัจนลีลาด้วยวลี 4 คำเรียงต่อกันในประโยค คือ We were out there, on the longer grass then, nearer the mountains, just passing along. ผู้วิจัยเห็นว่าวัจนลีลาการเรียบเรียงดั้งเดิมของต้นฉบับนั้นสื่อความหมายได้</p>
---	---	--

<p>miles to the north-east, so we were going to choose a party tomorrow to go north and try and kill a few. If I was not the best shot of three hundred I was a liar. I don't know why, I never shot a gun till training. You got a beady eye, said the drill sergeant. I could soon shoot a <u>hare dead</u>, centre of the <u>head</u>, a hundred feet, no trouble. Better not starve before we go to do our <u>work</u>. We knew in our heart our <u>work</u> was to be Indians. People in California wanted rid of them. Wanted them routed out. Troopers couldn't take a bounty legal-wise of course but someone high up had agreed to help. There was two dollars per scalp for a civilian, for God's sake. It was a funny way to earn your card-money. Volunteers were going out and shoot maybe sixty bucks and bring the bodies in.</p>	<p>ผมว่าไอ้ซี่ไม้ได้เลย ไม่รู้ทำไมไม่เคยยิงปืนสักกะนัด จนได้มาฝึกกระบี่ละ นายตากลมโตตี จำครูฝึกเคยบอก เตี่ยผมจะยิงเจ้ากระต่ายป่าให้ตาย เจาะทะลุกลางกระหม่อม ในระยะร้อยฟุต สบายมาก กันหิวไว้ดีกว่าก่อนเราเริ่มออกล่า รู้ดีแก็ใจว่าที่ ต้องล่าต้องเป็นพวกอินเดียน คนในแคลิฟอร์เนียอยากกำจัดพวกนั้น อยากให้อพยพออกไป เหล่าที่ปรับเงินอุดหนุนตามกฎหมายไม่ได้แน่แต่ผู้ใหญ่บางคนตกลงจะช่วย ได้สองดอลลาร์ต่อหนึ่งหัว อินเดียนให้พลเรือน ให้ตายเหอะ เป็นทางหาเงินเลี้ยงตัวที่ตกลงร้ายดี มีพวกอาสาสมัครออกล่า แล้วกระหน่ำยิง แล้วพอได้สักหกสิบเหรียญ แล้วก็หิ้วศพกลับบ้าน</p>	<p>ครบถ้วนและมีวรรณศิลป์ที่งดงาม จึงจะถ่ายทอด วัจนลีลาในย่อหน้านี้ให้ใกล้เคียงกับตัวบทต้นฉบับมากที่สุด โดยเก็บทั้งความหมายและความงามทางวรรณศิลป์ไว้ ด้วยวิธีการซ้ำคำและใช้คำสัมผัส ในภาษาไทย เช่น แปล We were out there, on the longer grass then, nearer the mountains, just passing along. ได้ว่า เราอยู่ตรงนั้น บนผืนหญ้ายาว หุบเขาใกล้ตา บอกต่อกันไป แปล the pickets guarding the horses, the horses muttering all through the small hours ได้ว่า พวกยามเฝ้าม้า พวกม้าร้องจิ้งจ่าตลอดย่ำรุ่ง แปล Better not starve before we go to do our work. We knew in our heart our work was to be Indians. ได้ว่า กันหิวไว้ดีกว่าก่อนเราเริ่มออกล่า รู้ดีแก็ใจว่าที่ ต้องล่าต้องเป็นพวกอินเดียน เป็นต้น</p>
--	--	---

บทที่ 3 หน้า 34-38

The breath of three hundred horses makes a curling twisting mist in the cold November air. Their warm bodies were steaming from their exertions. We were obliged to try and keep formation but the ancient redwoods didn't care about that. They were parting us and cutting us as if they were moving themselves. You could have tethered fifty horses to the girth of some of them. The curious birds of America were calling among the trees and from the far heights dropped the myriad speckles of frost. Now and then something cracked in the forest like musket-fire. There wasn't any sense the trees needed us there. They were about their own business certainly. We made a racket of harness, spurs, equipment, things knocking and shrugging from movement, and hooves skittering and clacking on the earth, but the troopers barely spoke a

ลมหายใจของม้าสามร้อยตัวพ่นออกเป็นสายหมอกบิดเกลียวเลี้ยวพันกลางอากาศหนาวเดือนพฤศจิกายน ลำตัวอบอุ่นของพวกมันชุ่มเหงื่อจากการออกแรงวิ่ง เราถูกบังคับให้เกาะกลุ่มไม่แตกแถวแต่ป่าสนเก่าแก่หาได้สนไม่ เหล่าต้นสนระเกะระกะแยกกองกำลังเราออกกราวกับพวกมันกำลังวิ่งเสียเอง คุณจะใช้สายจูงม้าล่ามม้าห้าสิบตัวไว้ด้วยกันก็ได้ พวกนกสอดรู้ของอเมริกาส่งเสียงร้องเรียกกันไปมาในหมู่แมกไม้สูงขึ้นไปไกล โปนสะบัดเกล็ดหิมะนับไม่ถ้วนร่วงเป็นละอองหล่นสู่เบื้องล่าง บางครั้งมีเสียงอะไรบางอย่างในป่ากะเทาะแตกคล้ายเสียงยิงปืน ไม่มีเสียงบอกเลย ว่าพวกต้นไม้ต้องการให้เรา มา พวกมันคงต้องการอยู่ลำพังไม่ใคร่มาอยู่ยามเป็นแน่ เราทำเสียงดังครึกโครมจากบังเหียนม้า เตื่อยรองเท้า เครื่องไม้เครื่องมือ สิ่งต่าง ๆ เคาะและกระทบกันจากการเคลื่อนย้าย ไหนจะกีบเท้าหลายคู่วิ่งกราวจ้ำอ้าวไปตามพื้น แต่เหล่าพลทหารแทบไม่เอื้อนเอ่ยแม้สักคำและส่วนใหญ่เราขี่ม้ากันเงียบเชียบบราวกับตกลงกันไว้ก่อน แท้จริงแล้วเป็นพวกต้นไม้ต่างหากที่บังคับเราเงียบ นายพลออกคำสั่งด้วย

ในย่อหน้านี้ ผู้ประพันธ์ใช้วิธีการและวจนลีลาของเรื่องเล่าอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือ มีลักษณะยาวติดต่อกันไป เปรียบได้กับการขี่ม้าเดินทางที่ยาวนานของกองทัพทหาร ผู้เล่าเรื่องได้เล่าเหตุการณ์และบรรยากาศภายในกองทัพไปเรื่อยๆ และยังมีกรยกความเปรียบและใช้คำสัมผัสอย่างต่อเนื่องเช่นกัน เช่น ในประโยค the ancient redwoods didn't care about that. They were parting us and cutting us as if they were moving themselves คือการเปรียบเทียบต้นสนให้มีอากัปกิริยาคลายกับมนุษย์ คือ วิ่ง หรือ ในประโยค There wasn't any sense the trees needed us there. เป็นการเปรียบเทียบให้ต้นไม้มีความรู้สึกเฉกเช่นมนุษย์ที่มีต่อมนุษย์ด้วยกัน คือ คำกริยา need เป็นโวหารภาพพจน์แบบบุคลาธิษฐาน

ผู้วิจัยจึงถ่ายทอดความเปรียบนั้นออกมาให้เกิดความรู้สึกและเห็นภาพตามตัวบทต้นฉบับเช่นกัน คือ “เราถูกบังคับให้เกาะกลุ่มไม่แตกแถว แต่ป่าสนเก่าแก่หาได้สนไม่ เหล่าต้นสนระเกะระกะแยก

<p><u>word and for the most part we rode in silence as if by prior agreement.</u> But it was the trees that pressed the silence on us. The major issued his orders with his arms and hands, and these were replicated down the line. Something was going on ahead, we sensed it before we saw it. Suddenly a huge nervousness invaded us, and you could almost hear the bones in our bodies tightening, closing, and our hearts seemed captive in our chests and desirous to escape. Men coughed to clear the spit of fright from their throats. <u>We could hear a great sound of burning up ahead, as if ten thousand starlings were massing there, and through the trees we saw violent yellow and red flames, and a great pulse of black and white smoke everywhere.</u> We came out of the trees at last. The fire was burning at the bottom of a wide meadow. <u>There were four or five big lodges made of logs of redwood, and only one of these was burning, creating the</u></p>	<p>แขนและมือ และเราก็ส่งต่อสัญญาณนี้กันไปตามแถว มีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นอยู่เบื้องหน้า เราสัมผัสได้ก่อนเราจะเห็นเสียงอีก ทันใดนั้นเราเริ่มร้อนรนอยู่ไม่สุขอย่างหนัก และคุณแทบจะได้ยินเสียงกระดูกในกายเราบีบคั้นหดตัวเข้าหากัน และหัวใจเราดูเหมือนต้องยอมจำนนถูกตรึงกักขังไว้ในอกแต่อยากจะหนีเต็มกำลัง หนุ่ม ๆ กระจ่างเพื่อขจัดน้ำลายเหนียวแห่งความหวาดกลัวออกจากลำคอ เราสามารถได้ยินเสียงดังจากไฟไหม้อยู่ข้างหน้า รวากับนกก็ังโครงนับหมื่นกำลังรวมฝูงอยู่ตรงนั้น และผ่านแมกไม้เราเห็นเปลวไฟสีเหลืองสีแดงฉานหลายกอง รวมถึงก้อนกลุ่มควันสีขาวสีดำพวยพุ่งทั่วบริเวณ เราออกจากแมกไม้ในที่สุด เปลือกกำลังเผาไหม้จากปลายท่งหญ้า มีกระจงมใหญ่สีน้ำตาลสร้างจากซุงไม้สน แต่หนึ่งในนั้นกำลังถูกไฟไหม้ ก่อเกิดพายุควันไฟหมุนวนเหนือหลังนั้น นายพลกระจายกำลังพวกเราออกไปตามท่งหญ้า รวากับว่าท่านตั้งใจจะให้เข้าไปตีกับเพลิงไหม้ทำลายล้างแรงสูงนี้ จากนั้นท่านบอกเราให้วิ่งช้า ๆ ขึ้นลากล่องปืนให้พร้อม ดูเหมือนชาวเมืองกระจายอยู่ทั่ว วิ่งไปตามทางยาวระหว่างค่ายกระจงมชาวอินเดียน ตะโกนเรียกกันและเวลาเดียวกันผมเห็นตัวเฮนรีสันถือไม้ท่อน</p>	<p>กองกำลังเราออกรากับกำลังวิ่งเสียเอง” และ “ไม่มีกลางบอกเลยว่าพวกต้นไม้ต้องการให้เรา มาพวกมันคงต้องการอยู่ลำพังไม่ให้ใครมายุ่งย่ำเป็นแน่” ตามลำดับ</p> <p>ผู้ประพันธ์ยังมีการเล่นเสียงสัมผัสสระและอักษรในประโยค The curious birds of America were calling among the trees and from the far heights dropped the myriad speckles of frost. สร้างความไพเราะเพิ่มคุณค่าให้กับตัวบท และช่วยให้เห็นภาพการบรรยายนั้นชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงเลือกสรรคำมาเพื่อถ่ายทอดบทเล่าเรื่องนี้ให้มีความไพเราะและเกิดสัมผัสเช่นเดียวกับต้นฉบับ จึงแปลออกมาได้เป็น “พวกนกแสนรู้ของอเมริกาส่งเสียงร้องเรียกกันไปมาในหมู่แมกไม้สูงขึ้นไปไกลโพ้นสะบัดเกล็ดหิมะนับไม่ถ้วนร่วงเป็นละอองหล่นสู่เบื้องล่าง”</p> <p>นอกจากนี้ ผู้ประพันธ์ยังได้ใช้วจนลีลาของเรื่องเล่าบรรยายให้ผู้อ่านเห็นภาพ โดยเล่าเรื่องจากโสตประสาทสัมผัสที่สามารถรับรู้ได้คือ หู ที่ได้ยินเสียง ในประโยค We could hear a great sound of burning up ahead, as if ten</p>
--	--	---

<p><u>storm of flames and smoke all on its own.</u></p> <p>The major spread us out across the meadow, as if he might be intending to charge against this conflagration. Then we were told to trot down slowly, our muskets at the ready. The townsmen were everywhere it seemed, running along the length of the Indian encampment, shouting at each other, and soon I saw the figure of Henryson, holding a big firebrand aloft. They were as busy as lawyers whatever was the work. Soon we were close and Henryson came back to talk to the major, but I couldn't hear what he was saying. Then we were broken into sections and we were told there were Indians down the copses to the right. We spurred on our horses and what with the steep decline felt like we were fleeing down the slope. Troopers Pearl and Watchorn were near me as normal, and then thickness of the smaller trees obliged us to dismount, and a few dozen pushed on into the copse on</p>	<p>ใหญ่ติดไฟยกสูงขึ้น พวกเขาคุ้ย่งเหมือนทนายความไม่ว่าจะว่าความอะไรก็ตาม เราเข้าใจลึกลับเกิดเหตุแล้วเฮนรีสันกลับมาคุยกับนายพล แต่ผมไม่ได้ยินว่าเขาพูดว่าอะไร จากนั้นเราถูกแบ่งออกเป็นหน่วย รับข้อมูลว่ามีพวกอินเดียนอยู่ในป่าละเมาะต่ำลงไปทางขวา เราขี่ม้าห้อยตะปิงแล้วพอถึงแถบลาดชันรู้สึกเหมือนลอยละล่องเทลงมาตามทางเอียง พลทหารเพิร์ลกับวัทซอร์นขี่อยู่ใกล้ผมเช่นปกติ แล้วจากนั้นด้วยความหนาแน่นของกอไม้เล็ก ๆ บังคับให้เราต้องลงจากม้า แล้วอีกประมาณสามสิบกว่าคนต้องลงเดินเท้าต่อไปยังป่าละเมาะ มีเสียงกรีดร้อง เสียงเรียกขอความช่วยเหลือ และเสียงร้องไห้โหยหวน เราตอกดาบยึดเข้ากับปลายกระบองปืนแล้วรีบมุ่งหน้าพยายามหลบเลี่ยงพุ่มไม้เตี้ยที่อกเงยขึ้นมา ถัดลงจากกระโจมไฟไหม้ไป คิวไวไฟโขมงจากกระโจมลอยยัดพื้นที่ทุกหนแห่ง เข้าไปในป่าละเมาะ เข้าไปในทุกซอกทุกมุม ทำให้แทบจะมองไม่เห็นและตาของเราปวดแสบปวดร้อนแสนทรมาน พอเราเห็นตัวพวกอินเดียนแล้วเราก็มอง<u>จู่แว้ง</u>ด้วยดาบปลายปืน เราวัดดาบกลับไปกลับมาทะลุร่างแล้วร่างเล่าจำนวนมากและพยายามจะฆ่าทุกสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ในความมืดมิดนั้น สอง สาม สี่ที่</p>	<p>thousand starlings were massing there, and through the trees we saw violent yellow and red flames, and a great pulse of black and white smoke everywhere. และตาที่มองเห็นเปรียบเสมือนเป็นสายตาของผู้เล่าเรื่องหรือการที่โหม้ส่องออกไปเบื้องหน้าแล้วเล่าสิ่งที่ตาเห็น เสมือนให้ผู้อ่านได้เข้าไปมีส่วนร่วมในเหตุการณ์จริงที่ตัวละครในเรื่องกำลังเผชิญ ในประโยค There were four or five big lodges made of logs of redwood, and only one of these was burning, creating the storm of flames and smoke all on its own.</p> <p>ผู้วิจัยจึงแปลออกมาโดยเก็บความหมายจากต้นฉบับไว้ให้ครบถ้วนเพื่อสะท้อนภาพและความรู้สึกนั้นออกมาให้ได้มากที่สุดได้ว่า “เราสามารถได้ยินเสียงดังจากไฟไหม้อยู่ข้างหน้า ราวกับนกกิ่งไคร้ทรงนับหมื่นกำลังรวมฝูงอยู่ตรงนั้น” และ “ผ่านแมกไม้เราเห็นเปลวไฟสีเหลืองสีแดงฉานหลายกอง รวมถึงก้อนกลุ่มควันสีขาวสีดำพวยพุ่งทั่วบริเวณ และ กระโจมใหญ่สี่ห้าหลังสร้างจากซุงไม้สน จำนวนหนึ่งกำลังถูกไฟไหม้ ทำให้เกิดพายุควันไฟหมุนวนเหนือหลังนั้น” ตามลำดับ</p>
--	---	---

<p>foot. Then there was screaming and calling, and shrieking cries. We fixed bayonets to our muskets and now rushed forward, trying to avoid the springing undergrowth. Down from the burning lodge the smoke had plundered everywhere, into the copses, into every cranny, so that it was nigh impossible to see and our eyes smarted horribly. We saw the shapes of Indians and <u>stabbed</u> them with our bayonets. We worked back and forth through the milling bodies and tried to kill everything that moved in the murk. Two, three, four fell to my thrusts, and I was <u>astonished</u> not to be fired on, <u>astonished</u> at the speed and the horror of the task, and the exhilaration of it, my heart now not racing but burning in my breast like a huge coal. I <u>stabbed</u> and I <u>stabbed</u>. I saw John Cole <u>stabbing</u>, I heard him grunting and cursing. We wanted the enemy stilled and destroyed so that we could live ourselves. Every second I</p>	<p>ร่วงลงหลังแรงจ้วงของผม แล้วผมก็แปลกใจที่ไม่ถูกยิง <u>แปลกใจ</u> ในความรวดเร็วและน่าสะพรึงของงานที่กำลังทำอยู่ รวมถึงความสำราญจากการแทงนั้น ใจผมไม่ได้เต้นระรัวแต่ร้อนระอุอยู่ในอกราวถ่านหินก้อนใหญ่ ผม<u>แทงเอา</u> ผม<u>แทงเอา</u> ผมเห็นจอห์น โคล<u>จ้วงแทง</u> ได้ยินเขาสบถและสาปแช่ง เราต้องการให้ศัตรูแน่นิ่งและถูกทำลายเพื่อที่เราจะได้เอาชีวิตรอด ทุกวินาทีผมคิดเสมอว่าจะโดนขวานอินเดียนอันลือลั่นจามเข้ากลางกะโหลกโอริชของผม หรือไม่ก็กระสุนหลอมเจาะเข้ากลางอก แต่ดูเหมือนจะไม่เกิดอะไรนอกจากการคำรามป่าเถื่อนและการบั้งปืนดุดันของพวกเขา เราต่างกลัวที่จะยิงปืนใส่แล้วกลายเป็นออกไปโดนพวกเดียวกันเอง หลังจากนั้นภารกิจสำเร็จและเสียงเดียวที่เราได้ยินคือเสียงร่ำไห้ของผู้รอดกับเสียงครวญครางโอดโอยแสนสาหัสของผู้บาดเจ็บ ควันหายไปหมดแล้ว ในที่สุดเราก็เห็นสภาพในสนามรบของเรา แล้วใจผมก็ฟ่อห่อเหี่ยวร่วงลงตาตุ่มรอบตัวเรามีแต่ผู้หญิงกับเด็ก ในบรรดาคนเหล่านั้นไม่มีใครกล้าหือ เราทะลายกระโจมเล็กที่ซ่อนตัวของพวกผู้หญิงอินเดียน ซึ่งเป็นสถานที่ที่พวกหล่อนใช้หลบภัยจากเพลิงไหม้และการตามล่าสังหาร ผมตกใจและรู้สึกดูถูกตัวเองเป็นส่วน</p>	<p>ผู้ประพันธ์ยังผสมผสานวิธีการซ้ำคำมาช่วยในการบรรยายบรรยากาศที่ได้ประสบให้ผู้อ่านได้เห็นภาพเคลื่อนไหวนั้นมากขึ้น ในส่วนถัดมาของย่อหน้าอันมีลักษณะเด่นเป็นการบรรยายภาพการเข้าโจมตีชนพื้นเมืองอินเดียนท่ามกลางสภาวะเพลิงไหม้ สังเกตได้ว่าผู้ประพันธ์ใช้คำว่า stab เพื่อแสดงให้เห็นกิริยาการแทงชาวอินเดียนเสียชีวิตหลายครั้งจนตายหลายคน เป็นการนำเสนอความโหดร้ายของสงครามและการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว รวมถึงการซ้ำคำคุณศัพท์ astonished เพื่อเน้นย้ำการแสดงความรู้สึกประหลาดใจผู้วิจัยจึงใช้วิธีการแปลแบบซ้ำคำเช่นเดียวกับตัวบทต้นฉบับโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างการตอบสนองจากผู้อ่านภาษาปลายทางได้สัมฤทธิ์ผลเช่นเดียวกับการตอบสนองจากตัวบทต้นฉบับ</p>
--	--	--

<p>thought I would feel the famous tomahawk split my Irish skull, or the molten bullet pierce my chest. But nothing seemed to happen except our savage grunting and thrusting. We were a-feared to fire our muskets in case of murdering each other. Then all the work seemed done and all we heard then was the crying of survivors, the terrible groaning of the wounded. The smoke cleared and we saw at last something of our battlefield. Then my heart shrank in its nest of ribs. It was just woman and children all around us. Not a brave among them. We had torn into the little hiding place of the squaws, where they had tried to take refuge from the burning and the killing. I was affrighted and strangely affronted, but mostly at myself, because I knew I had taken strange pleasure from the attack. It was as if I had drunk six whiskies in a row. Watchorn and Pearl were dragging a woman from the ground and into the trees. I knew they</p>	<p>ใหญ่ โดยเฉพาะกับตัวเอง เพราะผมรู้ว่าผมมีความสุขอย่างน่าประหลาดจากการที่ได้โจมตีประหนึ่งว่าผมกระดกเหล่าหกขวดเข้าปากรวดเดียว วัตซอร์นกับเพิร์ลฉุดกระซางหญิงนางหนึ่งขึ้นจากพื้นแล้วลากเข้าพง ผมรู้ดีว่าพวกเขาจะหาความสำราญจากเธอ เหล่าทารกที่ถูกพรากจากอ้อมอกแม่โดนแทงตายรวมกับคนที่เหลือ พวกพลทหารสังหารต่อเนื่องจนกระทั่งผมว่าแขนของพวกเขาไม่สามารถทำต่อได้อีก วัตซอร์นกับเพิร์ลยังคงหั่นกามและกระหน่ำยิง แล้วก็ฆ่าคนตายอย่างไม่ปราณีซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนกระทั่งนายพลวิงปรีเข้ามาตะโกนดังกว่าทั้งมวล ด้วยสีหน้าเด็ดขาดแสนสะพรั่ง เปล่งเสียงออกคำสั่ง ดังกึกก้องจนหยุดการกระทำทุกอย่างได้ ได้ยินดังนั้นเราทุกคนจึงหยุดยืนตรงนั้นหายใจหอบถี่ เหงื่อเย็นเฉียบไหลลงตามใบหน้าเหนื่อยล้า ดวงตาเราเป็นประกายวิบวาว ขาสองข้างสั่นสะท้าน เหมือนกับที่คุณเห็นสภาพผู้หมาโนหลังวิ่งไล่กินแกะไม่มีผิด</p>	
--	---	--

were going to take their pleasure from her. I knew well. Babies that had spilled from their mothers' arms were now stabbed and killed with the rest. The troopers worked until I believe their arms could do no more. Watchorn and Pearl rutting and shooting, then ruthlessly killing again. Till in runs the major shouting the loudest of all, with true horror in his face, shouting his orders, wild to bring a stop to things. Then we were all of us standing there panting, our cold sweat pouring down exhausted faces, our eyes glittering, our legs trembling, just like you would see dogs do after they have been killing lambs.

บทที่ 4 หน้า 49-50

We weren't even all up there when something queer was stirring in the distance. No one had ever seen the like. It looked like someone had put the ocean

เรายังป็นยังไม่ทันถึงยอดไม้ดีทันใดนั้นก็มึ่สิ่งประหลาดบางอย่างไหวสั่นป่นป่วนอยู่ไม่ไกลไม่มีใครเห็นอะไรแบบนี้ ดูราวกับว่ามีใครเอามหาสมุทรทั้งผืนมาแผ่คลุมผืนป่าเอาไว้ เกือบจะ

ผู้ประพันธ์เลือกสรรคำเพื่อประกอบสร้างวจนลีลาให้มีคำสัมผัสอักษรจำนวนมาก รวมถึงการซ้ำคำสร้างความโดดเด่นให้กับตัวบทได้เป็นอย่างดีแบบรีเริ่มต้นเล่นคำสัมผัสด้วยกลุ่มคำที่มีอักษร

<p>on top of the forest, just thru it down there, and now the ocean was doing the inevitable in the scientific way and was hammering and surging down towards us. We felt like three hundred very small and foolish creatures when we saw that, standing as we were on a bunch of low roofs. Major almost screams out his orders, and then the sergeants were echoing him, and then the men were trying to respond. But what had the major said? What had the sergeants called out? Where to go? We were already the citizen of a shallow sea. That coming wave looked like twenty feet of death. The flood came so <u>quickly</u> you <u>couldn't</u> have laid a bet on it. You <u>couldn't</u> got the book open <u>quick</u> enough to mark the <u>wager</u>. Then the <u>wild vicious</u> thing reach our <u>camp</u> and spread itself over it <u>carrying</u> half of the forest with it. <u>Trees and branches and bushes and bears and deer and god knows, birds and alligators</u>, though I never saw <u>alligators</u> up</p>	<p>ยุบลงไปตรงนั้น แล้วตอนนั้นมหาสมุทรกำลังทำสิ่งที่เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ในเชิงวิทยาศาสตร์และน้ำอัดแน่น แล้วถ้าโถมมาทางเรา ตอนเราเห็นสิ่งนั้น เรารู้สึกเหมือนเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตเล็กจิ๋ว โง่เง่าราวสามร้อยยี่สิบปีหน้าอยู่บนกลุ่มหลังคาต่ำเตี้ย นายพลแทบจะแผดเสียงสั่งการ หลังจากนั้นพวกจ่าจึงทวนคำสั่งต่อเป็นทอด ๆ แล้วพลทหารก็พยายามขานรับ แต่ว่าท่านนายพลพูดอะไร พวกจ่าขานว่าอะไร ไปทางไหน เรากลายเป็นประชากรทะเลตื่นไปแล้วเรียบริ้อย คลื่นที่กำลังเคลื่อนมาราวกับว่าเป็นมฤตยูสูงยี่สิบฟุต น้ำท่วมเข้ามารวดเร็วเกินกว่าคุณจะสามารถจินตนาการได้ทัน เร็วเกินกว่าจะหันพลิกตำราหาช่องทางเดิมพัน อุทกภัยพิโรธคลื่นโหลป่าโถมค้ำยักของเรา พาเอาสรรพสิ่งครึ่งผืนพนา มาด้วย ต้นไม้ กิ่งไม้ พุ่มไม้ หมันไม้ น้ำ น้ำมัน ผุ่นกกา จระเข้ อันที่จริงผมไม่เคยเห็นจระเข้สักตัวที่นั่น <u>หมาจิ้งจอก แมวภูเขา งูเงี้ยวเขี้ยวขอ</u> ทุกสิ่งพัดหายไปกับสายน้ำทุกอย่างที่ปลดออกได้และเคลื่อนไหวได้ เหล่าสหายหนุ่มป็นขึ้นหลังคา พวกนั้นหากอยู่ในตึกพ่นคงได้ไฟแต่มีบอดสนิท ต่างร่วงกราวด้วยพลังน้ำพัด ราวกับหัตถ์ธรรมชาติกวาดปิดกินเรียบราบหน้าโต๊ะ ผมรู้สึกได้ว่าต้นไม้ที่เราเกาะอยู่เอียงตาม</p>	<p>เสียงเดียวกัน ได้แก่ quick, couldn't, quick, camp, และ carrying wager, wild และ vicious จากนั้นจึงใช้ทั้งคำสัมผัสอักษรและการซ้ำคำว่า and ติดต่อกัน คือ Trees and branches and bushes and bears and deer and god knows, birds and alligators และ Wolves and mountain cats and snakes สร้างภาพความเคลื่อนไหวและให้ความรู้สึกฉับไวแก่ผู้อ่าน สอดคล้องกับเหตุการณ์น้ำท่วมไหลทะลักที่ตัวละครโหมสกำลังบรรยาย อีกทั้งยังปรากฏกลุ่มคำสัมผัสอักษร คำสัมผัสสระ และคำซ้ำตลอดทั้งเนื้อความหลังจากนั้น กล่าวคือ คำสัมผัสอักษร ได้แก่ unmoored และ move, had และ hand, shittiest และ shade, feel force และ feet, them และ the, base bent และ unbent, hold และ held, hanged waters was และ well คำสัมผัสสระ ได้แก่ deal และ feel shade และ base hold และ Cole เป็นเอกลักษณ์และศักยภาพอันน่าทึ่งของผู้ประพันธ์ที่สามารถรังสรรค์ให้ผลงานของตนมีความงามทางวรรณศิลป์ที่สามารถสื่อความได้ชัดเจนและมีภาษาไพเราะได้ในเวลาเดียวกัน ส่งผลให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพตามแบบที่ผู้ประพันธ์และผู้เล่าเรื่อง</p>
---	---	---

<p>there <u>to be truthful</u>. <u>Wolves and mountain cats and snakes</u>. Everything was gone then with the flood, that was able to be <u>unmoored</u> and <u>move</u>. Those fellas on the roofs <u>had</u> the <u>shittiest</u> cards in the <u>deal</u>, it was like nature's <u>hand</u> just swept <u>them</u> off <u>the</u> table. I could <u>feel</u> our <u>shade</u> tree bending with the <u>force</u> and it was twelve <u>feet</u> round the <u>base</u>. Man, it <u>bent</u>. Then <u>unbent</u>. Now we were nearly arrows being fired. <u>Hold</u> on there, John <u>Cole!</u> <u>Hold</u> on, Thomas! So we <u>held</u>, we gripped, we fastened ourselves, the great old tree <u>hanged</u> in the boiling <u>waters</u>, I doubt I will ever hear <u>such</u> a <u>sound</u> again, it <u>was well</u> nigh musical.</p>	<p>แรงดึงจนต่ำ ฐานโคนต้นวัดได้สิบสองฟุต มันโน้มลง แล้วโน้มขึ้น สภาพตัวเราตั้งลูกศรที่ใกล้โดนตีออกจากคันธนูเต็มทีแล้ว ยึดไว้ก่อน จอห์น โคล จับให้มัน โทมัส เราจึงเกาะ เราจึงเกี่ยว เราจึงเหนี่ยวตัวเราไว้ ต้นไม้ใหญ่ตีกดาบรพรพ่นคลอนโคลงเคลงกลางแรงน้ำตาลเดือด ผมสงสัยนั้กว่าจะไต่ยีนเสียงเช่นนั้นอีกไหมในชีวิตนี้ สะท้อนก๊กก้องราวกับมโหรีละครเพลงบรรเลงกังวานอยู่แนบหู ชิดใกล้</p>	<p>ต้องการให้เป็นไป รวมทั้งบรรลวุัตถุประสงค์ด้านอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดร่วมกันระหว่างผู้เล่าเรื่อง และผู้อ่านอีกด้วย</p> <p>ผู้วิจัยจึงได้ถ่ายทอดวจนลีลาข้างต้นออกมาให้มีความสัมผัสคล้องจองใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยเลือกสรรคำอย่างบรรจงเพื่อให้ผู้อ่านในภาษาปลายทางได้สัมผัสสัมผัสภาพนั้นได้เทียบเท่ากับผู้อ่านต้นฉบับ เช่น แปลกลุ่มคำ Trees and branches and bushes and bears and deer and god knows, birds and alligators ได้ว่า ต้นไม้ กิ่งไม้ พุ่มไม้ หมินักล่าฝูงนกกา หมาจิ้งจอก เขี้ยวเงี้ยวงู แมวภูเขา แปล Hold on there, John Cole! Hold on, Thomas! So we held, we gripped, we fastened ourselves ได้ว่า ยึดไว้ก่อน จอห์น โคล จับให้มัน โทมัส เราจึงเกาะ เราจึงเกี่ยว เราจึงเหนี่ยวตัวเราไว้ เป็นต้น</p>
---	---	---

4.4 การแปลวจนลีลาปริจเฉทอ้อมอิสระ (Free Indirect Speech)

ต้นฉบับ	บทแปล	คำอธิบาย
<p>บทที่ 10 หน้า 124-126</p> <p>A little maid as black as a whetstone brings in tea and whiskey. As if we was a creature with one head our eight eyes alight on the tea-pot and the cups on the tray and break out into laughter again. God knows why. I guess we're giddy. Mr. Noone says he got a big enterprise going in a fine hall on Grab Corners. Nicest bunch of blackface minstrels between Timbuctoo and Kalamazoo. Well, he says, they're all pretty straight-up except one, his big knock-down star called Sojourner Wrathall. He does all the wenches, he says. <u>Riotous goddamn genius. Cunt of the first water</u>, no pun intended. What do you boys intend to do up here, he says? See, says John Cole, I had this thought come</p>	<p>แม่บ้านร่างเล็กตัวดำเมี่ยมเหมือนหินลับมีดยกขา กับเหล่าเข้ามา รวาก็ว่าเราเป็นสิ่งมีชีวิตหัวเดียว ตาแปดดวงชำเลืองมองกาชาและพวกถ้วยชาบน ถาดแล้วระเบิดหัวเราะกันออกมาอีกครั้ง พระเจ้า รู้ว่าทำไม ผมคิดว่าเราเมาจนเวียนหัวกัน นาย โนวันบอกว่าเขาได้ลูกค้ำกลุ่มใหญ่ไปสำราญกันที่ โรงละครตรงแกรีบคอร์เนอร์ส มีวงนักแสดงทา หน้าดำยอติเยียมที่สุดมาจากแถบระหว่างเมืองทิม บุคทูกับกาลามาซู คือว่า เขาเล่า พวกเขาส่งงาน มติที่เดียวละ ยกเว้นอยู่คนหนึ่ง เป็นดาราน่าที่อยู่ที่ ไม่น้อย ชื่อว่า โซเจอร์เนอร์ แรธฮอล ตานั่นแสดง เป็นเด็กสาวทุกตัว เขาบอก โคตรพ่อโคตรแม่ <u>อัจฉริยะ กะหรีปีบน้ำรักทะเลลึกเลย</u> นี่ไม่ได้จะเล่น คำหрокนะ พวกนายตั้งใจมาทำอะไรกันที่นี้ละพ่อ หน่ม เขาถาม รู้ไหม จอห์น โคลตอบ ความคิดนี้ แวบเข้ามาในหัวผมปีที่แล้ว ตอนนั้นเราอยู่ในค่าย อินเดียนใกล้กับเมืองพอร์ตแลรามี่แล้วที่นั่นมี</p>	<p>ในย่อหน้านี้ผู้ประพันธ์เรียบเรียงประโยคติดต่อกัน เป็นย่อหน้ายาว ประกอบด้วยวจนลีลาของเรื่อง เล่าตามสายตาของตัวละครเอกโทมัส และบท สนทนาระหว่างตัวละคร 4 ตัว ได้แก่ นายโททัส โนวัน จอห์น โคล วิโนนา และโทมัส ซึ่งผลานเป็น เนื้อความเดียวกันกับวจนลีลาของเรื่องเล่าส่วนอื่น ไร้เครื่องหมายวรรคตอนและการแบ่งขึ้นย่อหน้า ใหม่ อันเป็นลักษณะของปริจเฉทอ้อมอิสระ</p> <p>วจนลีลาของเรื่องเล่าในส่วนนี้เล่าเหตุการณ์เมื่อ ครั้งที่นายโททัส โนวัน ผู้จัดการแสดงและเจ้าของ ร้านเหล้ากลับมานัดพบกับโทมัสและจอห์น โคล อีกครั้งในฐานะอดีตเจ้านายและลูกน้อง ทั้งสามได้ พุดคุยตกลงกันเรื่องจะว่าจ้างให้โทมัสและจอห์น โคลกลับไปทำงานอีกครั้งในบริษัทใหม่ของโททัส หลังจากปลดประจำการทหาร โดยพุดคุย รายละเอียดเกี่ยวกับงานแสดงลักษณะเดียวกันกับ</p>

<p>into my head last year. We was in the Indian camp up near Fort Laramie and there was these Sioux men dressed as women and the effect was very strange, some of them was so good-looking, and it made your knees a bit soft to see them. And I been thinking all this while that since Thomas ain't no girl no more we could put him into women's dresses and see what effect that had, I was just thinking you know it might have just the same effect as I was feeling there on the prairies. Well, says Titus, he could do himself up minstrels fashion and play the wench parts? He could well, says John Cole, but I been nursing this thought, I guess like a preacher nurses in a vision of revelation, you know, of Thomas in his dress, and being as ladylike as a lady, only more so, everything done just so, and aiming for beauty, you know, and he is a beauty, ain't he! So, says John Cole, after a break for laughter, I was thinking it might bear a try-</p>	<p>ผู้ชายเผ่าซูกุ่มนี้ที่แต่งหญิงแต่ผลตอบรับช่างน่าประหลาดใจ บางคนสวยมาก เห็นเขาอ่อนโยนเลยละ แล้วผมก็คิดมาตลอดตั้งแต่โทมัสไม่ได้แต่งหญิงอีกแล้วว่าเราน่าจะลองจับเขาใส่กระโปรงผู้หญิงแล้วดูว่าผลจะเป็นอย่างไร ผมแค่คิดว่าคุณน่าจะได้รับความรู้สึกเดียวกันกับผมตอนอยู่ด้วยกันที่ทุ่งหญ้าเออาละ ไททัสพูด เขาจะแต่งตามแฟชั่นนักแสดงที่นั่นแล้วเล่นบทโสเภณีได้ไหมละ เขาทำได้ดีแน่ จอห์น โคลตอบ แต่ผมจมปลักวนเวียนกับความคิดนี้มานาน คงจะเหมือนนักบวชบำเพ็ญเพียรในพระคัมภีร์ก็มีปาน คุณว่าไหม เวลาเห็นโทมัสในชุดกระโปรง แล้วทำตัวเหมือนผู้หญิงราวกับผู้หญิงยิ่งไปกว่านั้น ทุกอย่างที่ทำไปนั้น มันเพื่อความสวยงาม คุณรู้ใช่ไหม เขาคือความงดงาม หรือไม่ใช่ ถ้าจูน จอห์น โคลพูด หลังจากหยุดพักหัวเราะครู่หนึ่ง ผมว่าจะนำเข้ากับการลองแสดงที่นี้ละ ที่โรงละครของคุณ เพราะคุณรู้จักพวกเรา แล้วก็รู้ว่าเราไม่ได้โกหก แล้วเขาจะร้อง จะเต้น หรือจะอะไร นายโนวันถาม โนมัตัวเข้าหาด้วยความสนใจสูงสุด หมวดของชายผู้จัดการแสดง โบกสะบัดไปมาราวกับหมวดมดยักษ์ทะเลทราย ผมคิดว่า จอห์น โคลตอบ เขาน่าจะเล่นพวกละครสั้นได้ หรือน่าจะออกมาในร่างหนุ่มน้อยหน้ามน</p>	<p>ที่ทั้งสองเคยทำก่อนจะเข้ารับราชการทหาร โทมัส และจอห์นยังคงคิดถึงงานที่เคยทำคือการแต่งตัว และแสดงเป็นผู้หญิง หากแต่ ณ ปัจจุบันมีเด็กหญิงวิโนนามาเป็นลูกบุญธรรมของทั้งสอง ทุกคนจึงต้องหาทางคิดการแสดงของเด็กให้เด็กหญิง เพื่อให้สมาชิกในครอบครัวทุกคนได้มีงานทำเพื่อหาเลี้ยงชีพ</p> <p>ผู้ประพันธ์กำหนดให้บทสนทนาของตัวละครทั้ง 4 ไหลรวมไปกับเนื้อความที่เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องเล่าตามมุมมองของผู้เล่าเรื่อง คือ โทมัส ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในเหตุการณ์จริงทุกเหตุการณ์ในบทสนทนา และได้นำเอาบทสนทนานั้นมาถ่ายทอดเป็นวจนลีลาของเรื่องเล่าให้ผู้อ่านได้รับรู้ โดยเล่าเรื่องเริ่มต้นจากการบรรยายอากัปกริยาของตัวละครแต่ละตัวและฉากหลังของเรื่องคือโรงน้ำชา จากนั้นจึงเริ่มเข้าสู่บทสนทนา โดยรวมเป็นบทสนทนายาวระหว่างไททัสกับจอห์น มีโทมัสแทรกเข้ามาเพียงประโยคเดียว และอีกส่วนหนึ่งมีเด็กหญิงวิโนนาช่วยด้วย ผู้ประพันธ์แสดงชื่อตัวละครกำกับแต่ละประโยคเพื่อบ่งบอกเจ้าของคำพูดแต่ละคำพูดเพียงบางส่วนเท่านั้น ทำให้ผู้อ่านต้องตีความคำพูดรวมถึงความหมายของคำพูดนั้นว่า</p>
---	---	--

<p>out up here, in your hall, since you know us, and know we ain't no fools. And is he going to sing, or dance, or what? Says Mr Noone, leaning in now with great interest, all his showman's antennae waving like a big desert ant. I thought, says, John Cole, maybe he could be in little plays, maybe, or come on as a handsome young man, go behind a screen, and have some dancing from others and such, and then come back out as an out-and-out killer beauty, and just see what the audience thought of that. Or, she could be in her boudoir or such, completing her corsage, and maybe I come in as her beau and we have talking then, or singing – <u>well, I can't sing, so – you know?</u> Okay, and what will this little lady be doing, he says, nodding at Winona. I don't know, says John Cole. I never thought of having her. Could be the child part, says Titus Noone, does she sing? You sing? says John Cole, not knowing one way or the other. I can sing, says Winona. What</p>	<p>เดินเข้าหลังฉาก แล้วให้คนอื่นออกมาเต้นแสดง หรืออะไรทำนองนั้น แล้วกลับออกมาหน้าฉาก ด้วยร่างสาวสวยประหลาดไร้ที่ติ แล้วดูซิว่าคนดู คิดเห็นเช่นไร หรือไม่ก็อาจจะให้เจ้าหล่อนอยู่ในห้องนอนหรืออะไรเทือกนั้น กำลังผูกเสื้อรัดอก แล้วผมอาจจะเข้ามาในฐานะชายคนรัก จากนั้นเราพูดคุยกันหรือร้องเพลงคู่กัน <u>ข้าก่อนนะเธอ ฉันร้องเพลงไม่ได้ เธอก็รู้</u> ตามนั้น แล้วแม่สาวน้อยนี้จะทำอะไร เขาถาม พักเพียดไปทางวิโนนา ผมไม่รู้ จอห์น โคลตอบ ไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะมียัยหนู เอาไปไว้ในส่วนของเด็กก็ได้ ไททัส โนวันบอก <u>ยัยหนูนี่ร้องเพลงใหม่ ร้องเพลงใหม่ลูก</u> จอห์น โคลถาม ด้วยความไม่รู้มาก่อนแน่นอน หนูร้องเพลงได้ วิโนนาบอก ร้องเพลงอะไรได้บ้าง ไททัส โนวันถาม หนูร้องเพลง “โรแซลลี มาลีแห่งทุ่งหญ้า” ได้ค่ะ หล่อนตอบ คุณนายนีอาลสอนหนูมา นั้นมันเพลงเด็กน้อยสุด ๆ ไททัส โนวันบอก พักหน้า ยอมรับ เราทาผิววิโนนาให้ดำได้ เขากล่าว แล้วยัยหนูเล่นเป็นคนใช้แล้วร้องเพลง <u>โอ้เจ้าเพลง</u> “โรแซลลี มาลีแห่งทุ่งหญ้า” เรียกความหรรษาบ้าง คลั่งจากคนดูได้แน่ ระหว่างนี้โทมัสในชุดกรุยกรายนายเป็นชายคนรัก วางมาดโอ้อวดหุหุหราไปมา แล้วโทมัสสร้างหญิงสวยงามพลอดรักกับนายหวาน</p>	<p>ใครเป็นคนพูดกับใคร และเชื่อมโยงไปยังเรื่องราวหรือคำพูดใดต่อไป</p> <p>ผู้วิจัยเห็นว่าสิ่งที่สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างตัวละครผู้พูดแต่ละประจักษ์ได้คือ ระดับภาษา นายไททัส โนวันจะมีลักษณะเด่นด้านการใช้ภาษาแตกต่างจากผู้อื่นเป็นพิเศษ กล่าวคือ มีการใช้ภาษาปากและคำสแลง ปรากฏอยู่ในคำพูด เช่น Riotous goddamn genius. Cunt of the first water goddamn ‘Rosalie, the Prairie Flower’ จึงถ่ายทอดคำสแลงดังกล่าวออกมาได้เป็น “โคตรพ่อโคตรแม่อัจฉริยะ” “กะหรี่ปั๊บน้ำรักทะเล็กเลย” เพื่อแสดงให้เห็นการใช้ระดับภาษาที่แตกต่างของตัวละครนายไททัส โนวันที่แตกต่างจากตัวละครอื่น ๆ ที่เหลือ รวมถึงคำสรรพนามหลากหลายคำในภาษาไทยจะสามารถช่วยให้ผู้อ่านสามารถจำแนกความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครแต่ละตัวได้ และสามารถรับรู้ได้ว่าใครพูดสิ่งใดและกับหรือต่อผู้ใด ผู้วิจัยจึงได้ถ่ายทอดวจนลีลาแบบประจักษ์ท้อมิอิสระโดยคงโครงสร้างประโยคและการเรียบเรียงประโยคของภาษาต้นฉบับไว้ คือ การแปลแบบเรียบเรียงเป็นเนื้อความเดียวกัน และกำหนดให้ตัวละครใช้คำ</p>
--	--	--

<p>can you sing? says Titus Noone. I can sing 'Rosalie, the Prairie Flower', she says, Mrs Neale taught me. That a dead child song, says Titus Noone, nodding his approval. We can black up Winona, he says, and she can be the maid, and sing <u>goddamn 'Rosalie, the Prairie Flower'</u>. Bring the house down. Meanwhile, Thomas in the dress, and you the beau, and swanking round, and Thomas ladylike and lovely just like you intimate, why, yes, why, yes, I think it might go. If it go, I pay you twenty-five dollars a week, for the three of you. How does that sit? That sits just as pretty as robin in a bush, says John Cole. Well, says Titus, I have high hopes. I remember so well how much the miners took to you both when you was girls. Let's drink to it, <u>goddamn</u>. And we do, we drink to it.</p>	<p>แหวว ทำไม ได้สิ ทำไม ได้สิ ฉันคิดว่าน่าจะเข้าทำ ถ้าเข้าที่ ฉันจ่ายนายยี่สิบห้าเหรียญต่ออาทิตย์ สำหรับพวกนายทั้งสามคน นายคิดว่าไง เข้ากัน รวากับกิ่งทองใบหยก จอห์น โคลตอบ เอาแล้ว ไทท์สพูด ฉันหวังสูงนะนี่ จำได้ดีทีเดียวว่าชาวเหมืองชอบนายทั้งสองมากแค่ไหนตอนพวกนายแต่งหญิงกัน มาดื่มให้กันหน่อย<u>เว้ย</u> แล้วเราก็ทำตามนั้น เราดื่มฉลองให้กัน</p>	<p>สรรพนามเรียกขานกันด้วยคำที่ต่างกันไป เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครและเชื่อมโยงไปยังเจ้าของปริศนาคำพูด ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - กำหนดให้นายไทท์สเรียกจอห์น โคลและโทมัสด้วยคำว่า พวกนาย หรือนาย และเรียกวินอนาด้วยคำว่า ยัยหนู ขณะเดียวกันแทนตนเองด้วยคำว่า ฉัน เมื่อพูดกับทุกคน - กำหนดให้จอห์น โคลเรียกนายไทท์สด้วยคำว่า คุณ และเรียกวินอนาด้วยคำว่า ลูก ขณะเดียวกันแทนตนเองด้วยคำว่า ผม เมื่อพูดกับนายไทท์ส - กำหนดให้โทมัสเรียกจอห์น โคลด้วยคำว่า เธอ ขณะเดียวกันแทนตนเองด้วยคำว่า ฉัน เมื่อพูดกับโทมัส - กำหนดให้เด็กหญิงวินอนาแทนตนเองว่า หนู เมื่อพูดกับทุกคน
---	---	--

บทที่ 14 หน้า 172-178

Are we to go or what? he says. I'd rather not, I say. But maybe we ought, I say. For the honour of Bundorragha, he says, laughing. What did Bundorragha ever do for you, Dan? Not a thing, he says. So, I says. Then we scramble over the ditch, then we all scramble, let's say a thousand men, and luckily enough the Rebs ain't sent their army this time but only a scattering of companies. Maybe feeling out the way. Maybe all they could hide along the little hills. So we are ten steps out on the fresh grasses of Virginia and the river goes along in its silent majesty all fringed with its little waves and by chance the company coming straight to meet us is that rabble of Irish we spotted before. Just by chance in that chancy way of war. Lige Magan has our banner raised and comes along in the centre of our companies. We are walking down the grasses at a steady

เราต้องไปไหมหรืออย่างไร เขาถาม ฉันไม่ไปดีกว่า ผมตอบ แต่เราอาจจะควรไปนะ ผมบอก เพื่อเป็นเกียรติแก่ขุนโดรรากา เขาบอกกลัวหัวเราะ ขุนโดรรากาไปทำอะไรให้นายหรือแดน ไม่มีสักอย่าง เขาตอบ ตามนั้น ผมพูด แล้วเราก็ตะลุบอนแย่งชิงชัยชนะเหนือคูน้ำล้อมรอบค่าย แล้วเราก็ตะลุบอนกัน สมมติว่าสักพันคน แล้วก็ยิ่งโชคดีที่พวกเรสไม่ส่งกองกำลังมาครั้งนี้ แต่มาแค่หน่วยลาดตระเวนเท่านั้น อาจจะต้องหยั่งเชิงดูก่อน อาจจะต้องซ่อนตัวอยู่ตามหลืบเชิงเขาเล็ก ๆ เรายืนอยู่บนผืนหญ้าชุ่มของเวอร์จิเนียห่างจากนั้นสิบก้าว และแม่น้ำไหลทอดผ่านเรียบนิ่งขริบด้วยบรรดาคลื่นระลอกน้อย ให้บังเอิญที่ทหารหน่วยเราตรงดิ่งมาหาเรา เป็นพวกไอริชที่เราเคยเห็นมาก่อน แค่บังเอิญในความบังเอิญเกิดสงคราม ลิซแมแกนชูธงกองทัฟขึ้นสูงและเดินอยู่กึ่งกลางเพื่อนพลทหารของเรา พวกเรากำลังเดินลงไปตามลานหญ้าด้วยฝีเท้าสม่ำเสมอ ดาบปลายปืนตอกแน่นและปืนทอดลง เราจะไม่ทำอะไรจนกว่าคนของอีกฝ่ายจะวิ่งเข้ามาเร็วกว่านี้ เราเห็นจิ้งหะหวีเท้ารูปแบบใหม่ในการวิ่งของพวกนั้น ร้อยเอกวิลสัน

เนื้อความตอนหนึ่งของย่อหน้าเป็นบทสนทนา ระหว่างโทมัสกับแดนเกี่ยวกับความรู้สึกของทั้งสองเกี่ยวกับคำสั่งให้ออกไปรบกับฝ่ายเรส เป็นปริศนาอ้อมอ้อมอิสระผสมสอดแทรกรวมอยู่กับเนื้อความส่วนที่เป็นจนวนลีลาของเรื่องเล่า เนื่องจากผู้ประพันธ์กำกับบอกตัวละครเจ้าของคำพูดไว้ อีกทั้งผู้อ่านสามารถรับรู้ได้ว่ามีตัวละครคู่กันแค่เพียงสองคน ทำให้ไม่เกิดความซับซ้อนหลายชั้น ผู้วิจัยจึงตัดสินใจเรียงโครงสร้างประโยคและคงตำแหน่งคำตามตัวบทต้นฉบับ โดยถ่ายทอดจากข้อความ Are we to go or what? he says. I'd rather not, I say. But maybe we ought, I say. For the honour of Bundorragha, he says, laughing. What did Bundorragha ever do for you, Dan? Not a thing, he says. So, I says. ได้ว่า เราต้องไปไหมหรืออย่างไร เขาถาม ฉันไม่ไปดีกว่า ผมตอบ แต่เราอาจจะต้องไปนะ ผมบอก เพื่อเป็นเกียรติแก่ขุนโดรรากา เขาบอกกลัวหัวเราะ ขุนโดรรากาไปทำอะไรให้นายหรือแดน ไม่มีสักอย่าง เขาตอบ ตามนั้น ผมพูด

<p>pace and our bayonets are fixed and our guns sloped. We won't do nothing till the other crowd comes quicker. We see a new canter in their step. Captain Wilson orders us on and we break into a run. <u>No one wants to do it and everyone does it.</u> Now we hear the first crackles of the Rebs firing and in an instant the field is aflame with noise and returning fire. No time to be reloading now and on we rush with bayonets borne forward. <u>A small cry begins in my throat and seems to grow and then this same roar alights in the other throats and now the roar is the roar of a thousand and the captain is roaring the worst.</u> It would scare the Archangel. The roar is bigger than any wind we know and in it is a sort of queer lust and something akin to cruelty. <u>The Rebs before us have expended their guns and they throw down their muskets and unlatch their bayonets and now they come on against us with a bayonet in one hand and a knife in</u></p>	<p>บัญชาเราแล้วเราจึงเคลื่อนไปด้วยการวิ่ง <u>ไม่มีใครอยากทำแต่ทุกคนก็ทำ</u> ตอนนี่เราได้ยินเสียงปังแรกจากฝั่งพวกเรบส์ยิงปืนแล้วอีกครู่ต่อมาสนามรบก็ลุกไหม้พร้อมกับเสียงอีกทีกและไฟลาม <u>ไม่มีเวลามาผสมดินปืนแล้วตอนนี้</u> และเราจึงรีบวิ่งฝ่า <u>รุดหน้าถืดดาบปลายปืนในมือ เสียงคำรามเบา ๆ เริ่มดังในลำคอผมแล้วดูเหมือนจะยิ่งทวีขึ้นแล้ว</u> <u>จากนั้นเสียงคำรามเดียวกันก็ดังขึ้นในลำคอคนอื่น ๆ จนตอนนี้เสียงคำรามกลายเป็นเสียงคำรามนับพัน</u> และร้อยเอือกกำลังคำรามอย่างบ้าคลั่งที่สุด เสียงคงสะพรังไปถึงเทพธิดาอาร์คแองเจิล เสียงคำรามรุนแรงกว่าลมพายุไหน ๆ ที่เรารู้จัก และมันเป็นไปด้วยทำนองว่าคลั่งไคล้อย่างประหลาด และบางอย่างคล้ายกับความโหดร้าย พวกเรบส์ <u>ตรงหน้าเรายิงปืนจนหมดกระสุนแล้วโยนปืนทิ้งไป</u> <u>แล้วตอนนี้พวกมันเข้ามาปะทะเรา ไกวดาบปลายปืนในมือข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างหนึ่งถือมีด</u> เราไม่เคยได้ยินกลศึกเช่นนี้มาก่อน ตอนนี่ในความมืดเบื้องหน้ามีเสียงวิ่งวุ่นของกลุ่มม้าดั่งอะอะรี่เข้ามา และเราภาวนาให้เป็นกองกำลังม้าของเรา <u>ดาบกวัดแกว่งฟาดฟันลงในเนื้ออย่างเหี้ยมโหดและปืนสั้นลั่นกระสุนยิงออก ทหารม้าก้มตัวลงเพื่อฟันเส้นเอ็นและกล้ามเนื้อของม้าศัตรู</u> ทุกอย่างนี้เกิดขึ้น</p>	<p>นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าผู้ประพันธ์ยังคงสอดแทรกการซ้ำคำและสร้างจังหวะให้กับวจนลีลาของเรื่องเล่าอย่างต่อเนื่องเพื่อสร้างภาพเคลื่อนไหวให้เกิดในจินตภาพของผู้อ่าน รวมถึงทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ความรู้สึกสะเทือนใจร่วมชะตากรรมไปกับตัวละครและเหตุการณ์ตามท้องเรื่องด้วยเช่นกัน จึงได้ถ่ายทอดวจนลีลาเหล่านั้นด้วยวิธีการเดียวกันในภาษาไทยเพื่อให้วัตถุประสงค์ของผู้ประพันธ์ให้สัมฤทธิ์ผลในภาษาปลายทาง เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - แปล The mountains that were faint blue in the distance <u>darken and slowly blacken.</u> ได้ว่า กลุ่มภูเขาแลเห็นเป็นสีฟ้าอ่อนอยู่ไกลตากลายเป็นฟ้าเข้มขึ้นแล้วค่อย ๆ ดำมืด - แปล we are ordered over the breastwork and down into the wild fields and are to meet the coming Rebs if they are coming. ได้ว่า จึงสั่งให้พวกเราที่อยู่บนกำแพงลงมาอยู่ตาม
--	---	--

<p><u>another</u>. We ain't never heard of this. Now in the further darkness comes rushing a streaming confusion of horses and we pray it is our cavalry. The slashing and hacking of sabres and firing of pistols. Horsemen stoop down to cut away tendons and muscles. All this in the gathering darkness. Was it madness to attack at twilight or genius? The Irish Rebs are shouting too, shouting filthy things in Gaelic. Then we reach each other and it is all wrestling, punching and stabbing. These boys are big and afterwards we learn they are railway workers and dockers from New Orleans. Big boys and used to murder and mayhem. <u>They don't run over this darkness to love us. They want our lives and to cut out our hearts and murder us and still us and stop us.</u> I have a big sergeant trying to get his Bowie into me and I am obliged to run his stomach with the bayonet. The noble adversaries fight on for ten minutes and in that time hundreds are tumbled on the</p>	<p>พร้อมกันในความมืดมืดรอบทิศ บ้าหรือเปล่าที่ โจมตีตอนย่ำค่ำหรือว่าเป็นกลยุทธ์ชาญฉลาด พวก เรบส์ชาวไอริชตะโกนออกมาเช่นกัน ตะโกนคำ ผรุสวาทออกมาเป็นภาษาแกลิกของไอร์แลนด์ จากนั้นเราสองฝ่ายก็ได้ถึงตัวกันและกัน เป็นทั้ง มวยปล้ำ แลกหมัด และจ้วงแทง เด็กหนุ่มพวกนี้ ตัวใหญ่และภายหลังเรารู้ว่าพวกนี้เป็นกรรมกร สร้างทางรถไฟกับกรรมกรท่าเรือจากนิวยอร์กถึงสก็อตแลนด์ พวกเด็กหนุ่มตัวยักษ์ผู้เคยก่อคดีฆาตกรรมและก่อ ความไม่สงบ พวกมันไม่ได้วิ่งฝ่าความมืดเยี่ยงนี้มา <u>เพื่อบอกรักเรา พวกมันหมายเอาชีวิตเราและควัก หัวใจเราออกมาแล้วฆ่าเรา แล้วตริ้งเราให้แน่นิ่ง แล้วหยุดเรา</u> ผมสู้อยู่กับจ่าตัวยักษ์นายหนึ่งที พยายามกะชกมีดโบว์เข้ามาในตัวผม ผมจึง จำเป็นต้องจ้วงเข้าที่ท้องของมันด้วยดาบปลายปืน บรรดาขุนนางข้าศึกก็สู้ยิบนาที่และในระหว่างนี้ มีจำนวนนับร้อยก็ล้มคว่ำกึ่งหลุน ๆ ไปบนพื้นดิน มีจำนวนนับสิบโอดโอยครวญครางร้องเรียกขอ ความช่วยเหลือ ความมืดคืบคลานครอบคลุม เกือบจะมืดสนิทและพวกเรบส์หันกลับเพื่อถอน กำลั้งออกและกองพลทหารม้าปล่อยพวกมันไป เพราะมองไม่เห็นเหยื่ออะไรแล้วท่ามกลางราตรีมืด</p>	<p>แนวป่าและประจัญบานกับฝ่ายเรบส์ที่ กำลังมา หากพวกมันบุกมา</p> <ul style="list-style-type: none"> - แปล <u>Maybe</u> feeling out the way. <u>Maybe</u> all they could hide along the little hills ได้ว่า <u>อาจจะ</u>ลองหยั่งเชิง ดูก่อน <u>อาจจะ</u>ซ่อนตัวอยู่ตามหลืบเชิงเขา เล็ก ๆ - แปลภาพเคลื่อนไหวของการปะทะกันใน สงครามที่ว่า The Rebs before us have expended their guns and they throw down their muskets and unlatch their bayonets and now they come on against us with a bayonet in one hand and a knife in another ได้ว่า พวกเรบส์ตรงหน้าเรายัง ปืนจนหมดกระสุนแล้วโยนปืนทิ้งไปแล้ว ตอนนี้พวกมันเข้ามาปะทะเรา ไกวดาบ ปลายปืนในมือข้างหนึ่ง ส่วนอีกข้างหนึ่ง ถือมีด
---	---	---

<p>ground. Dozens are groaning and calling for assistance. The darkness is nearly complete and the Rebs turn again to withdraw and the cavalry lets them go because you can't see a damn thing now in the soupy night. Reb and Federal alike lie bleeding in the blackness.</p> <p>บทที่ 14 หน้า 181-182</p> <p>Colonel Neale was pleased with us but the high-ups weren't so pleased with him and he been replaced and Captain Wilson been bumped up to major and we got a new colonel who don't know us from a hole in the wall. Colonel Neale is now again the major and he has gone back to Fort Laramie and Starling Carlton wanted to go with him but he signed and won't be released from happy servitude for another month. Colonel said he would be glad to have us again at Laramie so that was very</p>	<p>บอด พวกเรื่บกับยูเนียนสภาพไม่ต่างกันต่างนอนตายจมกองเลือดอยู่ในความมืดมิด</p> <p>ผู้พันนีอาลถูกชดะตากับพวกเราแต่บรรดาทหารชั้นผู้ใหญ่ไม่สขอารมณ์กับเขาสักเท่าไร แล้วท่านก็ถูกแทนที่ ผู้กองวิลสันเลื่อนขึ้นเป็นนายพล แล้วเราก็ได้นายพลคนใหม่ผู้ไม่รู้ใส่รู้ฟุงพวกเรานัก ตอนนีผู้พันนีอาลได้เป็นนายพลอีกครั้งแล้วกลับไปประจำฐานทัพฟอร์ตลารามี แล้วสตาร์ลิง คาร์ลตันประสงค์จะไปกับท่านด้วย แต่เขาลงนามสัญญาไว้แล้วและจะไม่ได้รับปลดประจำการจากพันธะรับใช้สุขสันต์นี้ไปอีกเดือนหนึ่ง ผู้พันบอกว่ายินดีจะร่วมรบกับพวกเราอีกที่ลารามี นั่นจึงเป็นเรื่องนำยินดีอย่างยิ่ง จอห์น โคลบอกว่าเราคงไปรับตัววิโนนาได้เมื่อความุ่นวายทั้งหมดนี้จบลงหรือไม่ก็</p>	<p>ในย่อหน้านี้ถือเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญจุดหนึ่งของเรื่อง ด้วยเป็นการพันตำแหน่งผู้บัญชาการกองทัพของนายพลนีอาล เนื่องจากภารกิจรบได้สิ้นสุดเป็นสัญญาณหนึ่งที่บ่งบอกว่าสถานการณ์สงครามกลางเมืองอเมริกาได้คลายสภาวะความตึงเครียดลง โทมัสตัวละครเอกได้บรรยายความรู้สึกผูกพันของนายพลและเพื่อนทหารที่มีต่อกัน จุดเปลี่ยนครั้งนั้นรวมถึงการวางแผนเส้นทางชีวิตของโทมัสกับจอห์น โคลเองเช่นกันว่าจะหันเหไปทิศทางใดเมื่อสงครามสิ้นสุด ขณะนั้นวิโนนา ลูกสาวบุญธรรมของทั้งสองยังคงพำนักอยู่ที่เมืองแกรนด์แรพิดส์ โทมัสและจอห์นปรึกษหาหรือกันว่าจะทำ</p>
---	--	---

<p>pleasing. <u>John Cole says we could just go pick up Winona when all this was over or our three years was up whichever come sooner and skedaddle over there. Why not? Well, first thing, you and something there don't agree, I say. Maybe the water. Anyhow what about the dresses? Well, says John Cole, we could go on all the damn way to San Francisco. Find us a theatre there and put riot into the hearts of simple men. Or stay put with Mr Noone, why not? I say. World's our oyster, says John Cole, looks like, So we making plans like honeymooners. Our service up in four months or thereabouts. No one thinks the war will be over then and some say we will never see the end of it. The Rebs are stronger than they ever were and their cavalry is like a flashing fire of death, they say. They ain't got proper provisioning, they ain't hardly got food, their horses are skinny and their eyes are aflame. It's a</u></p>	<p><u>เมื่อเราปลดประจำการตอนครบสามปี แล้วแต่ว่า อันไหนจะมาถึงก่อนหรือรีบไปได้ก่อนพอถึงตอนนั้น ได้เลย คืองี้เนะ อย่างแรก เธอกับอะไรสักอย่าง ณ ตอนนั้นจะติดขัด ผมบอก อาจจะน้ำท่วมก็ได้ แต่ไม่ว่ายังไง ชุดพวกนี้ล่ะจะเอายังไง ก็ จอห์น โคลตอบ เราก็มุ่งหน้ามุ่งไปทางซานฟรานซิสโก ที่เดียวเลย หาโรงละครสักที่ที่ให้เราไปแสดงแล้ว แสดงให้โดนใจคนดูทั่วไป หรือไม่ก็อยู่กับนาย โนวันต่อไป ได้เลย ผมบอก โลกคือบ้านเปลือก หอยของเรา จอห์น โคลบอก แนว ๆ นั้น เรา วางแผนกันเหมือนคูรักดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ พันธะ ทหารของเราจะสิ้นสุดอีกสี่เดือนข้างหน้าหรือราว ๆ นั้น ไม่มีใครคิดว่าสงครามจะจบลงตอนนั้น และ บางคนบอกว่าเราจะไม่มีวันพบจุดจบของมัน พวก เรบส์แข็งแกร่งขึ้นกว่าที่เคยเป็น กองทหารม้าของ พวกมันเหมือนไฟวามรณะ เข่าว่ากัน พวกมัน ไม่ได้เลี้ยงด้วยเสบียงชั้นดี อาหารแทบจะไม่ตกถึง ท้อง พวกม้าแคะแกระแกร็นและดวงตาพวกมันลุกเป็น ไฟ มันคือเรื่องลึกลับ พวกมันทั้งหมดอาจจะเป็นผี และไม่ต้องอาหารหล่อเลี้ยงก็เป็นได้</u></p>	<p>อย่างไร ผู้ประพันธ์กำหนดให้โทมัสเป็นผู้รายงาน บทสนทนาระหว่างตัวเขาเองกับจอห์นด้วย รูปแบบปริเฉทอ้อมอิสระ นั่นคือ การผสานเอา บทสนทนาลงไปในบทบรรยายของเรื่องราวส่วนอื่นและปราศจากเครื่องหมายวรรคตอนกำกับ แต่ ผู้ประพันธ์ยังคงแจ้งแก่ผู้อ่านเกี่ยวกับตัวละคร เจ้าของคำพูดในบางช่วงของบทสนทนา รวมถึง ส่วนท้ายของย่อหน้าที่โทมัสนำคำพูดที่ตนเองได้ยินมาก่อนหน้านี้เกี่ยวกับฝ่ายเรบส์มารายงานแก่ ผู้อ่านให้รับทราบ</p> <p>ผู้วิจัยเห็นว่าบทสนทนาและคำพูดที่นำมารายงาน เหล่านั้นผสานไปกับข้อความที่อยู่รายล้อมได้อย่าง แนบเนียน แต่ยังคงมีลักษณะของบทสนทนา ค่อนข้างเด่นชัดและไม่ก่อให้เกิดความสับสนแก่ ผู้อ่าน จึงถ่ายทอดวจนลีลาปริเฉทอ้อมอิสระ ดังกล่าวโดยแปลเป็นภาษาปลายทางตาม โครงสร้างของต้นฉบับ อีกทั้งยังปรับระดับภาษา ให้เป็นภาษาสนทนาเพื่อจำแนกความแตกต่างของ ปริเฉทออกจากบริบทรายล้อม ดังนี้</p>
--	---	--

<p>mystery. Maybe they all ghost and don't need nourishment.</p>		<p>- แพล John Cole says we could just go pick up Winona when all this was over or our three years was up whichever come sooner and skedaddle over there. Why not? Well, first thing, you and something there don't agree, I say. Maybe the water. Anyhow what about the dresses? Well, says John Cole, we could go on all the damn way to San Francisco. Find us a theatre there and put riot into the hearts of simple men. Or stay put with Mr Noone, why not? I say. World's our oyster, says John Cole, looks like ได้ว่า “จอห์น โคลบอกว่าเราคงไปรับตัว วินอนาได้เมื่อความวุ่นวายทั้งหมดนี้จบลง หรือไม่ก็เมื่อเราปลดประจำการตอนครบ สามปี แล้วแต่ว่าอันไหนจะมาถึงก่อน หรือรีบไปได้ก่อนพอถึงตอนนั้น ได้เลย คืองี้แหละ อย่างแรก เธอกับอะไรสักอย่าง ณ ตอนนั้นจะติดขัด ผมบอก อาจจะมีน้ำท่วมก็ได้ แต่ไม่ว่ายังไง ชุดพวกนี้ล่ะจะ</p>
--	--	---

		<p>เอาอย่างไร ก็ จอห์น โคลตอบ เราก็มุ่งหน้า แม่งไปทางซานฟรานซิสโกที่เดียวเลย หา โรงละครสักที่ที่ให้เราไปแสดงแล้วแสดง ให้โดนใจคนดูทั่วไป หรือไม่ก็อยู่กับนาย โนวันต่อไป ได้เลย ผมบอก โลกคือบ้าน เปลือกหอยของเรา จอห์น โคลบอก แนว ๆ นั้น”</p> <p>- แปล some say we will never see the end of it. The Rebs are stronger than they ever were and their cavalry is like a flashing fire of death, they say. They ain't got proper provisioning, they ain't hardly got food, their horses are skinny and their eyes are aflame. ได้ ว่า “บางคนบอกว่าเราจะไม่มีวันพบจุด จบของมัน พวกเรบส์แข็งแกร่งขึ้นกว่าที่ เคยเป็น กองทหารม้าของพวกมันเหมือน ไฟวามรณะ เข่าว่ากัน พวกมันไม่ได้ เลี้ยงด้วยเสบียงชั้นดี อาหารแทบจะไม่ ตกถึงท้อง พวกม้าแคะแกระรินและดวงตา พวกมันลุกเป็นไฟ”</p>
--	--	--

บทที่ 20 หน้า 258-261

Who will tell you the reason of that day? Not Thomas McNulty. Guess what's savage in men was in our men that morning. Men I knew from aforetime and the new men I knew just days. Rushing down on the village like an army of coyotes. Braves fetch their guns and come bursting back out of their wigwams. Women crying and calling. The soldiers hollering like demons. Firing and firing. I see Starling Carlton at the head of his company, his sabre pointing against the foe. His face red as a wound. His corpulence balanced and dangerous. Poised like a murdering dancer. And everywhere strength and power and terror. Even in the heart of every trooper. Terror of dying and being second with a shot. Bullet in your soft body. Kill them all. An order we never known. I rush on with them and when I get to the teepees I drop down from my horse. I ain't got notion what to

ใครจะบอกเหตุผลของการกระทำวันนั้นได้ ไม่ใช่ โทมัส แมคนัลตี เดาดูสิว่าความป่าเถื่อนอันใดอยู่ในตัวทหารในทหารกองทัพเราในเช้าวันนั้น ทหารที่ผมคุ้นเคยมาแต่เก่าก่อนกับทหารที่เพิ่งคุ้นเคยกันไม่กี่วันนี้ วิ่งรีบุกเข้าหมู่บ้านปานกองทัพหมาป่า เหล่าผู้กล้าหียบปืนประจำตัวแล้วกรูกันออกจากกระโจม ผู้หญิงร้องไห้และร้องให้ช่วย ทหารกู่ตะโกนราวกับปีศาจ ยิ่งแล้วก็ยิ่ง ผมเห็นสตาร์ลิง คาร์ลตันยืนเป็นหัวหน้าของคณะ ดาบในมือชี้ไปยังศัตรู หน้าเขาแดงฉานปานบาดแผล ร่างอ้วนท้วมของเขาตั้งตรงและถ่มทิ้ง ทรงตัวราวกับนักเต้นแก๊งอกาจพิฆาต และทุกพื้นที่มีแต่ความแข็งแกร่ง พลังงาน และความตื่นกลัว แม้แต่ในใจของพลทหารทุกคน ตื่นกลัวว่าจะตายกับถูกสอยร่วงด้วยปืน กระสุนทะลุร่างกายนุ่มนวล ซ้ำมันให้หมด เป็นคำสั่งที่เราไม่เคยได้รับมาก่อน ผมเร่งร้อนไปกับพวกเขาและเมื่อเข้าถึงกระโจมหนึ่งสัตว์ผมก็ตกจากหลังม้า คิดไม่ออกว่าจะทำอย่างไรได้ แต่ได้ตัวเข้าไปกลางกระโจม ภาวนาสื่อจิตกับจอห์น โคลสุดหล่อให้วิโนนาอยู่ในนั้น หากหล่อนไม่อยู่ในนั้นเป็นอันหายชะ ระวังวิงหาฝ่าบรรดา

ในย่อหน้านี้เป็นการใช้วจนลีลาของเรื่องเล่าโดยผู้ประพันธ์กำหนดให้ตัวละครเอกโทมัสเป็นผู้เล่าเรื่องและเหตุการณ์ทั้งหมด เป็นเหตุการณ์การเข้าตีหมู่บ้านชนพื้นเมืองอินเดียนครั้งสุดท้ายในนวนิยายเรื่องนี้ด้วยสาเหตุจากความแค้นส่วนตัวของนายพลนีออล ผู้นำกองทัพทหารอเมริกันที่เสียใจคลุ้มคลั่งเนื่องจากภรรยาและลูกสาวคนหนึ่งถูกคอทิสฮอर्सเฟิร์สฆาตกรรม นายพลจึงสั่งให้บุกลหลายค่ายชนพื้นเมืองอินเดียนแล้วสังหารชาวอินเดียนให้หมดเพื่อล้างแค้นให้ครอบครัวเป้าหมายหนึ่งคือวิโนนา หลานสาวของคอทิสฮอर्सเฟิร์ส ซึ่งเป็นลูกสาวบุญธรรมของโทมัสและจอห์น ด้วยความรักที่มีให้เด็กหญิง ทำให้โทมัสตัดสินใจบุกเข้าไปช่วยวิโนนาให้รอดชีวิตออกมา

ผู้ประพันธ์กำหนดให้ผู้เล่าเรื่องหรือโทมัสได้บรรยายเหตุการณ์โดยใช้กลวิธีการเรียบเรียงประโยคสั้น ๆ ติดต่อกันไปทั้งย่อหน้าแสดงให้เห็นความต่อเนื่องและภาพเคลื่อนไหวของเหตุการณ์ อีกทั้งยังมีการใช้ความเปรียบเพื่อแสดงให้เห็นภาพ

<p>do only push on to the middle. I am praying to the soul of Handsome John Cole that Winona might be there. If she ain't there it's perdition. As I run through the teepees I get a queer sense of lightness. <u>Like I got speed I don't got.</u> I reach the many-coloured wigwam of the chief and plunge in through the opening. It's bigger than it looked and the first chill light of morning swims there. Then I got a body wrapped against me. There's a dozen squaws there but the limpet on me is Winona. Merciful God, I say, stay near me. We got to get out of here. Thomas, she says, please save me. I going to do all I can. I don't even look at these other ladies. I ain't going to be no help to them. They just staring at me with the open blank faces of emergency. All around us the pocking of guns and the whining and cursing of bullets. There's bullets passing through the wigwam and out another side. Even in the two seconds I am with them</p>	<p>กระโจม ผมรู้สึกประหลาดว่าตัวเบาอว่องไว เหมือน <u>วิ่งเร็วได้ไม่เคยเร็วเท่านี้</u> ผมมาถึงกระโจมหลากสีของหัวหน้าเผ่าแล้วพุ่งกระโจนเข้าไปตรงช่อง ข้างในใหญ่กว่าที่ตาเห็นและแสงอ่อนแรกแห่งอรุณค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาทาบทา จากนั้นผมคว่ำร่างเธอมากอดไว้แนบอก มีผู้หญิงอินเดียยกราวสิบคนในนั้นแต่ยัยเด็กน้อยที่อุ้มอยู่คือวิโนนา พระผู้เป็นเจ้าทรงเมตตา ผมรำพึง ทรงอยู่ข้าง ๆ ลูก เราต้องออกไปจากที่นี่ โทมัส เธอเอ๋ย ช่วยหนูด้วยได้โปรดฉันจะทำทุกทางที่ทำได้ ผมไม่แม้แต่จะมองไปยังหญิงสาวคนอื่น ๆ ผมคงช่วยอะไรพวกหล่อนไม่ได้ พวกหล่อนมองมาที่ผมด้วยสีหน้าเปิดเผยหมด เปลือกว่าต้องการให้ช่วย รอบกายเรามีแต่ปืนและเสียงปั้งปั้งสะท้านสะเทือนของกระสุน มีกระสุนพุ่งเจาะทะลุกระโจมเข้ามาแล้วพุ่งออกอีกด้านหนึ่ง ในเสี้ยวสองวินาทีที่ผมอยู่กับพวกหล่อนหญิงอินเดียยสองสามคนถูกยิงลงไปกอง พวกหญิงเหล่านี้เสมือนครอบครัวของวิโนนาแล้วสวมองของผมก็ร้อนเป็นไฟ จุกในคอคือความรัก ผมไม่ได้บอกรักพวกหล่อนแต่บอกลูก ผมไม่สนใจแม้เธอจะไม่ใช้ลูกสาวของผมจริง ๆ แต่สิ่งเดียวที่ผมรู้คือความรู้สึกมันล้นปริ่ม</p>	<p>การบรรยายนั้นอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงได้ถ่ายทอดวัจนลีลาของเรื่องเล่าเหล่านั้นตามกลวิธีของตัวบทต้นฉบับเพื่อให้ผู้อ่านได้เกิดจินตภาพและเกิดปฏิกิริยาตอบสนองได้เช่นเดียวกับการอ่านตัวบทต้นฉบับ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - แปลประโยค Women crying and calling ได้ว่า ผู้หญิงร้องไห้และร้องให้ช่วย - แปลประโยค Firing and firing ได้ว่า ยิงแล้วก็ยิง - แปลประโยค His face red as a wound ได้ว่า หน้าเขาแดงฉานปานบาดแผล - แปลประโยค Poised like a murdering dancer. ได้ว่า ทรงตัวราวกับนักเต้นแก๊งฉกาจพิฆาต - แปลประโยค Like I got speed I don't got ได้ว่า เหมือนวิ่งเร็วได้ไม่เคยเร็วเท่านี้
---	--	--

<p>two or three of the squaws is knocked. These are Winona's people and my brain is now aflame. What chokes my throat is love. I ain't saying love for them but for her. I don't care if she ain't my daughter but all I know is the fiery feeling.</p> <p>Back out I push, keeping Winona sheltered. But where in God's hell do I go. Maybe make for the bluff again. Get her back up with the Gatlings. Fortunately for me she's still in her army garb. That surprises me but I'll take help from God or devil all the one. Two drummer boys was with us on their ponies but I didn't see them come down. It's not like a proper charge. But maybe the uniform is something to save us. Even if the flag weren't. God knows a trooper don't like to shoot blue. We're nearly out of the village and the fight is fierce and loud. As many bodies now as living maybe. I'm not looking as such but I see everything around me like I had a hundred</p>	<p>ออกข้างนอกผมผลักตัวเธอออกไปคุ้มกันภัยให้ วินอนา แต่ว่าต้องไปทางไหน อาจจะเป็นทางลวง อีกก็ได้ ดันให้เธอปีนขึ้นบนหลังผมด้วยปืน แก๊ตลิ่งส์ โชคดีของผมที่เธอยังอยู่ในชุดนักรบ นั่น ทำให้ผมประหลาดใจแต่ผมจะรับความช่วยเหลือ ทั้งจากฝ่ายธรรมะและอธรรมรวมมาเป็นหนึ่งเดียว ทหารมือกลองสองนายขี่ม้าตีคู่อยู่กับเราแต่ผมไม่เห็นพวกเขาลงมา ไม่ใช่การคุ้มกันที่ถูกต้อง แต่ อาจจะใช้ด้วยเครื่องแบบที่เป็นสิ่งช่วยให้เรารอดชีวิต หากจริงไม่ทำหน้าที่นั้น พระเจ้าทรงรู้ว่าพลทหาร จะไม่ยิงเครื่องแบบสีน้ำเงิน เราใกล้จะออกจาก หมู่บ้านเต็มที และการปะทะดุเดือดและ โหวกเหวก รวากับศพมากมายลุกขึ้นมาชีวิตรักก็ คงจะใช่ ผมไม่ได้มองแบบนั้นแต่มองทุกอย่างรอบกาย รวากับว่ามีตำรายอดวง ทหารยังคงกวาดล้าง โดยควมม้าต่อไปกวัดไกวดาบแหลมและยิงปืน</p>	<p>ในย่อหน้านี้เป็นการเล่าเหตุการณ์ต่อจากย่อหน้า ก่อนหน้า เป็นจุดพลิกผันสำคัญของนวนิยายเรื่อง นี้ กล่าวคือ โทมัสอุ้มวินอนามาพบกับสตาร์ลิง และ พยายามขอร้องให้สตาร์ลิงปล่อยเขาและลูกไป แต่ สตาร์ลิงกลับยืนยันที่จะทำตามคำสั่งของนายพล นีอาล คือ การปลิดชีวิตวินอนาเพื่อแก้แค้น คอทธีสฮอร์สเฟิร์สที่สังหารภรรยาและลูกสาวของ นายพลไปก่อนหน้านี้ โทมัสจึงตัดสินใจชิงสังหาร สตาร์ลิงก่อนเพื่อปกป้องวินอนาด้วยความรักลูก</p> <p>ลักษณะเด่นของย่อหน้านี้คือการเรียบเรียง วจนลีลาด้วยการแทรกปริศนาอ้อมอ้อมระหว่าง ตัวละครสองตัว คือ สตาร์ลิง คาร์ลตัน กับ โทมัส แมคนัลที กล่าวคือ เป็นบทสนทนาโต้ตอบ ระหว่างกัน ผู้ประพันธ์ระบุเจ้าของคำพูดไว้เพียง แค่ประโยคคำพูดเริ่มต้นเท่านั้น แต่หลังจากนั้นได้</p>
--	--	---

<p>eyes. Men have swept through on their mounts slashing with their swords and firing freely. I don't see one trooper on the ground killed or wounded. Now many have slipped from their horses and are killing with pistols and sabres. Why haven't the braves fired back? Maybe they ain't got no damn bullets left. Maybe they ain't got nothing. I curse at my heart and plead this be my last battle. If I can only get Winona away. Now here's big Starling Carlton and he's standing five feet off. <u>Captain, I say, can you help us, please help us. This is John Cole's daughter. That ain't his daughter, roars Starling. Starling, it is, and I beg you, stand one side of her and help me. Don't you understand, Thomas McNulty? Everything changed now. We're to do what was said. We're to kill them all and leave nothing alive. But this is Winona, you know Winona. There ain't nothing but a squaw. Don't you know, corporal? These the killers of Mrs Neale. These the killers</u></p>	<p>ตามอำเภอใจ ผมไม่เห็นแม้แต่พลทหารสักคนจะตกลงบนพื้นแล้วถูกฆ่าตายหรือได้รับบาดเจ็บ ตอนนี้หลายคนสิ้นใจตกจากม้าแล้วสังหารศัตรูด้วยปืนสั้นและดาบโค้ง ทำไมเหล่าอินเดียนผู้กล้าหาญไม่ยิงโต้ตอบ อาจจะกระสุนเกลี้ยงไม่เหลือแล้ว อาจจะไม่มีอาวุธใด ๆ เลย ผมสาปแช่งอยู่ในใจและร้องขอให้นี่เป็นการรบครั้งสุดท้ายของผม หากผมสามารถพาวิโนนาหนีไปได้ ถึงตอนนี้ตรงหน้ามีร่างใหญ่ของสตาร์ลิง คาร์ลตันแล้วเขาก็ยืนอยู่ห่างออกไปห้าฟุต <u>ท่านผู้กองครับ ผมเรียกช่วยเราได้ไหม ได้โปรดช่วยเรา นี่ลูกสาวของจอห์น โคลโง มันไม่ใช่ลูกไอ้จอห์น สตาร์ลิงตะคอกกลับ ใช่สิครับ ท่านสตาร์ลิง ผมขอเถิด อยู่ข้างเธอแล้วช่วยผม ไม่เข้าใจหรือไง โทมัส แมคนัลท์</u> ตอนนี้ทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้ว เราจะทำตามที่คุณวาคาไว้ จะฆ่าพวกมันให้หมด ไม่เหลือแม้แต่สักชีวิต แต่ที่นี่วินนา ท่านรู้จักวิโนนาดี ที่นี้ไม่มีใครทั้งนั้น มีแค่เด็กผู้หญิงอินเดียนคนหนึ่ง ไม่รู้หรือ พลทหารนี่คือพวกฆาตกรสังหารคุณนายนีอาล พวกมันสังหารลูกสาวท่านนายพล หลีกไป โทมัส ข้าจะปลิดชีวิตเด็กนี้ พวกเราได้รับบัญชาและเราต้องสนองบัญชานั้น ร่างเขาดูใหญ่โตและพองบวม เขาเหมือนอสรพิษพร้อมฉก เหยื่อแตกราวกับอุทกภัย</p>	<p>ปล่อยให้เป็นที่หน้าของผู้อ่านได้ปะติดปะต่อเรื่องราวและตระหนักได้เองว่าคำพูดใดเป็นของใคร อีกทั้งแบร์รีมิได้ใช้เครื่องหมายวรรคตอนกำกับแต่ละคำพูด ส่งผลให้เนื้อความข้างต้นกลมกลืนผสมกันเป็นเนื้อความเดียวกันทั้งหมดราวกับเป็นความเรียงร้อยแก้วธรรมดา ซึ่งตรงกับลักษณะของปริศนาอ้อมอสิระ</p> <p>ผู้วิจัยจึงกำหนดแนวทางการถ่ายถอดวจนลีลาประเภทนี้โดยใช้วิธีการแปลให้ระดับภาษาของผู้พูดแต่ละคนแตกต่างกัน เพื่อสื่อให้ผู้อ่านเห็นลักษณะอุปนิสัยของตัวละครที่แตกต่างกันได้ชัดเจน โดยถ่ายถอดให้โทมัสใช้ภาษาสุภาพ เนื่องจากเป็นการร้องขอความช่วยเหลือ ส่วนสตาร์ลิงนั้นผู้วิจัยถ่ายถอดให้ใช้ภาษาคุตตันเด็ดขาด เพื่อให้สอดคล้องกับอุปนิสัยและสถานการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ และผสมเอาปริศนาอ้อมอสิระนั้นเข้าไปกับเนื้อความส่วนอื่นที่เป็นวจนลีลาของเรื่องเล่า เพื่อคงโครงสร้างทางวจนลีลาเดิมไว้</p>
--	---	---

<p><u>of his daughter. Stand aside, Thomas, and I going to quench her life. We got our orders and by damn we going to do them.</u></p> <p>His body looks huge and puffed out. He like an adder going to strike. Sweat like the Deluge in The Bible. Hey, Noah, where your ark? Old Starling Carlton going to drown the world. I do love this man. We been through a thousands slaughters. Now he's lifting his pride, a shining Smith and Wesson pistol. In his belt he drags a beautiful Spencer rifle. Look like he got his heart's desire. Starling Carlton, ain't nothing and is all the world. Every soul God's fashioning. He lifting the handsome gun. He going to shoot. I can see it. By Jesus I pull on my sabre like a doctor draws a thorn and it moves across the brief space of three feet and one half of the blade meets with Starling's big face and cuts in and cuts in till I see his eyes bursting and he don't even have time to fire and down he is felled, my old crazy</p>	<p>วันสิ้นโลกในคัมภีร์ไบเบิล นี่โนอาห์ ไหนละเรือของท่าน ตาแก่สตาร์ลิง คาร์ลตันกำลังจะจมโลกทั้งใบ ผมรักผู้ชายคนนี้จริง ๆ เราผ่านการสังหารมานับพัน แต่ตอนนี้เขายกความภาคภูมิของเขาขึ้น ปืนสั้นสมิธแอนด์เวสสันกระบอกเงาวับ จากสายรัดเอวเขาดึงปืนยาว สเปนเซอร์กระบอกงามขึ้นมา เหมือนว่าเขาได้สิ่งที่ปรารถนาสมใจ สตาร์ลิง คาร์ลตันไม่ใช่สิ่งใดแต่คือใหญ่เท่าโลกทั้งใบ จิตวิญญาณทุกดวงที่พระเจ้าสรรคสร้าง เขายกปืนกระบอกสวยขึ้นมา เขากำลังจะยิง ผมเห็น ด้วยพระเจ้าดลใจผมชักดาบออกมาราวกับหมอดึงหนามออกจากเนื้อแล้วมันฉวัดออกไปในระยะสั้นสามฟุตแล้วหนึ่งในสามของคมดาบปาดที่หน้าใหญ่บานของสตาร์ลิงแล้วฟันเข้าแล้วฟันเข้าจนกระทั่งผมเห็นดวงตาของเขาทะลักและเขาไม่มีเวลาแม้แต่จะยิงแล้วก็ทรุดกองลงกับพื้น สหายเพื่อนยากผู้บัคคิงของผม แล้วผมก็เดินต่อผ่านเขาไปพร้อมมองไปรอบด้านเพื่อระวังว่าไอ้งูพิษหรือฆาตรกรคนอื่นใดอาจจะมาแย่งตัววินนาไป</p>	
--	---	--

friend. And I push on past him and I don't look back only crazy like him looking round to see any other snake or killing man might take Winona.		
---	--	--

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ในสารนิพนธ์การแปล เรื่อง การถ่ายทอดวจนลีลาในนวนิยายเรื่อง *Days Without End* ของ เซบาสเตียน แบร์รี ผู้วิจัยสรุปผลการศึกษาดังต่อไปนี้

5.1 บทสรุป

5.1.1 การทบทวนวัตถุประสงค์

ผู้วิจัยจัดทำสารนิพนธ์ฉบับนี้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการวิเคราะห์ และการแปลนวนิยายเรื่อง *Days Without End* ของเซบาสเตียน แบร์รี ผู้วิจัยมุ่งเน้น ศึกษาและถ่ายทอดวจนลีลาของตัวบทอันเป็นลักษณะเด่นของนวนิยาย ลักษณะของวจนลีลาที่ปรากฏและเป็นปัญหาต่อการถ่ายทอดจากภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาไทย ได้แก่ วจนลีลาของเรื่องเล่า (Narrative) วจนลีลาตามกระแสสำนึก (Stream of Consciousness) วจนลีลาแบบ คำสัมผัสและคำซ้ำ (Rhyme and Repetition) และวจนลีลาปริศนาอ้อมอ้อมอิสระ (Free Indirect Speech) รวมถึงคำคะนองและ ภาษาอังกฤษผิดมาตรฐานที่ปะปนอยู่ในต้นฉบับ ประกอบสร้างรวมกันเป็นวจนลีลาอัน เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของผู้ประพันธ์ และนับเป็นวจนลีลาที่ไม่เป็นไปตามขนบการ ประพันธ์นวนิยายโดยทั่วไป ลักษณะดังกล่าวอาจก่อให้เกิดปัญหาต่อการอ่านและการทำ ความเข้าใจต้นฉบับ ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการแปล วจนลีลาและศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับบริบททางสังคมและประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับ นวนิยายเรื่องนี้ เพื่อประกอบการถ่ายทอดภาษาของต้นฉบับ ตลอดจนลงมือแปลตัวบท ที่คัดสรรจากต้นฉบับได้ครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

5.1.2 การทบทวนสมมติฐาน

ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานว่า นอกจากแนวทางการศึกษาวิเคราะห์ตัวบทประเภท นวนิยาย ทฤษฎีวจนลีลาของพอล ซิมป์สัน (Paul Simpson) แนวคิดการแปลวจนลีลา

ของฌ็อง โบส-ไบเออร์ (Jean Boase-Beier) การวิเคราะห์ตัวบทด้วยการศึกษาวรรณลีลาของเรื่องเล่า วรรณลีลาตามกระแสสำนึก และวรรณลีลาที่เรียบเรียงด้วยปริศนาทอมนิยายจะช่วยให้เข้าใจวัตถุประสงค์ในการเลือกสรรคำและข้อความในการเรียบเรียงของผู้ประพันธ์ แก้ปัญหาการถ่ายทอดวรรณลีลาภาษาอังกฤษที่มีโครงสร้างเชิงไวยากรณ์และความคิดที่ซับซ้อนให้เป็นวรรณลีลาภาษาไทยอันก่อให้เกิดอรรถรสตามต้นฉบับได้อย่างสมบูรณ์

5.1.3 รายงานผลการวิจัย

5.1.3.1 วรรณลีลาทั้ง 4 ประเภท

จากที่ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎีและลักษณะของวรรณลีลาประเภทต่าง ๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการทำความเข้าใจและตีความต้นฉบับโดยมุ่งเน้นที่วรรณลีลาของผู้ประพันธ์ ในขั้นตอนการแปล ผู้วิจัยยึดแนวทางการแปลด้วยการมุ่งถ่ายทอดลักษณะของวรรณลีลาผลตอบสนองทางอารมณ์ความรู้สึก และจินตภาพที่ได้จากการอ่านต้นฉบับมายังฉบับแปลเป็นหลัก พบว่าทฤษฎีและลักษณะเหล่านี้ช่วยให้สามารถถ่ายทอดลักษณะทางโครงสร้างภาษาและส่งผ่านอารมณ์ของภาษาต้นฉบับอันเกิดจากวรรณลีลาสู่ภาษาปลายทางได้ กล่าวคือ แม้ว่าโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาต้นทางกับปลายทางจะแตกต่างกัน แต่ฉบับแปลภาษาไทยยังคงสามารถถ่ายทอดลักษณะการบรรยายต่อเนื่องอันเป็นเอกลักษณ์ของผู้ประพันธ์ได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

5.1.3.1.1 การแปลวรรณลีลาของเรื่องเล่า

[...] Long before we had news of it, they were going slower, they knew something was close, they brought us about a mile sideways so we could start to work in up the wind, there was a big low sickle-shaped hill before us, covered in a dark grass, and the country there was quiet and almost windless, except for a sound you were guessing might be the sound of the sea.

วจนลีลาของเรื่องเล่าข้างต้นเชื่อมต่อกันด้วยอนุประโยคหลายประโยค จนกลายเป็นประโยคยาว เมื่อพิจารณาลักษณะของวจนลีลาของเรื่องเล่า ทำให้ได้คำตอบว่าประโยคลักษณะนี้ส่งผลให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพเห็นเหตุการณ์และเกิดอารมณ์ความรู้สึกร่วมไปกับตัวละครอย่างต่อเนื่องและ ในการแปล ผู้วิจัยพบว่าสามารถเลือกสรรคำและโครงสร้างประโยคให้ลงจังหวะใกล้เคียงกับต้นฉบับจนก่อให้เกิดความรู้สึกเดียวกันในภาษาไทย จึงได้บทแปลดังนี้

เนิ่นนานก่อนที่เราจะรู้ข่าวฝูงควาย พวกเขาลดความเร็วลง
รู้ว่าบางสิ่งอยู่ใกล้ พวกเขานำเราเข้าข้างทางห่างออกมาประมาณ
หนึ่งไมล์ เราจึงเริ่มสังเกตทิศทางลมกันได้ เนินเขาเตี้ยลูกโตโค้งเป็น
เคียวทอดยาวอยู่ตรงหน้าเรา ปกคลุมด้วยหญ้าสีเข้ม ท้องที่ตรงนั้น
เงียบสงัดและแทบไม่มีลมพัด เว้นแต่เสียงหนึ่งที่คุณกำลังเดาว่า
อาจจะเสียงทะเล

5.1.3.1.2 การแปลวจนลีลาตามกระแสสำนึก

(1) So we dug like frightened heroes. John Cole I noted was the best digger, it wasn't the first time he had turned the earth, you could tell. So I copied him. (2) I had only ever pulled up potatoes with my hands as a little boy in Ireland, after my father shook the earth around them with his spade, that was just a little patch he had kept behind our house, it wasn't like he was a true farmer.

วจนลีลาข้างต้นเป็นกระแสสำนึกที่ประกอบด้วยเหตุการณ์สองเหตุการณ์ เหตุการณ์หนึ่งเป็นเหตุการณ์ ณ ปัจจุบันขณะตามท้องเรื่อง ส่วนอีกเหตุการณ์เป็นกระแสสำนึกของตัวละครเอกผู้เล่าเรื่องมาแทรก ในการแปล ผู้วิจัยพบว่าสามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างสองเหตุการณ์ออกจากกันได้ ด้วยโครงสร้างประโยคในภาษาไทย กล่าวคือ แปลเหตุการณ์ปัจจุบันด้วยโครงสร้างประโยคสมบูรณ์ คือมีประธาน กริยา และกรรม และแปล

กระแสน้ำในอดีตด้วยโครงสร้างประโยครูปแบบหนึ่งในภาษาไทยที่มักจะละประธานของประโยคหากเป็นการสื่อความถึงตัวผู้พูดเอง จึงได้บทแปลดังนี้

ดังนั้น พวกเราชุดหลุมฝังศพเยี่ยงวีรบุรุษที่ห้วนกล้ว จอห์น โคลนั้นละ ผมสังเกตเห็นอยู่ คือผู้เชี่ยวชาญการขุดดินเหนือใคร ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาขุดดินหอรอก คุณจะบอกและสัมผัสได้ ผมจึงทำตามเขา (2) เคยแต่ตั้งหิวมันฝรั่งด้วยมือเปล่าเมื่อครั้งเก่าก่อนตอนเป็นเด็กน้อยในไอร์แลนด์ หลังจากพ่อใช้พลั่วพรวนดินรอบหิวมันเสร็จแล้ว แคที่ดินผืนเล็กที่พ่อทำไว้หลังบ้านเรา พ่อดูไม่เป็นชวานาที่แท้จริง

5.1.3.1.3 การแปลวัจนลีลาแบบคำสัมผัสและคำซ้ำ

The flood came so quickly you couldn't have laid a bet on it. You couldn't got the book open quick enough to mark the wager. Then the wild vicious thing reach our camp and spread itself over it carrying half of the forest with it. Trees and branches and bushes and bears and deer and god knows, birds and alligators, though I never saw alligators up there to be truthful. Wolves and mountain cats and snakes

วัจนลีลาข้างต้นประกอบด้วยคำสัมผัสและคำซ้ำเกือบทั้งเนื้อความ อีกทั้งยังเชื่อมด้วยคำสันธานระหว่างคำและวลีแสดงภาพและความเคลื่อนไหวต่อเนื่องของเหตุการณ์ ผู้วิจัยพบว่าภาษาไทยเป็นภาษาที่เอื้อต่อการเชื่อมคำให้สัมผัสคล้องจอง จึงเลือกสรรคำมาเพื่อถ่ายทอดวัจนลีลาดังกล่าวให้ไพเราะและสร้างจังหวะใกล้เคียงกับต้นฉบับ จึงได้บทแปลดังนี้

น้ำท่วมเข้ามารวดเร็วเกินกว่าคุณจะสามารถวางไฟได้ทัน เร็วเกินกว่าจะหันพลิกตำราหาช่องทางเดิมพัน อุทกภัยพิโรครั้งไหลบ่าถาโถมค่ายพักของเรา พาเอาสรรพสิ่งครึ่งผืนพนามาด้วย ต้นไม้ กิ่งไม้ พุ่มไม้ หมินักล่า เนื้อสัตว์ ผงนกกา จะเข้ อันที่จริงผมไม่เคยเห็นจะเข้สักตัวที่นั่น

5.1.3.1.4 การแปลวจนลีลาปริจเฉทอ้อมอิสระ

[...] John Cole says we could just go pick up Winona when all this was over or our three years was up whichever come sooner and skedaddle over there. Why not? Well, first thing, you and something there don't agree, I say. Maybe the water. Anyhow what about the dresses? Well, says John Cole, we could go on all the damn way to San Francisco. Find us a theatre there and put riot into the hearts of simple men. Or stay put with Mr Noone, why not? I say. World's our oyster, says John Cole, looks like, So we making plans like honeymooners. Our service up in four months or thereabouts. No one thinks the war will be over then and some say we will never see the end of it. The Rebs are stronger than they ever were and their cavalry is like a flashing fire of death, they say. They ain't got proper provisioning, they ain't hardly got food, their horses are skinny and their eyes are aflame. It's a mystery. Maybe they all ghost and don't need nourishment.

วจนลีลาข้างต้นเป็นลักษณะของปริจเฉทอ้อมอิสระที่เป็นการผสมผสานเอาบทสนทนาเข้าไปเป็นเนื้อความเดียวกันกับการบรรยายเรื่องราวส่วนอื่นที่อยู่รายล้อม โดยปราศจากการแยกส่วนออกมาให้เห็นชัดเจนในบรรทัดใหม่ และไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนกำกับเพื่อแสดงสัญลักษณ์ของคำสนทนา ผู้วิจัยพบว่าระดับภาษาสามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างเนื้อความทั้งสองส่วนได้และทำให้การเรียบเรียงวจนลีลา ยังคงเป็นไปตามโครงสร้างวจนลีลาของต้นฉบับ ไม่เสียกระบวนการเกิดความแตกต่างระหว่างต้นฉบับกับฉบับแปลอย่างเห็นได้ชัด จึงได้บทแปลดังนี้

จอห์น โคลบอกว่าเราคงไปปรับตัววิโนนาได้เมื่อความวุ่นวายทั้งหมดนี้จบลงหรือไม่ก็เมื่อเราปลดประจำการตอนครบสามปี แล้วแต่ว่าอันไหนจะมาถึงก่อนหรือรีบไปได้ก่อนพอถึงตอนนั้น ได้เลย คืองั้นะ อย่างแรกเธอก็บออะไรสักอย่าง ณ ตอนนั้นจะติดขัด ผมบอก อาจจะนำท่วมก็ได้แต่ไม่ว่ายังไง ชุดพวกนี้ละจะเอายังไง ก็ จอห์น โคลตอบ เราก็มุ่งหน้ามุ่งไปทางซานฟรานซิสโกทีเดียวนะ หาโรงละครสักที่ให้เราไปแสดงแล้วแสดงให้โดนใจคนดูทั่วไป หรือไม่ก็อยู่กับนายโนวันต่อไป ได้เลย ผมบอก โลกคือบ้านเปลือกหอยของเรา จอห์น โคลบอก แนว ๆ นั้นเราวางแผนกันเหมือนคุกกี้ตีมน้ำผึ้งพระจันทร์ พันธะทหารของเราจะสิ้นสุดอีกสี่เดือนข้างหน้าหรือราว ๆ นั้น ไม่มีใครคิดว่าสงครามจะจบลงตอนนั้น และบางคนบอกว่าเราจะไม่มีวันพบจุดจบของมัน พวกเรบส์แข็งแกร่งขึ้นกว่าที่เคยเป็น กองทหารม้าของพวกมันเหมือนไฟวามรณะ เข่าว่ากัน พวกมันไม่ได้เลี้ยงด้วยเสบียงชั้นดี อาหารแทบจะไม่ตกถึงท้อง พวกม้าแคระแกร็นและดวงตาพวกมันลุกเป็นไฟ มันคือเรื่องลึกลับ พวกมันทั้งหมดอาจจะเป็นผีและไม่ต้องการอาหารหล่อเลี้ยงก็เป็นได้

5.1.3.2 วจนลีลาเชิงวจนปฏิบัติศาสตร์

การศึกษาทฤษฎีทฤษฎีวจนลีลาเชิงวจนปฏิบัติศาสตร์ของเอลิซาเบธแบล็ค โดยมุ่งเน้นการศึกษาหัวข้อน้ำเสียงเล่าเรื่อง (Narrative voice) เพื่อช่วยการวิเคราะห์และตีความบุคลิกลักษณะและพื้นฐานจิตใจของตัวละคร โดยเฉพาะโทมัสตัวละครเอก ทำให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดทิศทางการแปลได้แม่นยำมากยิ่งขึ้น และส่งผลต่อการถ่ายทอดวจนลีลาให้สอดคล้องกับน้ำเสียงเล่าเรื่อง อันเป็นผลสะท้อนมาจากอุปนิสัยและทัศนคติของตัวละครนั่นเอง เช่น การที่ตัวละครโทมัสมักเรียกจอห์น โคล คุกกี้ของตนว่า Handsome John Cole อยู่บ่อยครั้ง แสดงให้เห็นความรัก เทิดทูน และความภาคภูมิใจที่โทมัสมีต่อจอห์น เมื่อถ่ายทอดวจนลีลาที่บรรยายจอห์น โคล ผู้วิจัยจึงแปลออกมาเป็นภาษาปลายทางด้วยการเลือกสรรถ้อยคำที่สื่อน้ำเสียงอ่อนโยน แม้ว่าเหตุการณ์ตามท้องเรื่องขณะนั้นมีใช้เหตุการณ์เชิงบวกก็ตาม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

What you saying? Ain't it a fact, Handsome John Cole, that you got Indian in you somewhere? I guess you feeling sorrow for your own kind, goddamn it.

เธอพูดอะไร ไม่ใช่เรื่องจริงหรือ จอห์น โคลสุดหล่อ มีเลือดอินเดียอยู่ในที่ไหนสักแห่งภายในกายเธอหรือ เต๋าว่าเธอกำลังรู้สึกน้อยใจตามแบบฉบับของเธออยู่สินะ โธ่เอ๊ย

ผู้วิจัยพบว่าการศึกษาศาสนาและแนวทางการแปลวจนลีลา รวมถึงการวิเคราะห์และการตีความลักษณะของวจนลีลาประเภทต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นมีประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจตัวบทให้ลึกซึ้ง จนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการอ่านและแปลนวนิยายเรื่อง *Days Without End* จนกระทั่งให้ผลตอบสนองตรงตามที่ตั้งสมมติฐานไว้ กล่าวคือ สามารถแก้ปัญหาการถ่ายทอดวจนลีลาระหว่างสองภาษา ที่มีโครงสร้างประโยคและไวยากรณ์ รวมถึงบริบททางสังคม วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ที่แตกต่างกันได้อย่างลุล่วงไปด้วยดี บทแปลสามารถสื่อสารถ่ายทอดสารจากผู้ประพันธ์ผ่านเนื้อหาของนวนิยาย และส่งผลให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพตามการอ่านวจนลีลาเหล่านั้นได้อย่างชัดเจน

ในการวิจัยครั้งนี้ นอกจากผู้วิจัยจะนำทฤษฎีและแนวทางที่ได้รวบรวมมา ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับบริบททางประวัติศาสตร์มาประยุกต์ใช้ในการถ่ายทอดวจนลีลาแล้ว ผู้วิจัยยังได้เรียนรู้กลวิธีการประพันธ์นวนิยายสมัยใหม่ที่แตกต่างไปจากขนบการประพันธ์นวนิยายโดยทั่วไปที่กำลังได้รับความนิยมมากขึ้นเรื่อย ๆ เป็นการเปิดโลกทัศน์ให้กว้างไกลยิ่งขึ้น และผู้วิจัยเชื่อว่ารูปแบบการประพันธ์นี้จะสามารถต่อยอดออกไปเป็นรูปแบบการประพันธ์ที่หลากหลายมากขึ้นในอนาคตในวงการวรรณกรรม รวมถึงสามารถพัฒนาจนเกิดองค์ความรู้ใหม่ที่มีคุณประโยชน์ต่อวงการแปลด้วยเช่นกัน

5.2 ข้อเสนอแนะ

แม้ทฤษฎีและแนวทางการแปลวจนลีลาที่ผู้วิจัยรวบรวมและศึกษามา จะมีประโยชน์ต่อการถ่ายทอดวจนลีลาของนวนิยายได้จนก่อให้เกิดผลตอบสนองและอารมณ์ความรู้สึกร่วมไปกับชะตากรรมของตัวละครและเรื่องราวได้เป็นผลสำเร็จ หากแต่นวนิยายเรื่อง *Days Without End*

เป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา เหตุการณ์ส่วนใหญ่ที่ดำเนินไปในเรื่องอ้างอิงจากอุบัติการณ์จริงในอดีตที่ค่อนข้างเฉพาะเจาะจง มีการกล่าวถึงเหตุการณ์ความขัดแย้งและการสู้รบในทั้งสงครามชนพื้นเมืองอินเดียนและสงครามกลางเมืองในอเมริกาอย่างละเอียด ทั้งในแง่กลุ่มชนเผ่าอินเดียนเผ่าต่าง ๆ เช่น ชนเผ่ายูรีออค ชนเผ่าชู และชื่อเฉพาะของฐานทัพของกองกำลังสหรัฐอเมริกา เช่น ฟอर्टเกียร์นีย์ (Fort Kearney) ฟอर्टลารามี (Fort Laramie) หากผู้อ่านฉบับแปลไม่มีภูมิหลังความรู้ทางสังคมและประวัติศาสตร์ในสมัยนั้นสักซึ่งเพียงพอ อาจให้เกิดอุปสรรคต่อการอ่านทำความเข้าใจหรือซึมซับบรรยากาศได้ไม่เต็มที่ ดังนั้น ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกาช่วงสงครามสองเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นต่อการทำความเข้าใจและตีความวิถีจิตวิทยาของผู้ประพันธ์ รวมถึงการศึกษาวิถีการประพันธ์นวนิยายในรูปแบบแปลกใหม่จะช่วยให้ผู้อ่านคุ้นชินกับวิถีจิตวิทยาและสำนวนการเขียน อันจะนำไปสู่การศึกษาปัญหาการแปล ตลอดจนการแปลรูปแบบใหม่ที่หลากหลายมากขึ้น โดยเฉพาะรูปแบบวิถีจิตวิทยาปริศนาที่ปรากฏให้เห็นในผลงานนวนิยายของนักประพันธ์มากขึ้นในปัจจุบัน มีบรรณประโยชน์และสร้างความก้าวหน้าให้แก่วงการวรรณกรรมและวงการแปลต่อไป

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กาญจนา อาจหาญ. การแปลวจนลีลาในนวนิยายเรื่อง *Sunset Song* ของ ลิวอิส กราสลิก กิบบอน. สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการแปลและการล่าม คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2559.
- ดวงตา สุกพล. ทฤษฎีและกลวิธีการแปล. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- นวรรณ พันธุมธา. คลังคำ : คู่มือการใช้ภาษาไทยแนวใหม่. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์อมรินทร์, 2559.
- นวรรณ พันธุมธา. ไวยากรณ์ไทย. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2554.
- ภิญญา วิชญะเชียร. แนวทางการแปลเพื่อถ่ายทอดวจนลีลาของตัวละครเอก ของนวนิยายเรื่อง *The Remains of the Day*. สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการแปลและการล่าม คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546.
- วรรณ แสงอร่ามเรือง. ทฤษฎีและหลักการแปล. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2552.
- วัลยา วิวัฒน์ศร. การแปลวรรณกรรม. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2557.
- สุนทร เจริญทัศน์. การแปลวจนลีลาในนวนิยายเรื่อง *The Road* ของ Cormac McCarthy. สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการแปลและการล่าม คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2556.
- สุพรรณิ ปิ่นมณี. การแปลขั้นสูง. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2557.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ความแตกต่างทางโครงสร้างของภาษาไทยกับภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการแปลวารสารรวมคำแห่ง 19 (กรกฎาคม-กันยายน 2545): 68-82.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ชนิดของคำในภาษาไทย: การวิเคราะห์ทางวากยสัมพันธ์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.
- อรจิรา โกลากุล. การถ่ายทอดวจนลีลาในการแปลนวนิยายเรื่อง *The Waves* ของ เวอร์จิเนีย วูล์ฟ. สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการแปลและการล่าม คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. หลักภาษาไทย : อักษรวิธี วจวิภาค วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช, 2541.

ภาษาอังกฤษ

- Banfield, A. Unspeakable Sentences: Narration and Presentation in the Language of Fiction. Boston: Routledge, 1978.
- Barry, S. Days Without End. London: Faber & Faber, 2016.
- Barry, S. Sebastian Barry Papers [online]. 2004. Available from: <https://norman.hrc.utexas.edu/fasearch/findingAid.cfm?eadid=00748> [2018, May 9]
- Barry, S. Sebastian Barry [online]. (n.d.). Available from: <https://www.foyles.co.uk/Author-Sebastian-Barry> [2018, May 9]
- Black, E. Pragmatic Stylistics. Edinburgh: Edinburgh University Press, 2006.
- Boase-Beier, J. Stylistic Approaches to Translation. Manchester: St. Jerome, 2006.
- Bosseaux, C. Translation and Narration: A Corpus-Based Study of French Translations of two Novels by Virginia Woolf. Doctor's thesis, Department of Comparative Literature, University College London, 2004.
- Cambridge English Dictionary. Cambridge: Cambridge University Press, 2013.
- Clark, A. Days Without End by Sebastian Barry review – a bravura journey into America's past [online]. 2016. Available from: <https://www.theguardian.com/books/2016/oct/28/days-without-end-by-sebastian-barry-review> [2018, June 2]
- Doyle, M. Sebastian Barry wins Costa Novel Award again for Days Without End [online]. 2017. Available from: <https://www.irishtimes.com/culture/books/sebastian-barry-wins-costa-novel-award-again-for-days-without-end-1.2924524> [2018, [2018 May 6]
- Foster, R. Sebastian Barry in Conversation with Roy Foster [online]. 2017. Available from <https://irishlitsoc.org/event/sebastian-barry-30-jan/> [2018 May 6]
- Frisella, E. Stream of Consciousness [online]. 2017. Available from: <https://www.litcharts.com/literary-devices-and-terms/stream-of-consciousness> [2018, September 25]
- Genette, G. Narrative Discourse. An Essay in Method, Ithaca: Cornell University Press, 1980.
- Hawthorn, J. Studying the novel. London: Bloomsbury Academic, 2017.
- Heaney, M. Sebastian Barry: 'Part of me when I was young would have poisoned the soup of every other writer'[online]. 2018. Available from: <https://www.irishtimes.com/culture/books/sebastian-barry-part-of-me-when-i-was-young-would-have-poisoned-the-soup-of-every-other-writer-1.3383391> [2018, April 22]
- Hemingway, E. The Snows of Kilimanjaro. Harmondsworth: Penguin, 1964.
- Hickey, L. The Pragmatics of Style. London: Routledge, 1989.

- Jordan, J. Sebastian Barry: 'You get imprisoned in a kind of style, I could feel it leaning on me'[online]. 2016. Available from: <https://www.theguardian.com/books/2016/oct/21/sebastian-barry-interview-days-without-end> [2018, May 12]
- Klitgård, I. Dual Voice and Dual Style: Translating Free Indirect Discourse in Ulysses. Nordic Journal of English Studies 3 (2004): 319-343.
- Larson, M. L. Meaning-based Translation: A Guide to Cross-Language Equivalence. Lanham: University Press of America, 1984.
- Leech, G., & Short, M. Style in Fiction: A linguistic introduction to English fictional prose. London: Longman, 2007.
- Levy J. The Art of Translation. Amsterdam: John Benjamins, 2011.
- McHale, B. Free Indirect Discourse: A Survey of Recent Accounts. PTL: A Journal for Descriptive Poetics and Theory 3 (1978): 249-287.
- McNamee, E. 'Humorous, glorious': majestic prose from Sebastian Barry [online]. 2016. Available from: <https://www.irishtimes.com/culture/books/humorous-glorious-majestic-prose-from-sebastian-barry-1.2832723> [2018, July 23]
- Merriam-Webster Dictionary[online]. Available from: <https://www.merriamwebster.com/dictionary/stylistics> [2018, June 2]
- Munday, J. Introducing Translation Studies: Theories and Applications. Oxon: Routledge, 2012.
- Munday, J. Style and Ideology in Translation. New York: Routledge, 2008.
- Savidge, S. Days Without End – Sebastian Barry [online]. 2017. Available from: <https://savidgereads.wordpress.com/2017/08/04/days-without-end-sebastian-barry/> [2018, July 25]
- Simpson, P. Language, Ideology, and Point of View. London: Routledge, 1993.
- Simpson, P. Stylistics. London: Routledge, 2004.
- Toolan, M. Language and Literature: An Introduction to Stylistics. London: Arnold, 1998.
- Tucker, S. The Encyclopedia of North American Indian Wars, 1607-1890. Santa Barbara: ABC-CLIO, 2011.
- Wales, K. A Dictionary of Stylistics. London: Longman, 2001.
- Weigley, R. A Great Civil War: A Military and Political History, 1861-1865. Bloomington: Indiana University Press, 2000.
- Woolf, V. Mrs Dalloway. Oxford: Oxford University Press, 2009.
- Woolf, V. To the Lighthouse. Harmondsworth: Penguin, 1964.